

Beyaz Dizi

1ki Roman Birarada

HARLEQUIN

Sharon Kendrick

ÇİFTE İNTİKAM

E-Kitap: Clondike

ISSN 1307-3869

Beyaz Dizi Aşk Romanları
Her ayın 1'inde ve 15'inde okurlarıyla...

2009/07
Fiyatı: 8 TL
Kubris: 10 TL

HARLEQUIN®

Presents

2591
December

Sharon Kendrick

**BEDDED
FOR REVENGE**

E-Kitap: Clondike

*Happy Holidays from
Harlequin Presents*

\$4.50 U.S./\$5.25 CAN.

MILLS & BOON

Bedded for Revenge

Sharon Kendrick

E-Kitap: Clondike

ONLY
£1.99
was £2.80

Modern
romance™

Sharon Kendrick - Çifte İntikam / Ç.Y. Red-Hot Revenge Serisi-13

2009/07 Harlequin iki roman bir arada – 1. roman
İngilizce Adı: Bedded For Revenge (2006)

E-kitap : Clondike

Konu:

Milyarder İtalyan bir iş adamı...

Yıllar önce, Cesare Di Arcangelo'nun gururu kırılmıştı. Şimdi Sorcha Whittaker'in şirketinin onun uzmanlığına ihtiyacı vardı. Bu fırsattan yararlanarak onu yatağa atıp, sonrasında onu tümüyle içinden söküp atabilir ve böylece intikamını da alırdı.

Bir intikam planı yaptı!

Sorcha hala onun hatırladığı kadar seksi bir kadındı. Aralarındaki ihtiras inanılmayacak kadar güçlüydü. Yatak odasında, ofiste ve hatta toplantı odasında... Artık işin zor kısmı onu ardında bırakıp, yürüyüp gitmekti...

Çok yazarlı Red-Hot Revenge Serisi

Serinin 13. Kitabı. Seride 19 kitap var. Birbirlerinden bağımsız. (Başka bir kaynağa göre 15 kitaplık bir serinin 12. Kitabı.)

Bu kitap kuflu.com üyeleri için paylaşmak amaçlı taranmış ve düzenlenmiştir. Lütfen başka sitelere taşımayınız.

SHARON KENDRICK

Çifte İntikam

BeyazDizi
İki Roman Birarada

HARLEQUIN®

EKİP A.Ş.

Mühürdar Caddesi Uras Apt. 83/1

Moda-Kadıköy-İstanbul

Tel: 0216 418 12 72 * Fax: 0216 338 87 12

E-mail: info@harlequintr.com

www.harlequintr.com

Cesare di Arcangelo :
Romanın erkek kahramanı.

Sorcha Whittaker :
Romanın kadın kahramanı.

Emma Whittaker:
Sorcha'nın kız kardeşi.

Rupert Whittaker :
Sorcha'nın erkek kardeşi.

Virginia Whittaker :
Sorcha'nın annesi.

Maceo di Ciccio :
Cesare'nin fotoğrafçı arkadaşı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Cesare di Arcangelo gözlerini kısarak koridordan yaklaşan kadına baktı. Bu kadın, onda karmaşık hisler uyandırıyor.

Bir taraftan hayal kırıklığı yaşıyor ve içinden öfke dalgalarının yükseldiğini hissediyor, bir taraftan da, umuda kapılıyordu. Oysa ona karşı hiçbir şey hissetmemeye ve olabildiğince ilgisiz kalmaya karar vermişti. Ve bir şey daha hissediyordu, çok daha güçlü bir şey... Yılların bile azaltamadığı ve ezelden beri insan soyunu devam ettiren bir şey...

Arzu...

Belki bu daha iyiydi. Çünkü arzu bir sorunsaydı, bunun çok kolay bir çözümü vardı.

Kilise organının sesi giderek yükseliyordu ve çiçeklerin ağır kokusu, insanın burnunu sızlatacak kadar yoğundu. Ama Cesare'nin fark edebildiği tek şey Sorchaydı. Gülümsüyordu ve elindeki çiçeği incecik belinin önünde tutuyordu.

Ne muhteşem ve seksi bir nedimeydi...

Yeni ütülenmiş şık pantolonunun altındaki kasıkları sızlamaya başlayan Cesare, ellerini sıkıca kenetleyip, bu zorlayıcı arzunun kaybolmasını diledi.

ÇİFTE İNTİKAM

Kiliseye son dakikada girmiş ve en arka sıraya oturmuştu. Bu bilinçli bir gecikmeydi.

Bu zengin ve seksi İtalyan erkekleri, kadınların istek listesinin ilk sırasındaydılar.

Gözleri Sorcha'nın annesini aradı. Evet, işte oradaydı. Neredeyse bir uçurtma büyüklüğündeki şapkasıyla oturmuş, durumdan ne kadar hoşnut olduğunu vücut diliyle anlatıyordu. Çok keyifli olmayıdı, çünkü zengin bir damat, sıkıntı içindeki aile şirketleri için büyük bir umut demektir. Acaba Emma'nın yeni kocası onlara mali yardımı yapmaya niyetli miydi?

Cesare bundan şüpheliydi. Para bir noktaya kadar çözümdü. Aslında, paradan çok daha şiddetli rüzgârlara göğüs germek gerekcekti. Sorunlar kökten çözülmeliydi. Yarım yamalak çözümler işe yaramazdı. Dudakları büzüştürdü. Bütün sorunlar çözülmeliydi.

Gelinle damat yanından geçiyorlardı, ama Cesare onlara bakmadı bile. İlgisini çeken tek şey, o nedimeydi. Çiçek şeklindeki tokalarla tutturulmuş sarı saçlarıyla, onların yanında yürüyordu işte. Cesare'nin sorunu oydu. O, sonlandırması gereken bitirilmemiş bir işti. Güzel Sorcha Whittaker... O yeşil gözler, çağlayan gibi dökülen o sarı saçlar ve bir yılan balığı kadar kıvrak ve yumuşak o beden.

Avını izleyen vahşi bir yırtıcı gibi, gözlerini ona dikmişti. Göz göze geldiklerinde vereceği tepkiyi görmek istiyordu. Birbirlerini ilk kez gördükleri o zamanda... Ne zamandı o? Ne kadar geçmişti aradan. Yedi yıl mı? Bir dakika mı? Bir sonsuzluk mu?

Gergin ve tereddütlü yürüyordu. Sanki bir saniye sonra duracakmış gibiydi. Yağmurla sulanmış bir orman yeşilliğindeki gözlerine bakınca zaman dondu ve göz göze geldiklerinde, bakışlarındaki şaşkınlığı ve bocalamayı gördü.

Sorcha'nın yüzünün kireç gibi olduğunu ve dudaklarının titrediğini fark ettiğinde, muhteşem bir zafer duygusu yaşadı. Ama hemen ardından da, ona hemen orada sahip olamamanın düş kırıklığı geldi.

Keşke kilisede kimse olmasaydı...

Yalnız olsalardı her şey ne kadar kolaylaşırdı. O kat kat elbisenin altındaki iç çamaşırlarını yavaşça çıkarırdı ve tatlı bir boşalmayla, arzu ve hayal kırıklığını aynı anda sona erdirirdi.

Ve sonra da çekip giderdi...

Bir an için kendini güçsüz hissetti. Tıpkı yıllar önce Sorch'a'nın onu güçsüz bıraktığı gibi. Ama o nedimelik görevini bitirir bitirmez, gücü ve kontrolü tekrar ele geçirecekti.

"Gelin mi, damat mı?" diye sordu yanındaki harika sarışın.

Cesare yutkundu. Acı vermeye başlayan erotik fantezilerini bir kenara bırakmalıydı. Sarışına kaçamak bir bakış attı. Kadın öylesine kışkırtıcı bakıyordu ki, sanki alnında, 'Al beni, lütfen!' yazıyordu.

"Damat," dedi kısaca. "Ya siz?"

"Ben de. Damat bana burada çok yakışıklı erkeklerin olacağını söylemişti. Veee...Yalan söylemiyormuş." Kirpiklerini kırıştırdı. "Acaba bana düğün resepsiyonuna kadar eşlik eder misiniz?"

Cesare gülümsedi. "Neden olmasın?"

Sorch'a, kilisenin dışında bir grupla birlikteydi. Her yandan flaşlar patlıyordu. Gülümsemeye çalışıyordu, ama yüzündeki ifade son derece donuktu.

Kilisenin kapısına baktığında, uzun boylu ve geniş omuzlu birinin, başını çarpmamak için kapıdan eğilerek çıktığını gördü. Bir anda kalbinin göğsünden fırlayacağını sandı.

Cesare...

"Sorch'a, buraya bak. Kameraya bak."

Gözlerini güçlükle kapıdaki adamdan ayırdı ve o anda yüzünde bir flaş patlayıverdi. Anlık bir körlük yaşadı. Tekrar görebildiğindeyse, adam çoktan gitmişti. Şimdi orada, erkek kardeşi Rupert duruyordu. Tebrik ve iltifatları tamamen duymazdan gelip, ona doğru yürüdü. Ağzı kurumuştu ve kalbinin çarpıntısı sıkıntı veriyordu.

"Hangi sivri akıllı, Cesare di Arcangelo'yu davet etti?"

"Oh... O burada mı?" Rupert etrafına bakındı ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Güzel..."

"Güzel mi?" Sorch'a bütün içgüdüsel korkularını kafasından atmaya çalıştı. Belki de bu korkular yersizdi. Ayrıca kız kardeşinin düğünündeydiler. Tüm düğünler gibi mutlu ve neşeli bir gün olması

ÇİFTE İNTİKAM

gerekirdi ve zaten öyleydi de. Ta ki, karşı konulmaz yakışıklılıktaki Cesare'yi görene dek.

O ıslıl ıslıl siyah gözler, onu başka bir zamana ve başka bir mekâna götürmüştü. O zamandan beri, hâlâ ders almadığını fark etti. Hiçbir erkek onun gibi olamazdı. Ona bir kez bakmak bile, bunun nedenini hatırlatmaya yetiyordu.

Her şeye rağmen derin bir nefes alıp, sakin olmaya çalıştı. “Rupert, onun burada olacağını biliyor muydun?”

“Aa... Şey... Bir bakıma.”

“Bir bakıma mı? Ve muhtemelen Emma da biliyordu, çünkü ne de olsa davet sahibi o.”

“Evet. Ralph'ın ailesi, Arcangelo'yla bir sürü iş yapıyor. Bunu sen de biliyorsun Sorcha.”

Evet, biliyordu. Bu gayet iyi bildiği, ama bilmezden geldiği bir konuydu. Tıpkı doğal afetlerin olabileceğini bilip de, hiç olmayacakmış gibi davranmak gibi. “Ve hiçbiriniz onun davetli olduğunu bana söyleme zahmetine girmediniz. Hem de, geçmişimizi bilmenizle rağmen.”

“Onunla çikalı yıllar oluyor. Ne var bunda? Zaten bunu söylemememi tembihlemiştin. Sürpriz olsun istiyordun.”

Sorcha çığlık atmak istedi. “Söylemememi tembihledi de ne demek? Ben senin kız kardeşinim. O zengin ve nüfuzlu biri olabilir, ama benim çok daha farklı bir önceliğim var.”

Aman tanrım, sürpriz olduğu kesindi. Ama Sorcha daha fazla konuşursa, Rupert onu önemseyeceğini düşünecekti. Ama önemsemiyordu. Cesare geçmişinin bir parçasıydı ve henüz tamamen unutulmamış olsa da, çok yakında hiç hatırlanmayacaktı.

Ama niye buradaydı? Yıllar önce kopan bir aile bağı, tekrar canlandırmanın ne gibi bir nedeni olabilirdi? Erkek kardeşine sadakat mı? Bir zamanlar gerçekten o kadar yakın mıydılar? Yoksa sadece, bir meslektaşının oğlunun düğününe mi katılmak için gelmişti?

Bu, Sorcha haricinde kimsenin göremeyeceği bir tuzığa düşmek gibiydi. Güneş ışıldıyor, kilise bir kartpostal kadar güzel görünüyor ve çanlar art arda çalıyordu. Ama Sorcha, bu güzellikler karşısında

sadece pişmanlık hissediyordu. Hani, zaman her yarayı iyileştirirdi...

Yine de kendi üstüne düşeni yapmış, rolünü oynamıştı. Kameralara gülücükler saçan pozlar d vermişti. Ve artık kaçıp kurtulabilirdi.

Ama nereye?

Sorcha garip bir altıncı hisse kapılıp, izlendiğini fark etti. Sanki arkasındaki bir çift göz onu soyuyordu. Her ne kadar kim olduğunu çok iyi biliyorsa da, dönüp bakmaktan kendini alıkoyamadı.

Ve umutsuzca üstündeki etkisine karşı durmaya çalıştı. Sanki o bir yılan, adam da yılan oynatıcısıydı ve tüm iradesini ele geçirmişti.

İçinden benden uzak dur, diye dua etti. Ama duasına yanıt gelmedi. Cesare kendinden emin adımlarla ona doğru geliyordu ve yanındaki süslü püslü sarışında aç gözlerle onu süzüyordu.

Sorcha boğazının düğümlendiğini hissetti. Gözlerini kapadı ve öldüğünü hayal etti. Bu ne kadar merhametli bir kurtuluş olurdu. Ya da en azından bayılsa ve gözlerini açtığında o gitmiş olsaydı. Sanki oraya hiç gelmemiş gibi... Sanki bütün bunları rüyasında görmüş gibi...

Ama bayılmadı ve ortada ne rüya, ne de merhamet vardı. Tekrar ona baktığında, nefesini tutmaktan ciğerlerinin balon gibi şiştiğini fark etti.

"Cesare," dedi. Fısıltı gibi çıkmıştı sesi.

Cesare, son derece kaliteli bir kumaştan yapılmış, gri bir takım elbise giyiyordu. Üstüne tam oturmuştu ve yapılı vücudunu gözler önüne seriyordu. Sanki terzisinin amacı da buydu. Ya da bu, tamamen onu giyen kişiyle alakalıydı.

Gri takım, gür siyah saçları ve zeytin siyahı gözlerini perdeleyen kalın siyah kaşlarıyla, mükemmel bir uyum oluşturmuştu. Milyoner bir girişimciden çok, bir seks sembolü gibiydi. Cesare di Arcangelo ailesinin köklü servetini ve varlığını devralmıştı ve onu zirveye taşımıştı. Bu süreçte, kendisi de bir efsane olmuştu.

Her şeyi mükemmeldi. Yüzündeki tedirgin ifade ve entelektüel derinliğini ortaya koyan, soğuk ve sorgulayıcı bakışları, karizmatik

ÇİFTE İNTİKAM

görüntüsünün temelini oluştuyordu. Sorcha bir zamanlar, Cesare kadar göz kamaştırıcı başka bir erkek olamayacağını düşünürdü. Ve geçen yedi yıl, onun bu düşüncesini daha da haklı kılmıştı.

Sorcha, bir şekilde kendini toparlamayı başardı. Yine de ruhunun derinliklerinde, kollarını boynuna dolayıp onu öpmek ve bedenini onunkine yaslayıp, sıcaklığını hissetmek isteyen o aşık küçük kız vardı.

Kalbinde fırtınalar kopuyordu, ama nasıl olduysa başını kibarca eğip, selam vermeyi becerebildi.

“Şey,” diye başladı Sorcha. “Bu ne sürpriz.”

“Sürprizleri sevmez misin?”

“Bazen evet, bazen hayır...”

Sorcha’daki gerginliği hisseden Cesare, gülümsedi. “Ah, Sorcha,” diye mırıldandı. Gözleri, hayatı boyunca onu reddeden tek kadının bedeninde dolanıyordu. “Ne kadar büyümüşsün.”

Sorcha ona bu şekilde bakmamasını söylemek istedi, ama kendini kandırmanın bir anlamı yoktu. Aslında bu küstah ve arsız bakıştan keyif alıyordu. Sertleşen göğüs uçları dışarıdan belli oluyordu. Cesare de bunun farkına varmıştı. Eskiden olsa, bu cinsel gerilimden hiç duraksamadan faydalanırdı. Ama şimdilik, sadece seyredip, keyfini çıkarıyordu.

Kıbarlık etmenin anlamı yoktu. Sorcha kendini korumak ve gerçeği öğrenmek zorundaydı.

“Ne işin var senin burada?”

“Davetli bir misafirle böyle mi konuşulur?” diye cevapladı Cesare. Geliş sebebini ona söylemenin zamanı değildi. “Geleceğimi bilmiyor muydun?” diye sordu masumane bir şekilde.

“Bilmediğimi gayet iyi biliyorsun. Kardeşimin dediğine göre, bunun gizli tutulmasını istemişsin.” Sorgulayan gözlerle baktı ona. Burası onun bölgesiydi ve Cesare buraya izinsiz girmişti. “Nedir bu gizlilik? Büyüyünce casus falan mı olmak istiyorsun?”

Cesare, kısa bir kahkaha attı. Yıllar içinde ne kadar ateşli bir hale gelmişti. “İyi bir casus olamaz mıyım?”

“Hayır. Sen asla fark edilmeden kalabalığa karışamazsın.” Ama bunları söyler söylemez de, yanlış anlaşıldığını ve sözlerinin bir

iltifat gibi göründüğünü fark etti. “Neden beni önceden uyardın?”

“Belki de gelmeme karşı çıkacağını bildiğim içindir.”

“Bu konuda haklısın.”

“Ve belki beni gördüğünde vereceğin ilk samimi tepkiyi görmek istediğimdendir. Birbirimizi son gördüğümüz zamanı hatırlıyor musun aşkım?”

Bu iğneli sözlere rağmen, Sorcha’nın kalbi bir hoş oldu. Ama bu aşkım lafı fazladan ve gereksizdi, çünkü onların durumunda hiçbir gerçekliği yoktu. Asla gerçekleşmeyen nişanları, hiç yaşanmayan mutlu, ebedi beraberlikleri... Peki, hiç gerçekleşmeyen bir şey, nasıl oluyordu da, bu kadar acı verebiliyordu?

“Hatırladığımı sanmıyorum,” dedi Sorcha.

“Yalancı,” dedi Cesare ve onu gözleriyle soymaya devam ederken. Özellikle de, göğüz uçlarına odaklanmıştı. Diliyle, bluzunu geren göğüslerine dokunmak istiyordu. “Kollarımda olmanın ve dilimi ağzında hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun? Sonuna kadar hiç sevişmediğimiz için, pişmanlık duyuyor musun?”

Sorcha sarsıldı. Sanki yumruk yemiş gibiydi. Ardından başı dönmeye başladı. Cesare daha önce hiç bu kadar açık ve edepsizce konuşmamıştı.

Kendini aptal durumuna düşürme tehlikesiyle karşı karşıyaydı. İnsanlar çoktan dönüp onlara bakmaya başlamışlardı. Yüksek sosyetenin mırıltıları yükseliyordu. Etrafına baktı ve bir sürü meraklı bakışla karşılaştı.

Cesare onun bakışlarını takip ediyordu. “Bizim ne kadar imrenilecek bir çift olduğumuzu düşündüklerini mi sanıyorsun? Senin soluk teninle, benim kapkara tenim arasındaki kontrastı hayal ettiklerini mi düşünüyorsun? Sen de mi böyle düşünüyorsun? Tıpkı benim gibi. Yoksa aşkımızla ilgili gerçeği öğrendikleri zaman, hayal kırıklığına uğrayacaklarını mı?”

“Cesare, kes şunu lütfen. Bunu neden yapıyorsun?”

Bu çok daha iyiydi. Dudakları davetkâr bir şekilde aralanmış, öfke saçan gözleri inanılmaz bir cazibe yaratmıştı. Cesar, bu acımasızlığın verdiği zevkle, oyununu oynamaya devam etti. “Bir zaman-

ÇİFTE İNTİKAM

lar hayran olduğunu iddia ettiğin adamı, böyle mi karşılıyorsun yani?”

“O zamanlar genç ve aptaldım.”

“Ya şimdi?”

“Şimdi, ne kadar ucuz kurtulduğumu anlayacak kadar büyüğüm.”

“İyi o zaman, en azından bir konuda anlaşıyoruz.”

Sorcha tereddüt etti. Belki de onu yanlış anlamıştı. Belki barış yapmak istiyordu. Belki... Cesare'nin biraz gerisindeki o süslü sarışını gördü yine. Dikkatle Cesare'yi izliyordu. “Şu sarışın senin... Kız arkadaşın mı?”

Cesare, onun sesindeki kıskançlığı fark etmişti. Dönüp arkasına baktı. Kadın ona el sallıyordu. “Sindy mi? Kıskandın mı Sorcha?”

“Kesinlikle hayır.” Ama yalan söylüyordu. Yırtıcı bir kedi gibi tırnaklarını çıkarmak istedi. O kadının çok soluk bir teni olduğunu, çok kötü giyindiğini ve ona yakışan bir sevgili olmadığını söylemek geçiyordu içinden. Ama hemen sıyrıldı bu düşüncelerden.

“Annemle konuştun mu?”

“Daha değil. Onu resepsiyonda görürüm.”

Sorcha donakaldı. “Resepsiyona da geliyor musun?”

Cesare gülümsedi. Bu, tahmin ettiğinden de iyiydi. “Ta Roma'dan buraya, bir yıl dolmadan bitecek bir evlilik için edilen bir kaç klişe yemini dinlemek için mi geldim yani? Evliliğe bayılmıyor olabilirim, ama düğünlerin, hayatın çok daha zevkli yönleri için fırsatlar sunduğunu da kimse inkâr edemez. Ayrıca senin evine tekrar girmek için, sabırsızlanıyorum. Belki sonra dans da ederiz. Hatta tıpkı eski günlerdeki gibi, yüzmeye bile gidebiliriz. Ne dersin?”

Ama o günler geçmişti... Çok eskide kalmıştı. Sorcha, o zamanlar tamamen farklı biri olduğunu düşünüyordu. O yeniyetme Sorcha'yı artık tanımıyordu bile. Fakat her ne kadar şimdi çok farklı biri de olsa, bazı konularda aynı şekilde hissediyordu. Ve bir zamanlar aşık olduğuna inandığı bu adama bakınca, kalbinde yine o aptalca sızıyı hissediyordu.

“Cehenneme git derim. Tabii eğer orada yerini çoktan ayırtmadıysan.”

“Neden? Gelip, orada benimle mi kalmak istiyorsun?”

Sorcha kalabalığa doğru ilerlerken, onun alaycı kahkahası hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Siyah bir limuzin, onları resepsiyona götürmek için bekliyordu. Sorcha limuzine bindi. Hemen yanında, damadın minik yeğeni oturuyordu.

“Neden ağlıyorsun Sorcha?”

Sorcha burnunu çekti. “Ağlamıyorum. Gözüme toz kaçtı sadece.” Cebinden bir mendil çıkarıp gözünü sildi ve çocuğa bakıp gülümsedi. “Gördün mü, geçti işte.”

“Evet, geçti.” diye bağırdı çocuk heyecanla.

Çocuk olmak ne kadar güzel, diye düşündü. Yetişkin biri söylediğinde, kötü şeylerin hemen yok olduğuna inandıkları bir dünyaydı onlarınki. Yatağın altındaki canavar, annesi gitti deyince, gidiveriyordu.

Ama yetişkinlikteki canavarlar, hep karanlık köşelerde saklanıyorlardı ve insanı ele geçirmek için bekliyorlardı. Ve bazı hatıralar, sanki dün olmuşçasına canlıydı.

CLONING

İKİNCİ BÖLÜM

Sorcha, Cesare'yle on sekizine bastığı yaz tanışmıştı. Uzun zamandır ilk kez o kadar sıcak bir yaz yaşanıyordu. O yıl okulu bitmişti ve yine o yıl sınıf arkadaşlarının çoğu, kendilerini bekâret yükünden kurtarmışlardı. Ama Sorcha, onlardan biri olmamıştı. Arkadaşları ona gülüyorlar ve eski kafalı diyorlardı. Ama o bekâretini özel biri için saklıyordu.

Fakat o yaz kendini, koparılmayı bekleyen bir meyve kadar olgunlaşmış ve hazır hissediyordu. Damarlarında, kan yerine sadece hormonlar akıyordu sanki.

Çok sıcak bir yaz günü, Fransa'ya yapılan son okul gezisinden eve dönmüştü. Onu tren istasyonunda bekleyen kimse yoktu. Evi aradığında da, cevap veren olmamıştı. Ama bu fazla canını sıkı-mıştı. Ufak bir bavulu vardı ve kat edeceği yol muhteşem manzara-larla doluydu.

Hiç rüzgâr yoktu, gökyüzü masmaviydi ve kuşlar cıvıldaşıyor-du. Sorcha aniden, eve döndüğü için mutlu olduğunu fark etti.

O güne kadar, fazla bir şey için çabalaması gerekmemişti. Haya-tı ayrıntılarıyla planlanmıştı. Ama okuldan sonra, özgürlükle birlik-te, belirsizlikler de baş göstermişti. Lisede çok çalışmıştı. Eğer sınav

sonucu beklediği kadar iyi gelirse, cyaletin en iyi üniversitelerinden birine kabul edilecekti.

Uzun bir yolculuğun ardından evine, yani Whittaker ailesinin yaşadığı konağa yaklaşmıştı. Aile, büyük büyük dedesinin karısının, leziz ev yapımı soslarını pazarlamayı akıl ettiği zamandan beri orada yaşıyordu. Büyük büyük ninesinin eşsiz tarifleri, ulusal bir marka haline gelmişti. Böylece kocası da, bu konağı ve çevresindeki arazi-yi satın alacak parayı bir araya getirebilmişti.

Ama bu, kruvasanların ve müslilerin, kahvaltı geleneğini kökten değiştirmesinden çok önceydi. Bu değişim, aile servetini yavaş yavaş eritmeye başlamıştı, fakat süreç öyle yavaş işlemişti ki, kimse farkına varamamıştı

Sorcha eve baktığında, içi bir hoş oldu. Ev görkemli görünmüyordu belki, ama sıcak bir yuva hissi uyandırıyor. Uzaktan bakıldığında, duvarların çürümeye başladığını ve çatının tamir gerektirdiğini fark edemezsiniz.

Pencerelerin pervazları da o kadar eskimişti ki, kış geldiğinde iç tarafları buz tutuyordu ve nefesinizden çıkar buhar buz tutmuş pencerelere çarpıp, yüzünüze geri vuruyordu. Başka kim olsa, o evi çoktan satardı. Ama Sorcha'nın annesi, bu yadigârı sonuna kadar elinde tutmaya kararlıydı.

"Bu büyük bir malvarlığı," derdi Bayan Whittaker hep. Kimse de ona itiraz edemezdi. Evin bulunduğu yer çok şehir dışı gibi görünebilirdi, oysa Londra'dan sadece yarım saat uzaklıktaydı.

Sorcha ön kapıyı açarak eve girdi. Kapının sesi boşlukta yankılandı. Her yer tozla kaplanmıştı. Ama iskemlelerden birinin üstünde kaşmir bir erkek süveteri görünce, hayretler içinde kalmıştı. Bu, Rupert'in olmak için fazla iddialı bir süveterdi.

Ev boştu. Sorcha yatak odasına çıkmıştı. Odanın duvarlarını binicilikte kazandığı rozetler ve yüzmede kazandığı gümüş madalyalar süslüyordu.

Pencereden havuza bakmış ve temizlenmiş olduğunu görmüştü. Hâlbuki yemyeşil suyun üstünde, yapraklar yüzyüyor olmalıydı.

Çekmecedan bir mayo çıkarıp giymeye çalışmış, ama vücudunun bir yıl içinde ne kadar dolgunlaştığını fark etmişti. Sanki bir

ÇİFTE İNTİKAM

yılda, yeniyetme bir fasulye sırıgından, dolgun hatlara sahip gerçek bir kadına dönüşüvermişti. Kesinlikle alışverişe gitmesi gerekiyordu.

Sorcha keyifle yüzmeye başlamıştı ve her kulaçta daha çok hayal alemine dalıyordu. Kendini düşüncelere o kadar kaptırmıştı ki, havuzun kenarında duran adamı fark etmemişti. Sonunda yorulup nefes almak için durduğunda ve başını kaldırdığında onu görmüştü. Gözlerini kırıştıtarak, bu yabancıнын kim olduğunu anlamaya çalışmıştı.

Üstündeki eski kota ve rengi atmış siyah tişörte bakınca, bu adamın annesinin her mevsim başında tuttuğu bahçıvanlardan biri olduğunu düşünmüştü. Ama adamın aynı zamanda hayli kibirli bir duruşu vardı ve kesinlikle çok seksi-ydi. Siyah gözleri parıldayınca, Sorcha utanmıştı.

“Siz... Siz kimsiniz?” diye sorup, bir su perisi gibi çıktı havuzdan.

Onun yeşil gözlerini, taze tenini ve göğüslerinin mükemmel kıvrımını gören Cesare, şaşkınlıktan donup kalmıştı.

“Benim adım Cesare di Arcangelo.”

“İtalyan mısınız?”

“Evet.”

“Ve... Ne yapıyorsunuz?”

“Tahmin edin, matmazel.”

“Havuzu temizlemek için geldiniz?”

Daha önce kimse onu bir işçiye benzetmemişti. Cesare hafifçe sırıttı. O, Sorcha’nın kim olduğunu tahmin etmişti. Arkadaşının kız kardeşine bu şekilde bakmaması gerektiğini biliyordu, ama elinde değildi.

“Temizlememi ister misiniz? Bana oldukça temiz göründü. Her neyse, yüzmenizi bölmek istemem.”

“Hayır, önemli değil. Yeteri kadar yüzdüm zaten.”

Uzunca bir süre birbirlerine baktılar ve bu sessizliği tuhaf bir hava kapladı.

“O zaman niye çıkmıyorsunuz?”

Acaba korktuğunu tahmin etmiş miydi? Çünkü aniden içini kaplayan tanımlayamadığı bir his göğüslerini sertleştirmişti ve göğüs uçları mayosunun üstünden bariz bir şekilde belli olmuştu.

“Birazdan çıkarım.”

“Acaba havuza girip, size katılmamda bir sakınca var mı?” diye sorduktan sonra, elini kotunun düğmelerine götürdü. Ama tam o sırada Rupert çıkageldi.

“Cesare, Sorcha’yla tanışmışsın bakıyorum. Selam kardeşim, nasılsın?”

“Çok iyi,” diye yanıtladı Sorcha. “İstasyonda beni kimsenin karşılamamış olmasına rağmen.” Sesi sitemkâr çıkmıştı, ama aslında kendine kızgındı. Çünkü bu İtalyanın onu böylesine etkilemiş olmasına bir anlam veremiyordu.

Arzu mu?

İstek mi?

“Cesare mi?” diye sordu Sorcha.

“Cesare di Arcangelo,” diye cevapladı. “Rupert’le aynı okula gitmiştik.”

“Hani sana, kadınları peşinden sürükleyen bir İtalyan’dan bahsetmiştim ya?” diyerek güldü Rupert. “İtalya’nın her yanında bankaları ve alışveriş mağazaları olan adam.”

“Sanırım hatırlamıyorum. Rupert, bana havluyu uzatabilir misin?”

“İzin verin lütfen.” Cesare havluyu alırken, gözlerini de onunkilerden ayırmıyordu. Onun soğuk tavrı, Cesare’nin ilgisini çekmişti. Çünkü daha önce hiçbir kadında böyle bir şeye rastlamamıştı. Onun heyecansız halinin, çok ender rastlanan bir gururdan kaynaklandığını düşünmüştü.

“Bağışlayın beni,” diye mırıldandı, havluyu açıp ona tutarken. “Ama size şaka yollu takılmaktan kendimi alamıyorum.” Onun isteksiz ve utangaç tavrını fark etmişti.

İç çekti. Bu harika kızın dudakları sanki bir gülün iki taç yaprağı gibiydi ve o bu dudakları öpmek için, tüm dünyayı kat etmişti. Ve şimdi onun karşısında, aptal bir çocuk gibi davranıyordu.

O arkadaşının kız kardeşiydi. Yani yasak bölgeydi.

ÇİFTE İNTİKAM

“Beni affedebilir misiniz?” diye sordu tekrar.

Sorcha onun kara gözlerindeki samimi pişmanlığı gördü.

“Belki, ama bunu telafi etmelisiniz.”

“Peki, bunu nasıl yapabilirim acaba? Bir fikir verebilir misiniz?” diye sordu masum bir edayla. O anda aralarında, daha önce hiç hissetmediği bir akım oldu. Roket gibi, şimşek gibi bir şey...

“Şey... Ben bir şey düşünürüm.” dedi Sorcha nefes nefese.

“Emrinizdeyim.”

Garip bir sessizlik oldu. Sonra Sorcha bir hamlede havuzdan çıktı. Su damlaları uzun bacaklarından süzülüyordu. Kendi bedeninin hiç bu kadar farkında olmamıştı. Sanki bu adam sihirli bir ayna gibiydi ve onun gözlerinde çıplak bedenini görüyordu.

“Cesare, Robinsonların son iş planını bir uzman gözüyle incelemek için geldi,” dedi Rupert. “Bizim eve de bakması için, onu ikna etmeyi umuyorum.”

Robinsonlar onların en yakın komşularıydı. Çok zengindiler ve evlenme çağına gelmiş dört oğulları vardı. Kız kardeşleri Emma, o oğlanlardan biriyle okul günlerinden beri çıkıyordu.

“Ona karşı nazik olmam gerektiği anlamına mı geliyor bu?” diye sordu Sorcha.

O siyah gözler yine alaycı bakıyordu. “Evet, hem de çok.”

Ama Sorcha havluyu üstünden çekince, Cesare gözlerini başka tarafa çevirmek zorunda kaldı. Çünkü o ıslak mayonun içinde gördükleri, her an bir hata yapmasına neden olabiliirdi.

“Ata biner misiniz?” diye sordu Sorcha aniden.

Cesare gülümsedi. “Sizce?”

Böyle başladı işte. Cesare önce Robinsonlara gitti ve öğle yemeği vakti geri döndü. Sorcha onu ahırda bekliyordu. Cesare de atını eyerledi ve birlikte uçsuz bucaksız çayırlara at sürdüler.

“Bahse girerim, İtalya bu kadar yeşil değildir,” dedi Sorcha bir akşamüstü. Atlarından inmişlerdi ve kocaman bir meşe ağacının altında oturuyorlardı.

“Umbria çok yeşildir.”

“Orada mı yaşıyorsun?”

“Asıl evim orada.” Dikkatinin, bluzunu zorlayan göğüsleri, binici pantolonunun içindeki ince bacakları ve o uzun, seksi çizimleri tarafından dağılmaması için gayret ediyordu. Sorcha sırtüstü uzanıp yapraklara bakınca, Cesare rahatsız biçimde kımıldandı.

O gün hava biraz farklıydı. Ağır ve yoğundu. Ve uzaklardan, yavaş yavaş yaklaşan bir fırtınanın sesleri geliyordu. Bu Cesare’ye, ülkesindeki fırtınaları, toprağın sıcaklığını ve tenin hazlarını anımsattı. Sırtından ter damlacıklarının aktığını hissediyordu. Aniden içinde, Sorcha’nın dilini, ağzının içinde hissetmek arzusu uyandı.

“Sahiden mi?”

Cesare duraksadı. Sahiden ne? Oh evet. Umbria’nın havası. Bahsetmek istediği şey de buydu zaten. “Benim yaşadığım Panicale yakınlarında çok fırtına olur. Ama o sayede çok bereketli bir toprağımız vardır.” Çağırışınlar beyninde uçuşmaya devam ediyordu. Bereketli bedenler...

“Hep Umbria’da mı yaşadın?” Sorcha onun hakkında her ayrıntıyı bilmek istiyordu. Kahvaltıda ne yer, ne tür müzik dinler, nerele-re gitmeyi sever...

“Hayır, Roma’da büyüdüm.”

“Anlatsana bana.”

Bu sıradan sorularının, bu kadar can yakıcı olmasının nedeni neydi? Ona anlatmasına iten şey neydi? Anlatacak o kadar şey vardı ki. Bir sürü hizmetçi ve uşak, annesiyle babası jet sosyete de gezinirken sürekli değişen dadıları... Pek de hatırlamak istemediği bir çocukluk.

Bir anda söylemek istediğini söyleyiverdi. “Burada bir misafir gibi davranmakta zorluk çektiğimi biliyor musun?”

Sorcha hâlâ yaprakları seyrediyordu. “Hayır.”

“Seni öpmek istiyorum.”

Sorcha ayağa kalktı ve göğüs/dekoltesi Cesare’yi yıldırım gibi çarptı. Yüzündeki ifade, arzu ve heyecandan patlamak üzere olduğunu söylüyordu.

“O zaman öp beni. Lütfen.”

ÇİFTE İNTİKAM

İşte o an, tahmin ettiği gibi, onun bakire olduğunu anladı. Bu da arzusunun dayanılmaz ağırlığını daha da artırdı. Ama bir anda, o evdeki varlığının ağırlığı da artmıştı.

“Eğer öpersem ne olacağını biliyor musun?” diye sordu.

“Biliyorum,” dedi hafife alan bir edayla. Arzusunu gizlemeye çalışıyordu. Ne yapacağını bilememesinden kaynaklanan gerginliğinin, onu hayal kırıklığına uğratmasını istemiyordu. “Senin dudakların benimkilere dokunacak ve sonra...”

“Evet,” diye mırıldandı ve Sorcha’yı iki kolundan yakaladı. “Tüm bunlar ve daha fazlası.” Onu yere doğru itti ve dudaklarını dudaklarına yapıştırarak, onları aralamaya zorladı.

Öpüşme sürdükçe sürdü. Cesare, bir öpüşmenin bu kadar uzun süreceğini hiç düşünmemişti. Boğuluyormuş gibi hissetti. Sanki Sorcha’nın dudakları onu içeri alıyor ve yutuyordu. Kan kasıklarına doldu ve tatlı bir sızı verdi. Sabırsızlığın ve açlığın da etkisiyle inledi.

“Cesare.” Sorcha, nefes nefese kalmıştı. Cesare’nin parmakları göğüslerini saran bluzun üstünde geziniyordu.

Cesare aniden ayağa kalktı. Bu yanılttı. Çok yanılttı. Kalkması için elini ona uzattı. “Hadi gidelim buradan. Annen nerede?”

“Evde. Neden?”

“Bütün gün benimle ata binmenden hoşnut mu peki?”

“Sanırım.”

Cesare di Arcangelo’nun ününü bilmiyor muydu? Allahın her günü, kadınların kendilerini ona sunduğundan habersiz miydi? Kızı da bu kervana katılacak olursa, öfkeden deliye dönmez miydi?

Sorcha’ya baktı. Gözlerindeki şaşkınlığı görünce bakışları yumuşadı. Çünkü Sorcha diğerleri gibi değildi. O tatlı ve saf bir kızdı.

“Cesare?” Soru soran gözlerle bakıyordu ona.

“Tamam, boş ver. Kaşlarını çatma, çünkü o güzel yüzüne çizgiler hiç yakışmıyor.” Burnunun ucundan öptü onu. “Hadi yüzmeye gidelim ve serinleyelim biraz.”

“Ama şu an Rupert havuzda.”

“Biliyorum.”

Sorcha'yı öpmek, ergenliğinden beri uykuda olan bir bağımlılığı keşfetmek gibiydi. İlk kez ket vurmuştu arzularına, ama hemen ardından yaşadığı bu hayal kırıklığının, onun bedenini ve cinselliğini yavaş yavaş keşfetmenin ufak bir bedeli olduğunu fark etti. Ayrıca ertelenmiş cinsel haz en büyük afrodizyaktı.

Sorcha'nın üniversiteye gideceğini ve deneyimlerin onu değiştireceğini biliyordu.

Uzun ve sıcak yaz mevsimi boyunca, zamanlarının çoğunu birlikte dışarıda geçirmişlerdi. Partiler, akşam yemekleri ve Sorcha'nın sınavı geçip, üniversiteye girmesi yüzünden verilen kutlama yemeği... Ancak sonbaharın esintisi de kendisini belli etmeye başlamıştı ve Cesare, gerçek dünyadan sonsuza kadar kaçamayacağını biliyordu.

"Sanırım artık dönmek zorundayım," dedi Cesare.

"Niçin?"

"Mecburum. Zaten tahminimden daha çok kaldım."

"Benim yüzümden mi?" Gülümsemeye çalıştı, ama yüreği sızlıyordu.

"Nedenlerden biri bu," dedi. Ona hamile olduğunu söyleyen o sarışını zihninden atmaya çalışıyordu. Cesare babalık testi istediğinde, büyük bir patırtı kopmuştu. Ama sonunda, bu şüphecilğinde haklı olduğu ortaya çıkmıştı.

Sorcha'yla ne kadar kolay olduğunu düşündü. Sırnaşıp duran av peşindeki kadınlardan uzak bir yaz geçirmek, ne kadar huzur vericiydi. Yirmi altı yaşındaydı ve er ya da geç bir yuva kurmak zorunda kalacağını biliyordu. Ama hayatında ilk kez, bunun bazı faydaları olabileceğini gördü.

Kafası karışmıştı. Onu istiyordu, ama bekâretini almak büyük bir sorumluluk getirirdi ve onların misafirperverliğini kötüye kullanmak anlamına gelirdi.

Onu istiyordu, ama yine de tereddütteydi. Bu işkencenin tadına varmak istiyordu. Beklemenin çok uzun ve acı verici olacağını biliyordu. Onu istiyordu, ama ona ancak büyük bir bedel ödeyerek sahip olabileceğinin de farkındaydı.

ÇİFTE İNTİKAM

“Oh Sorcha,” diye inledi. Bu şekilde devam edemeyeceğini biliyordu. Onu kollarına aldı ve öpmeye başladı. Önce yumuşak dokunuşlarla, ama giderek şiddetlenen bir arzuyla...

Avucunu göğsüne koydu ve onun yumuşak dolgunluğunu hissetti. Başparmağıyla, sertleşen göğüs ucunu okşadı ve biraz daha ileri giderse, kendini tutamayacağını fark etti.

“Burada kalamayız,” dedi Cesare.

“İçeri girelim.”

Onu elinden tutup, çalışma odasına sürükledi. Odanın pencereleri tamamen kapalıydı ve içerisi loştu. Çılgınca öpüşüyorlardı. Cesare'nin elleri Sorcha'nın tüm bedeninde dolaşıyordu. Onu kanepeye doğru itti. Bluzunu sıyırdı. Baldırlarını tuttuğunda bacaklarının aralandığını fark etti ve pantolonunu çıkarmaya başladı. Bir eliyle düğmelerini çözerken, diğeriyle de bluzunun altından göğüslerini okşuyordu. Ama tam o sırada uzaktan bir kapı sesi işittiler. Sorcha hızla doğruldu ve korku dolu gözlerle ona baktı. Cesare ellerini çekti.

“Tanrım... Kim bu?”

“Annem olmalı.”

“Emin misin?”

“Başka kim olabilir ki?”

Aceleyle Sorcha'nın saçlarını okşadı ve sessizce odayı terk etti. Tüm akşamüstü de, ortalıkta görünmedi. Nelerden sonra, yemek öncesi aperitifler servis edildiğinde terasa çıktı ve Sorcha'yı tek başına otururken buldu.

Zamanlamanın yanlış olduğunu biliyordu. Ama bunun o an söylenmesi gerektiğinin de farkındaydı. Kendini, bir sağanak yağışın ardından, çamurlu toprakta yürümeye çalışıyormuş gibi hissediyordu. Arzusunun bedeli buydu ve içinden bu bedelin çok ağır olup olmadığını sorguluyordu.

“Sorcha, karım olur musun?” diye sormuştu Cesare.

Sorcha faltaşı gibi açılmış gözlerle ona bakmıştı. “Ne dedin sen?”

“Benimle evlenir misin?”

Damdan düşercesine gelen böyle bir soru karşısında afallamıştı. Fark edebildiği tek şey, Cesare'nin sesindeki isteksizlik ve yüzündeki gergin ifadeydi.

"Niçin?" Sorcha, bu sorunun çok abes olduğunun, ama ona zaman kazandırdığının farkındaydı.

"Niçin mi? Mükemmelsin ve çok güzelsin. Ve zekisin ve beni güldürüyorsun. Ve tüm bu eşsiz özelliklerinin yanında, bakiresin. Ve bu, dünyadaki en nadide ödüdür."

"Nadide bir ödül mü? Bu senin için önemli mi?"

"Elbette benim için önemli. Sana tamamen sahip olmak istiyorum. Her şeyine. Başka hiçbir erkeğin asla sahip olamadığı ve olamayacağı bir şekilde. Ve bence, başarılı bir evlilik için gereken her şeye sahibiz."

Ondan sanki sahip olunacak veya ele geçirilecek bir şeymiş gibi bahsetmişti. Sanki küçük bir şirketi satın alıp, holdingine katmak gibi...

Bu, Cesare'nin verebileceği en berbat yanıttı belki de. Sorcha daha on dokuzunda bile değildi ve gerçek anlamda hayata yeni başlıyordu. Aşıktan bahsetmenin, bir evliliğin başarı şansını konuşmaktan çok daha önemli olduğu bir yaşıydı. Evet, Cesare'ye aşık olmuştu, ama Cesare onu sevdiğinden hiç bahsetmemişti. Bu şartlarda onunla nasıl evlenebilir ve hayatının geri kalanını ona adayabilirdi? Azimle çalışarak ele geçirdiği üniversite eğitimi şansını bir kenara mı atacaktı?

Bunu atlatacaktı. Sorcha da atlatacaktı. Evet, acı verecekti, ama onu sevmeyen bir adamla yapılan evliliğin kaçınılmaz başarısızlığı ve bunun acısı çok daha büyüktü. O berbat laf beyninde yankılanıyordu.

Nadide bir ödül... Nadide bir ödül...

Sorcha ona bakıp, korkunç ıstırabını gurur maskesiyle örtmüştü.

"Hayır, Cesare," demişti sessizce. "Seninle evlenemem."

ÇİFTE İNTİKAM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gelinin nedimleri, limuzinle Whittaker konağına geldiler. Onlara kapıyı Sorch'a açtı. Düğün resepsiyonuna konsantre olmaya çalışıyordu. Cesare'yle geçirdiği o kederli son akşamı ve sonrasını bir an önce aklından çıkarmalıydı.

Evlilik teklifini reddettikten sonra, Cesare'nin ona nasıl baktığını hatırlıyordu. O ısılt ısılt gözlerindeki acıyı ve hayal kırıklığını... Ona üniversite okumak ve bir meslek sahibi olmak istediğini açıklamaya çalışmıştı. Ama bu onu daha da sinirlendirmişti.

Cesare'nin ona söylediklerini de, asla unutmamıştı. Suçlamalarını... Yüz verip sonra yan çizen biri olduğunu, başka erkeklerin onun kadar sabırlı ve kontrollü olmayacağını, kendini o kadar serbestçe sunduğunda, ona sahip olmadığı için pişman olduğunu...

O kadar yoğun bir sevgi ve yakınlık, nasıl hemen böylesine bir nefret dönüşebiliyordu?

O gün aralarındaki aşk, Cesare açısından nefrete ve güvensizliğe bırakmıştı yerini. Peki ya onun açısından?

Sorch'a onu unutacağına söz vermişti ve bir dereceye kadar da bunu başarmıştı. Ama tam anlamıyla değil. O gün düğünde onu

görmek, bir bağımlıya uyuşturucudan azıcık vermek gibiydi. Cesare'nin gözlerindeki aşağılamayı görmesine ve sesindeki küçümseyici tonu işitmesine rağmen, ona olan açlığını bastıramıyordu.

Ama geçmişin karanlıklarına dalmamalıydı, çünkü önemli olan bu andı. Altı üstü bir gündü ve oynaması gereken önemli bir rolü vardı. Bir zamanlar sevdiği adamın varlığına dayanabilecek gücü de vardı.

Dudaklarına bir gülümseme kondurarak yutkundu ve boğazındaki kuruluğu giderdi. Sonra da, çevresindeki manzaranın ve o günün keyfini çıkarmaya koyuldu.

Yerlere yeni çakıl döşenmiş ve çimenler mükemmel bir düzenle biçilmişti. Bahçe cennetten fırlamışa benziyordu. Evini daha önce hiç bu kadar görkemli görmemişti.

Emma, Ralph Robinson'la çok uzun zamandır çıkıyordu. Yeni kocası hoş bir adamdı. Ama en önemlisi zengindi. Para içinde yüzyor denebilirdi. Yıllarca dillerden düşmeyecek bir düğün olması için, hiçbir masraftan kaçınmamıştı. Whittaker konağı giderek harabeye dönüşüyor olsa da, fotoğraflarda muhteşem görünüyordu.

Ama Sorch'a'nın yüzündeki gülümseme bir anda sönüverdi, çünkü Cesare bir spor arabadan indi ve o sarışının kapısını açtı.

Sorch'a kadına tiksinti ve nefretle baktı. Eteği o kadar kısaydı ki, arabadan inerken iç çamaşırı görünmüştü. Tüm dünyaya malvarlığını göstermeden arabadan inmenin uygun yolunu bilmiyor muydu bu kadın?

İyi de ona neydi...

Yine de gözlerini Cesare'den ayıramıyordu. Çünkü Cesare, onun olabilirdi ama artık bunun nasıl bir şey olacağını asla bilemeyecekti. Sebep bu muydu? Kendi kendine, bunun doğru bir tercih olduğunu ne kadar söylerse söylesin, yine de arada bir yüzüne çarpan pişmanlıktan kurtulamıyordu. Ve pişmanlık, çok zor katlanılan bir duyguydu.

Sarışın kadın kahkahalar atıyor ve şuh dudaklarını gerine gerine sergiliyordu. Her yanından adi bir cinsellik akıyordu.

Cesare'ye görünmeden, oradan sıvışmak istedi. Ama onu görmüştü. Sorch'a yanındaki çocuklardan birine doğru eğilmiş, bir şey-

ÇİFTE İNTİKAM

ler söylüyordu. Erkekler onları izlerken, kadınların bazen çocukları bir dayanak gibi kullandıklarını biliyordu. Sanki ileride ne kadar harika bir anne olacaklarının sessiz bir gösterisi gibiydi ve ona nele-ri kaçırdığını kanıtlayan, sevimli bir görünümdü.

Sorcha çocuklarla birlikte, resepsiyonun verileceği bölüme doğru yürüdü ve Cesare'nin bakışlarının hâlâ üzerinde olduğundan emindi. Onu sadece görmek bile kalbinin böylesine atmasına ve duygularının alt üst olmasına yetiyorken, günün geri kalanında onunla aynı mekânda nasıl bulunacaktı?

Yemek başlamadan önce çocukları ailelerinin yanına götürdü, sonra da tualete giderek rujunu tazeledi. Ama diğerlerinin yanına dönmeyi daha fazla ertelleyemeyeceğini anlayınca, ana masaya doğru ilerledi. Yüreğinde bir türlü kovamadığı bir korku vardı. Cesare ne kadar soğukkanlı ve vurdumduymaz görünüyorsa, Sorcha o kadar gergin ve huzursuzdu.

Masanın uzak bir köşesinde, kocaman şapkasıyla annesini gördü. Ama Cesare herkesin dikkatini üzerinde toplamıştı. Sanki bu onun düğünüydü.

Yakışıklılığı ve şık giyimi hem erkeklerin kıskanç bakışlarını hem de kadınların açgözlü süzüşlerini mıknaş gibi çekiyordu. Masaya yaklaştığında, insanların aralarında fısıldaştıklarını işitti.

“Kim bu adam?”

“Zengin bir İtalyana benziyor.”

“Boşta mı acaba?”

“Umalım öyledir!”

Ama Cesare, bu ilgiye aldırış etmiyordu. Siyah gözleri sadece Sorcha'ya odaklanmıştı. Ona doğru yaklaştığında, bu bakışların ağırlığını daha da çok hissetti. Bir zamanlar, parmaklarını özgürce dolaştırdığı gür siyah saçlarına ve ona soylu bir görünüm veren çıkık elmacık kemiklerine baktı. “Sen,” dedi Sorcha.

“Evet, ben,” diye cevapladı Cesare. Sorcha'nın yüzündeki korku ve şaşkınlığı görünce keyiflendi.

“Bu kötü bir şaka mı yoksa?”

“Eğer öyleyse, komik bölümü kaçırmış olmalıyım. Yoksa dizle-
rinin bağının çözülmesine mi sebep oluyorum? Çünkü zar zor ayak-
ta duruyor gibisin. Neden oturmuyorsun?”

Ona bir iskemle çekti ve Sorcha külçe gibi oturdu. “Ana masada
kendine yer bulmayı nasıl becerdin? Ve benim yanımda? Oturma
planını mı değiştirdin?”

Cesare onun yıllar içinde ne kadar kendine güvenli hale gelmiş
olduğunu düşündü. O utangaç kız gitmişti ve bu bile kanını kaynat-
maya yetiyordu. Oh evet, bu sefer onu utandırmadan ve pişman
etmeden eğlendirecekti.

“Hayır, oturma planını değiştirmedim. Belki de yalnız olduğun
için sana üzülmüşlerdir. Anladığım kadarıyla tek başınasın Sorcha.”

O anda yanında çıktığı bir erkeğin olmasını ne kadar çok isterdi.
Birkaç erkekle çıkmıştı, ama hiçbirisiyle uzun süreli ve düzgün bir
birlikteliği olmamıştı. Bir anda, inanılmaz derecede yakışıklı ve
seksi bir erkeğin belirivermesi ve o an Cesare’nin kendini beğenmiş
tavrının ne hale geldiğini görmek için canını verirdi. “Tanıştırayım,
bu benim erkek arkadaşım,” demeyi hayal etti.

Ama yanında öyle biri olsa bile, Cesare’nin yaydığı cinsel elekt-
riğin karşısında anında sönmüverirdi.

“Evet, tek başınayım,” dedi soğuk bir edayla. Çünkü bu konuda
savunmaya geçmenin, karşındakini daha da sorgulayıcı olmasına
neden olduğunu öğrenmişti. “Beni kısıtlayacak bir erkeğe ihtiyacım
yok.”

“Güzel, o halde şanslısın, öyle değil mi?”

“Tek isteğin beni aşağılamaksa, neden yanımda oturma zahme-
tine giriyorsun?”

“Oh, ama tek istediğim bu değil tatlım. Sana yapmak istediğim
çok daha dokunaklı bir sürü şey var.”

Sorcha başını çevirdi. Birinin gelip onu kurtarmasını diliyordu.
Ama kimsenin geldiği yoktu. Çünkü Cesare’nin duruşu ve yaydığı
güç, sanki ‘Lütfen Rahatsız Etmeyiniz’ der gibiydi.

Belki de bu konuşmayı yapmaları gerekiyordu. Cesare’nin çan-
tasını toplayıp gittiği günden beri onu görmemişti. O gün bir heli-

kopter gelmiş, içinden harika bir kadın çıkmış ve onu alıp götürmüştü.

Ve belki de, bu düğün gününden sonra onu bir daha hiç görmeyecekti. Dolayısıyla onunla konuşmanın, ruhunu bir düzene sokmasında yardımcı olabilirdi. Kapanmamış bir davayı, sonsuza kadar kapatabilirdi.

“Ne söylemek istiyorsan söyle Cesare.”

Ona yapmak istediği şeyleri tek tek söylerse, büyük ihtimalle Sorcha şoka girerdi. Parmağıyla şarap bardağının ağzında daireler çiziyordu.

“Bugünlerde neler yapıyorsun?”

Sorcha şüpheci gözlerle süzdü onu. “Hayatımı mı merak ediyorsun?”

Cesare onlara servis yapan garson kıza kibarca gülümsedi. “İki seçeneğimiz var Sorcha. Geçmişimizi ve hiç olmayan cinsel hayatımızı konuşabiliriz ki, bu bizi biraz... Nasıl desem... Ah, evet kasvetli bir İngiltere havasına sokar. Oysa o yaz hiç de kasvetli bir hava yoktu, öyle değil mi? Ayrıca o saf ve minik yüreğini böyle karartmak çok yazık olur.”

“Kes artık şunu,” diye yalvardı ve ellerini yanmaya başlayan yanaklarına götürdü. Mırıltı gibi çıkan sesinin hiç de tehdit edici olmadığını farkındaydı. Aksine, küçük bir kızın nazına benzemişti.

“Gördün mü? Dediğim olmaya başladı bile. Bu kadar seksi olmak senin hatan.” Ama bu alaycı tavrının kurbanı kendisi olmaya başlamıştı, çünkü konuştukça, arzusunun kaynayıp pantolonunu zorlamaya başladığını fark etti. Rahatsız bir şekilde pozisyon değiştirdi. Ama bu sefer frenler boşalmıştı. Artık o, on sekiz yaşında bir kız değildi. Bundan sonra ona karşı sevecen ve nazik davranmak gibi ahlaki bir sorumluluğu yoktu. “Diğer seçenekse, buradaki diğer herkes gibi medeni bir sohbet yaparız. Bu çok daha güvenli, değil mi?”

Sorcha kanın damarlarından çekildiğini hissetti. Daha güvenli? Cesare, ancak bir katil köpekbalığı kadar güvenli görünüyordu ona. Bariz cinsel cazibesini ve çağrısını görmemek için kör olmak gere-

kirdi. Sorcha'ya karşı kontrolünü kaybetmeyeceğini düşünmek içinse, çok saf olmak gerekirdi.

Ama o zaman korumuştı, öyle değil mi? Ona tıpkı kırılgan ve zarif bir porselen gibi davranmıştı.

Bunları düşünmenin ne anlamı var şimdi, diye düşündü Sorcha. Ona karşı sıcak duygular beslemek istemiyordu. Gözdağı vermesine de aldırmayacaktı. Tek yapması gereken, daha fazla zayıflık belirtisi göstermeden, o günü atlatmaktı. Böylece Cesare gidecek, tüm kötü anılar da onunla birlikte silinecekti.

"Pekâlâ, ne bilmek istiyorsun?" diye sordu Sorcha.

"Şu anda nerede yaşıyorsun?"

"Ben..." Duraksadı. "Burada, evde."

"Sahi mi? Bu senin için biraz... Kısıtlayıcı değil mi?"

"Burası kocaman bir ev. Ayrıca yakın zamanda buraya geri taşındım. Londra'da çalışıyordum ve yaşıyordum. Orada bir daire satın aldım, ama şimdi kiraya veriyorum."

"Sahi mi?" diye dalga geçti. "Peki ya iş hayatın?"

Cesare'nin ses tonunda, hoşuna gitmeyen bir şey vardı. Sanki cevaplarını bildiği soruları peşi sıra sıralıyordu. Ya da Sorcha, iyice paranoyak olmuştu.

Ama işinden gurur duyuyordu. Onun da bunu bilmesini istedi. "Üniversiteden hemen sonra bir iş buldum. Şehirdeki en iyi firmalardan birinde çalışıyorum. Kalmam için teklifi önerdiler, ama ben kendi aile şirketimiz için çalışmaya karar verdim. O yüzden buradayım."

Cesare'nin kaşları kalktı. "Hıı... Şimdi açıklık kazandı."

"Ne açıklık kazandı? Neden bahsediyorsun sen?"

"Bilmiyor musun? Bağışla beni, tatlım. Ağzımı hiç açmamalıydım." Ellerini özür diler gibi havaya kaldırdı, ama yüzünde hiçbir özür veya pişmanlık ifadesi yoktu.

"Hayır. Önce bir şeyler söyley gibi yapıp, sonra vazgeçemezsin."

"Keyfim ne isterse onu yaparım. Ama sana acıdım. Bilirsin işte iş dünyasında bazı dedikodular var."

ÇİFTE İNTİKAM

“Ben dedikodulara kulak asmam. Whittakerların bazı sorunları var, bu doğru. Ama işlerimiz tekrar yoluna giriyor.”

Cesare alaycı bir şekilde gülümsedi. “Yoluna giriyor ha? Ne şirin bir yalancısın sen. Whittakerlar hızla dibi boyluyor. Eğer bunu bilmiyorsan, bu şirkette çalışmak için uygun biri değilsin demektir.”

Başka bir yerde olsa ve kız kardeşinin düğününde olmasa, çoktan masayı terk ederdi. Ama yerine getirmesi gereken bir görevi vardı ve Cesare de bunun farkındaydı.

“Her şirket zaman zaman zorlu dönemeçlerden geçer.”

“Bazıları, evet. Ama Whittakerlar zorlu bir dönemeçten çok, sonsuz bir uçurumdan aşağı yuvarlanıyor sanırım.”

Bu bencil adamın fikirlerini söylemesine neden hoşgörü göstermek zorundaydı ki? Ona fikrini sormamıştı.

Sorcha onu dinlemiyormuş gibi etrafına bakındı ve yine o sarışını gördü. Önünde, hiç dokunmadığı bir tabak yemek ve boş bir şarap kadehiyle, aç bir köpek gibi Cesare’ye bakıyordu.

Soğuk bir gülümsemeyle, Cesare’ye baktı. “Bugün buraya Whittakerların mali durumunu tartışmaya mı geldin? Eminim, kâr ve zarar hesabından çok daha ilgi çekici şeyler bulabilirsin kendine.”

“Bulabileceğime eminim. Ama ben tek gecelik bir ilişki aramıyorum. En azından bu akşam değil. Ve o kadınla değil. Bunun yerine, yeni iş arkadaşlarımı tanıma şerefine ulaşmak istiyorum.”

“İş arkadaşı mı?” diye sordu dehşet ve hayretle.

“Sen ve ben birlikte çalışacağız.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Rupert, şirketin sorunlarını çözmek için beni buraya çağırdı.”

Bir anda kalabalığın uğultusu o kadar yükselmiş gibi geldi ki, Sorcha elleriyle kulaklarını kapamak istedi.

“Sana inanmıyorum. O böyle bir şey yapmaz.”

“Neden yapmasın?”

“Çünkü... Çünkü...” biliyordu. Ama sorun da buydu zaten. Rupert onların hikayesini bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Az çok bilenler de bunu saklı tutmuştu. Cesare’nin evlenme teklif ettiğini kimseye açmamıştı. Çünkü Cesare gibi birini reddettiği için, ona

deli demelerinden çekinmişti. Üstünde ne kadar az konuşulursa, ruhu o kadar çabuk tamir olurdu. Teorik olarak bunun işe yaraması gerekirdi. Bir yaz aşkının rüzgârda savrulup gitmesi gerekirdi. Ama Cesare, silinemez bir hatıra bırakmıştı Sorcha'da.

"Rupert bana sormadan asla böyle bir şey yapmaz."

"Emin misin tatlım. Bunu kardeşine sormanı öneririm."

Sorcha'nın boğazı kurudu. Cesare'nin gözleri, doğruyu söylediğini belli ediyordu. Bu konuda içgüdülerine güvenirdi. Buraya törene katılmak, şık bir düğün hediyesi vermek ve hayranlarına merhaba demek için gelmemiştii belli ki. "Hayır," dedi Sorcha.

"Evet," diye ısrar etti Cesare.

"Ama neden?"

"Bu ciddi bir soru mu? Senin de bilmen gerekir ki, eğer bir an önce bir şeyler yapılmazsa, Whittakerların sonu gelecek."

"Ben bunu kastetmedim, sen de biliyorsun. Senin bunu, merhamet gösterip sırf iyilik olsun diye yaptığına inanmıyorum. Amacın, zor durumdaki bir şirketin kârını arttırmak olamaz."

"Başka ne amacım olabilir ki?"

"Asıl amacın... Benimle yatmak."

Cesare kahkaha attı. "Oh, Sorcha. Tabii ki istiyorum. Bunu, bu kadar çabuk fark etmen ne güzel. Duyduğuma göre, performansına göre ikramiye veriliyormuş. Ama bu, konuya farklı bir bakış açısı getiriyor tabii." Kahkahalarla gülmeye başladı. "Söylesene tatlım, iş dünyası terimleriyle konuşacak olursak, bana yüklü bir transfer ücreti mi öneriyorsun yoksa?"

Sorcha'nın parmakları karıncalanmaya başladı. Önündeki içki kadehini sıkıca kavrayıp, Cesare'nin başından aşağı dökmek geldi içinden.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardı. "Kız kardeşinin düğününde böyle bir manzara istemeyiz, değil mi? Yoksa seni öpmem için, benimle cebelleşmek mi istiyorsun?"

Cesare ayağa kalktı ve buz gibi gözlerle ona baktı. Sorcha bu tavrın altında acımasızlıktan ve kayıtsızlıktan başka bir şey olmadığını anladı.

"Gidiyor musun?" diye sordu Sorcha.

ÇİFTE İNTİKAM

“Bir telefon bekliyorum.”

“Bu olayın şerefine kadeh kaldırmadan olmaz, öyle değil mi?”

“Bu adabı muaşeret dersi için teşekkür ederim. Ama ben Rupert’le anlaştım. Sen sadece yarın sabah ofiste ol yeter. Saat sekizde. Ben işe erken başlamayı severim. O yüzden geç kalma.”

Sorcha bir şeyler söylemek istedi. Sanki patronuymuş gibi, ona bu şekilde emirler yağdırmaya hakkı olmadığını söylemek istedi. Ama haklıydı. Kardeşinin düğününde tatsız bir manzara istemezlerdi. Cesare yanından ayrılınca, o şuh sarışın da bir emir eri gibi ayağa fırladı ve birlikte çıktılar.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“Ne demek başka seçeneğim yoktu?” diye çıkıştı Sorcha, Rupert’e. Toplantı odasına dolan güneş, duvarlardaki Whittaker Soslari’nin reklâm afişlerini aydınlatıyordu. Her birinde elma yataklı yaşlı bir kadın, yüzünde büyük bir mutluluk ifadesiyle buharlar çıkan bir kabı karıştırıyordu. Üstünde de şöyle yazıyordu; ‘Anneannenizin Mutfağından’

Sorcha suçlayıcı gözlerle kardeşine baktı. “Şirketi kurtarmak üzere, Cesare di Arcangelo’yu kiralaman için, biri kafana silah falan mı dayadı?”

“Tabii ki hayır.”

“O zaman neden?”

“İşlerin ne kadar kötü olduğunu sen de görüyorsun. Cesare’nin şirketleri kurtarmak konusunda büyük bir ünü var. Robinsonlara da aynısını yapmıştı. Kârları kısa zamanda tavan yaptı. Onu aradım, ama vaktinin olduğunu hiç sanmıyordum. Ve hemen gelebileceğini söylediğinde inanamadım.”

“Demek inanamadın?” Sorcha başını iki yana salladı. Rupert bunu ne kadar safça söylemişti. “Ama ben buradayım. Ve buraya

özellikle Pazarlama Yöneticisi olmak için geldim. En azından bunu. önce benimle konuşamaz mıydın?”

Sıkıntılı bir sessizlik oldu.

“Ama Sorcha, sen daha yeni çalışmaya başladın. Ayrıca, şu düğün kargaşası yüzünden sana söylemeye fırsatım olmadı. Konuşulması gereken ne vardı ki? Cesare’nin efsane haline gelmiş ününü biliyorsun. Onun gibi birini transfer etme fırsatını tepmek için, deli olmak lazım.”

Belki de sadece kalbi kırılmış kadınlar bu kadar delidir, diye düşündü Sorcha. Ama onların duygularının da iş dünyasında herhangi bir değeri yoktu.

Kendini aldatılmış gibi hissediyordu. Sadece Cesare’nin aniden ortaya çıkması değil, üstüne bir de aynı şirkette çalışmaya başlaması... Yine de tüm bunlar hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Rupert iç çekti. “Üzgünüm Sorcha. Ama senin Cesare’yle ilgili kişisel düşüncen ne olursa olsun, kimse onun bu alandaki kıvrak zekâsını ve becerisini yadsıyamaz.”

“O bencil, kontrol manyağı ve ahlak düşmanından bahsetmiyordursundur umarım,” dedi acı bir alayla.

“İş dünyasında kural bu,” diye bir ses geldi tam arkasından ve Sorcha arkasını döndüğünde, Cesare’nin odaya girdiğini gördü. “İş arkadaşların hakkında kesinlikle yüksek sesle kötü konuşma. Bunu sana işletme dersinde öğretmediler mi?” Elindeki iş çantasını masaya koydu. “Ne derler bilirsin? Yerin kulağı vardır. Selam Rupert.”

Sorcha çılgılık atmak istedi. Sanki başka birinin hayatında figüran rolü verilmiş gibiydi. Olanlara inanamıyordu. Nereye baksa Cesare çıkıyordu.

Resmi bir takım elbise giymişti. Bu da onun işini çok ciddiye aldığını gösteriyordu. Gündelik halinden ne kadar da farklıydı. Sorcha onun yüz ifadesini inceliyor ve bir gece önce o sarışınla birlikte eve gidip gitmediklerini merak ediyordu. Bunu düşünmek bile onu rahatsız ediyor ve kalbini kıskançlıkla dolduruyordu.

“Seni sinsi herif,” diye suçladı onu.

“Sorcha,” diye araya girdi kardeşi.

Ama Cesare, hiçbir tepki vermedi. "Rupert, sen fabrikaya gider misin? Ben de birazdan gelirim."

"Elbette," dedi Rupert. Bu sıvışmak için iyi fırsattı.

"Rupert..."

"Evet..."

"Belki biraz geç kalabilirim."

"Tamam."

Rupert odayı terk ettikten sonra, Cesare ellerini beline koydu ve gözlerini Sorcha'ya dikti.

Cesare, işle özel hayatı karıştırmaya kesinlikle karşıydı. Resmi iş kıyafetleri içindeki bir kadının, onu cinsel açıdan heyecanlandırması çok zordu. Ama Sorcha'nın durumu farklıydı. Kan akışı hızlanmıştı.

Sorcha'nın ipek bluzunun iki düğmesi açıktı ve inci kolyesi sanki ona yolu gösterircesine göğüslerine doğru iniyordu. Dar kesimli uzun eteği kalçalarını ve baldırlarını sımsıkı sarmıştı. Onun harika kıvrımlarını nasıl unutabilirdi? Hele yüksek topuklu ayakkabılarından yükselen o ince ve uzun bacaklarını...

Safkan bir yarış atı gibiydi. Atletik fiziği, narin hatlarıyla dengeleniyordu. Mükemmellik böyle bir şey olmalı, diye düşündü. Fırsatı varken ona sahip olmadığı için kendine lanet etti.

"Bence kısa bir konuşma yapmamız lazım. Ya sence?"

Sorcha'nın duyguları karmakarışıktı. Bir gece önce, iş yüzünden buraya geldiğinden bahsettiğinde, bu kabus sadece kağıt üstündeydi. Ama şimdi Cesare, eskiden babasının oturduğu masada otururken, acımasız bir gerçeklikle karşı karşıyaydı. Sanki gücü ve yetkisi doğuştan geliyormuş gibi bir havası vardı.

"Bütün sorunlara sihirli bir çözüm buldun, değil mi Cesare?"

"Sihirli çözüm mü? Peri masallarına inanmak için biraz fazla büyük değil misin? Hayır, bulmadım, ama bazı fikirlerim var."

Olduğuna emindi.

İş çantasından bir sürü kâğıt çıkaran Cesare'yi seyretti. Sonunda aradığı kâğıtları bulmuştu. Onları yayarak masaya koydu ve soran gözlerle Sorcha'ya baktı. "Şirketin düşüşünü apaçık ortaya koyan bu rakamları inceledin, değil mi?"

ÇİFTE İNTİKAM

“Tabii ki inceledim.”

“Sahi mi? Peki bu krizi tersine çevirmek için, nasıl bir strateji öneriyorsun?”

Sorcha, Cesare'nin bu durumdan keyif aldığını öfkeyle fark etti. Tıpkı bazı polislerin, bir şüpheliyi sorgulamasında veya bir sadistin bir kelebeğin kanatlarını koparmasında olduğu gibi. Eğer ona biraz daha izin verirse, daha da eğleneceği aşikârdı. Buna izin vermeyecekti.

Ama söyleme, yapmaktan daha kolaydı. “Satış hareketlerine, dağıtım düzenine, kar ve zarar hesaplarına bakıyorum.”

“Evet. Kesinlikle. Geçmiş i irdelemek. Olağan şeyler. Ama iş dünyasında yenilik her şeydir. Bunu senin de bilmen gerekir. Aile şirketinde çalışmak, sağduyunu es geçmek anlamına gelmemeli.”

“Çok zeki olduğunu sanıyorsun, değil mi?”

“Bu bir Tanrı vergisi. Ama bunun zekâyla falan alakası yok. Her şey başarıyla alakalı.”

Cesare bu iş i üstlenmişti, çünkü bu onun için bir meydan okumaydı. O zorluklara meydan okumaya ve onların üstesinden gelmeye bayılırdı.

Cesare'nin, Whittaker Sosları projesine ilgisi, yemekten patlamak üzere olan bir kedinin, önünden geçen bir fareye duyacağı ilgi kadardı ancak. Ama bu girişim ona, bir zamanlar evlenme teklif ettiği kadını baştan çıkarmak için mükemmel bir fırsat sunuyordu. Batmak üzere olan bir şirketi kurtarmak ikinci plandaydı ve olası bir başarısızlığı kolayca sindirebileceğini biliyordu. Ashna bakılırsa, Sorcha'nın meteliksiz kalmasını görmekten, sapıkça bir zevk alabilirdi.

Yine de Cesare'nin karakteri ve başarı ihtiyacı, böyle bir başarısızlığı hoş görmesine izin vermezdi. Zaten Sorcha'yla olan ilişkisi de, bunu kanıtlamıyor muydu? Onun için en büyük doyum, bir yandan onlara servetlerini geri kazandırdığı için ailenin övgüsünü alırken, diğer yandan Sorcha'yı yatağa atmaktı. Yani bir taşla, iki kuş vurmaktı. Çekip gitmeden önce, onu sonsuza kadar kendisine borçlu kılacaktı. Sorcha'nın, hayatının geri kalanında geçmiş e bakıp neleri

kaçırdığını görmesini ve pişman olmasını istiyordu. Evet, bu mükemmel bir plandı.

Cesare iç çekti. “Rupert ticareti arttırmaya çalışıyordu. Ama sen zeki birisin Sorcha. Sence de, önce ürünlerin neden satmadığını bulmaya çalışmak gerekmez mi?”

“Bu o kadar kolay mı?”

“Kolay değil, doğru. Ama imkânsız değil. Otur.”

Tereddüt etti, ama sonra yönetim kurulu masasının etrafındaki iskemlelerden birine değil de, masanın ucuna ilişti.

Cesare de iskemlelerden birine oturdu ve arkasına yaslandı. Acaba verdiği frikiği fark etseydi, masaya bu şekilde oturur muydu, diye düşündü. Eteği öyle bir yukarı sıyrılmıştı ki, neredeyse iç çamaşırını görebiliyordu. Arzunun onu daha fazla ele geçirmesine fırsat vermeden, çantasına uzandı. “Whittakerların geçen yılki reklâm bütçesini inceliyordum...”

“Reklâm bütçesini kısmak delilik olur,” diye kesti onun sözünü.

“Kesmeyi önermiyorum. Lütfen lafı ağzıma tıkma.” Laf yerine, göğüslerini tıkabilirdi ama. Şehveti giderek yükseliyordu ve bedeni de buna tepki veriyordu. Yerinde kıpırdandı. Çantasından bir kadın dergisi çıkardı. “Şuna bir göz at.”

Sorcha onun dediğini yaptı.

Başka bir şeyle ilgilenmesi, onu biraz rahatlatmıştı. Böylece o da kabaran arzusunu dindirebildi.

Neden ona karşı ilgisiz olamıyordu? Neredeyse Cesare kadar seksi ve çekici bir sürü erkekle tanışmıştı. Ama hiçbiri onunki gibi doğal bir azamete sahip değildi. O nereye gitse esrarengiz bir hava yayıyordu etrafına. Karizma denen şey buydu herhalde. Ama Sorcha, bir zamanlar sevdiği ve evlenme teklifi aldığı adama, daha olgun bir tavırla yaklaşmak istiyordu. Ellerinin titremesini engellemeye çalışarak, derginin sayfalarını çevirdi. Bu klasik bir kadın dergisiydi. Kilo vermenin yolları, erkekleri baştan çıkarmanın sırları, dedikodular, yemek tarifleri ve bir Whittaker reklamı. Sorcha her yerde bu reklâmları görerek büyümüştü, dolayısıyla onun için şaşılacak bir şey değildi bu.

“Bunu mu kastediyorsun? Güzel bir reklâm, öyle değil mi?”

ÇİFTE İNTİKAM

“Kendi çapında güzel.”

“Özellikle bir şeye bakmamı mı istiyorsun?”

“O reklâmda sana farklı gelen bir şey oldu mu?”

“Pek sayılmaz.”

“Pek sayılmaz. Yıllardır aynı reklâm kullanılıyor.”

“Ne olmuş? Bu iyi bir reklâm.”

“Ne olduğunu söyleyeyim sana. Eğer şirketler değişmezse, batarlar. Bu her şey ve herkes için geçerli bir kuraldır. Bir anlamda hayatın kanunu... Eğer değişme zahmetine bile girmiyorsan, halkı küçük görüyorsun ve aşağılıyorsun demektir. Kısacası bu kibirdir.”

“Kibirden bahsedersen misin?”

Cesare derin bir nefes aldı. Kibirden bahsetmeye bayılıyordu, çünkü bu özelliği kadınları cezp ediyordu. Önce kızıyorlar, sonra dırdır ediyorlar ve sonunda sessizce boyun eğiyorlardı. Ama henüz Sorch’ayla sevişme riskini göze alamazdı.

“Reklâm kampanyasını değiştireceğiz.”

“Bunun bir öneri veya soru olması gerekmez mi? Yoksa bana hiç danışmadan istediğin her şeyi yapmak için sana olağanüstü yetkiler mi verildi?”

Buna cevap vermedi. “Mutfak masasında ev tarifleriyle yemek yapan bir anneanne, artık kimsenin ilgisini çekmiyor.”

“Ama insanlar kendilerini ona yakın hissediyorlar. Bizi tanımlayan şey bu aile kavramı. Diğer markalarla aramızdaki fark da bu.”

“Bunu biliyorum. İşte o yüzden şirket için tamamen yeni bir imaj tasarlayacağız. Aile üyelerinden birinin başını çektiği bir imaj. Whittaker kampanyasına önderlik eden yepyeni bir kuşak. Reklâmı düşünsene.”

“Peki, bu reklâm kampanyası için hangi aile üyesini düşünüyorsun?” Aslında cevabını biliyordu. Ortada sadece kendisi, annesi ve Rupert vardı. Tabii eğer balayında olan Emma’yı kastetmiyorsa.

“Oh, hadi ama Sorch’a. Şu ana kadar beni işletme yeteneğinle ve zekânla etkilememiş olabilirsin, ama bunu yapabilecek tek bir kişi var. Bunu ikimiz de iyi biliyoruz.” Siyah gözlerinde bir kıvılcım çıktı. “Ve bu kişi de sensin, benim tatlı sevgilim.”

BEŞİNCİ BÖLÜM

Cesare'nin alaycı gözlerine bakan Sorch'a, donup kalmıştı.

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Eğer yeni kampanyanın lokomotifini olacak birini arıyorsan, başka yere bakmak zorundasın."

"Ama bunun bir aile üyesi olması gerektiğine, çoktan karar verdik zaten. Annenin yaşı uygun değil, kız kardeşinin medeni durumu yüzünden yanlış bir seçim olur ve Rupert de erkek. Bizim bekar kadınlara ulaşmamız lazım. Çok geleneksel bir ürüne, tamamen yeni bir pazar sağlamak istiyoruz."

"Hayır, Cesare."

"Neden?" Sorch'a

"Çünkü ben model değilim."

"Ah, önemli olan da bu ya. Biz profesyonel bir model istemiyoruz." Siyah bir zarfın içinden kalın ve parlak bir kâğıt çıkartıp, Sorch'a'ya uzattı. Üstündeki reklâmda parlak sarı saçlı bir kız vardı. Sorch'a, onun kendisine çok benzediğini fark etti. Kız önündeki masada duran bir sürü lezzetli malzemeye, sandviç hazırlıyordu.

Arka planda ise bir şişe Whittaker sosu duruyordu. Kız parmağındaki sosu yalayarak, cilveli bir edayla kameraya bakıyordu. Hemen başının üstünden yukarı doğru, sosla sıçratılarak yazılmış gibi bir slogan vardı; Çıldırıncı Sosss.

“Basit, ama etkili,” dedi Cesare, ve o anda Sorcha’nın parmağını yaladığını hayal etti.

“Bir düşün Sorcha. Bu harika olabilir.”

“Peki, talep artarsa bunu nasıl karşılamayı düşünüyorsun? Sihirli değneğinle yoktan sos mu yaratacaksın?”

“O işi bana bırak.”

Sanki ortada hiçbir sorun yokmuş gibi konuşuyordu. Ve her nedense Sorcha ona inanmıştı. Ama insan doğasının kestirilemezliğini hesaba katmamıştı. Ve tabii, özellikle kadınların. “Her şeyi düşünü-dün, değil mi?”

“Çalıştım.”

“Bana danışman gerekirdi. Çünkü ben bunu yapamam.”

“Neden o?”

“Ailenin geri kalanı bu fikri asla kabul etmez.”

“Ettiler bile. Emma bunun senin için iyi olacağını düşünüyor. Annen de...”

“Kes artık. Duymak istemiyorum.”

Cesare’nin söyledikleri, baştan beri kafasını kurcalayan şeyin ne olduğunu anlamasını sağlamıştı. Cesare bu projenin başına geçirilmekle kalmamış, ayrıca Sorcha’nın da son ana kadar her şeyden habersiz olması istenmişti. Ona karşı komplo kurulmuştu sanki. Sorcha’nın da dahil edildiği, çok büyük bir entrikanın fikir babası ve uygulayıcısıydı. Ve onun hiçbir şeyden haberi yoktu. O dışarıda bırakılmıştı ve ailenin geri kalanı Cesare’yle işbirliği yapmıştı. Bu kelimenin tam anlamıyla bir ihanetti.

“Haftalardır bu planın üstünde çalışıyor olmalısın. Arkamdan iş çeviriyorsun.”

“Projeyi tamamlanmış bir şekilde sana sunmanın, daha iyi olacağını düşündüm.”

“Pislik herif.”

Cesare kaçınılmaz zaferinin sarhoşluğu içindeydi. Başından beri istediği tam da bu değil miydi? Aralarındaki sahte nezaketin tek bir aşağılayıcı kelimeyle yerle bir olması ve böylece, onu tekrar gördüğü andan beri yapmak istediği şeyi gerçekleştirme özgürlüğüne kavuşması. Herkes bilir ki, çatışma dünyanın en güçlü çekimini yaratır.

“Beni böyle mi görüyorsun?” diye sordu ona doğru yürüyerek. Sorch’a’nın gözleri öfke doluydu, yoksa bu kendisindeki öfkenin bir yansıması mıydı?

“Bu durumda belki de bir pislik gibi davranmalıyım.” Onu oturduğu yerden kaldırdı ve kollarına aldı.

Sorch’a olacakları gördü, ama kollarının baskısı ve bedeninin sıcaklığı her şeyi kafasından sildi. Aklıda tek olan şey, bastırmak için elinden geleni yapmış olsa da, yıllar boyunca onu ne kadar çok düşlediği idi. Gecenin bir yarısı ter içinde uyanarak, yarım kalmış öpüşmelerinin acı verici arzusundan kurtulmaya çalışmıştı. Tıpkı çölün ortasında kalmış birinin, bir bardak soğuk suyun tadını hatırlaması gibi...

“Pislik.” dedi tekrar, ama bu seferki çok daha güçsüz çıkmıştı, çünkü Cesare’nin parmakları sırtında geziniyordu. Ve bu sefer farklıydı, çünkü artık on sekiz yaşında değildi. Evde sürekli ona göz kulak olan bir anne ve kontrolünü kaybetme, korkusuyla, ona dokunmaktan çekinen bir adam yoktu artık. Bu sefer kendine güvenen biri vardı karşısında.

Dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Kendini ondan kurtarmak yerine, daha da sokuldu. Sanki her bir kası ve siniri tenine damga vuruyordu. Taş gibi bir beden ve ipek gibi bir ten. Bu bileşimin bu kadar dayanılmaz olduğunu, ne zaman keşfetmişti?

“Lanet olsun sana Cesare di Arcangelo. Lanet olsun.”

“Ama beni lanetlemek istemiyorsundur sanırım.”

“Hayır, istiyorum.”

“Sen bunu istiyorsun. İkimiz de bunu istiyoruz.”

İnkâr etmek istedi. Ama Cesare’nin dudaklarını yaklaştırması ve onu arzuyla öpmesiyle, bu savunma mekanizması yerle bir oldu. Peki, bu sandığı kadar yanlış mıydı? Geçmişte ikisinin de inkâr

ÇİFTE İNTİKAM

etmek için büyük mücadele verdiği şeye teslim olmak, bu kadar yanlış mıydı?

Cesare, sert ve cezalandırıcı bir şiddetle Sorcha'nın dudaklarını, dudaklarıyla kavradı. Ve bu öpüşme onu, sanki maraton koşmuşçasına soluksuz bıraktı. Bu inleme onun muydu? Ve bu derin soluk ondan mı çıkmıştı? Cevabı Cesare'yi öfkeliendirdi. Her ne kadar bedeni karşı konulmaz bir arzıyla sarsılıyorsa da, kimseye ihtiyacı olmayan, kimseye karşı fazla istek duymayan birini böylesine baştan çıkarabilmesine sinirlendi. Ama bu öfkesi, cinsel arzusunu daha da kamçılıdı.

Dudaklarını bırakıp, boynunu öpmeye başladı. Sorcha başını arkaya attı ve Cesare sırtına düşen atkuyruğunu yakaladı. Diğer eliyle de göğsünü tuttu. Sorcha'nın sertleşen ve dikleşen göğüs uçları, tıpkı çiçek açmak üzere olan tomurcuklara benziyordu ve Cesare onları avucunun içinde hissediyordu.

"Cesare." diye inledi Sorcha.

"Ne oldu tatlım?"

"Bu... Bu... Oh, Cesare." Ona sevgilim demek istedi. Benim sevgilim... Benim tatlı, yakışıklı, harika sevgilim... Ama Cesare onun sevgilisi değildi. O artık gururlu ve öfkeli bir adamdı.

"Bunu yıllar önce yapmalıydım," dedi Cesare ve onu sırt üstü masaya yatırdı. Etrafındaki kâğıtları bir kenara itti. Ne yaptığının pek farkında değildi. Sadece kendisinden daha büyük bir güç tarafından yönlendirildiğinin bilincindeydi. "Ve sonra kendimi senin güzel yüzünden ve mükemmel vücudundan kurtarabilirdim. Kahrolası hatıranı minik bir top, yapıp ateşe atabilirdim."

Bu Sorcha'ya, hiç de olumlu bir duygu gibi gelmedi. Sanki onu küçümsüyordu. Ona içerliyordu. Bu, arzusunun buz kesmesine neden olmalıydı aslında. Ama nedense giderek artıyordu. "Belki de yapmalısın."

"Neyi?"

"Şu anda yaptığın şeyi."

"Ama durmamı istemiyorsun, değil mi?"

"Cesare..."

“İstiyor musun? Eğer durursam, beni öldürürsün, öyle değil mi, benim yeşil gözlü tatlı cadım? Tıpkı bir vampir gibi, pençelerini sırtıma, dişlerini de boynuma geçirerek, kanımı son damlasına kadar emersin, değil mi?”

“Evet... Hayır...” Hayır, tabii ki durmasını istemiyordu. Haklıydı. Bunu ezelden beri istiyordu. “Durma.” diye fısıldadı. “Devam et. Yap ve kurtul. Sonra da beni huzur içinde bırak.”

“Oh, merak etme. Bırakacağım.”

Eteği çok çetrefilliydi. Ama dünyada Cesare di Arcangelo’yu alt edebilecek hiçbir etek yoktu. Yine de bu becerikli ve tecrübeli eller hiç bu kadar titrememişti. Eteğini yavaş yavaş aşağı doğru çekti. Önce baldırları, sonra dizleri ve sonunda bileklerinden sıyrıldı. Cesare derin bir soluk aldı. Artık sadece üçgen şeklinde minicik dantel bir çamaşır kalmıştı. Elini oraya götürdü ve parmaklarıyla ıslaklığı hissetti. Sorcha zevkle haykırdı.

“Kes sesini. Sekreterlerin gelmesini istemeyiz değil mi? Birazdan gelecek tek kadın var, o da sensin güzelim.”

“Oh, Cesare,” diye mırıldandı çaresizce.

Cesare önce elleriyle, sonra dudaklarıyla baldırlarının iç kısmında gezindi. Sorcha kıvranıyordu. İşte Cesare o zaman, onu tamamen ele geçirdiğini anladı. Ama bu gücünü akıllıca kullanmalıydı. Çünkü ona inanılmaz yoksunluğunu çektiği, orgazmı yaşattıktan sonra, dönüp ona cehenneme gitmesini söyleyebilirdi.

Planının başarılı olması için, hem onun işbirliğine, hem de onunla sevişmeye ihtiyacı vardı. Onu daha da arzulu ve aç bir halde bırakmak, istediklerini daha kolay yaptırmasını sağlayabilirdi. Açlık, hayatın en güçlü motivasyonlarından biriydi. Cinsel açlık ise en güçlüsü...

Sorcha tekrar zevkle kıvrandı ve kalçalarını hareket ettirdi. Hızla yaklaşan bir acının ilk iniltileri döküldü dudaklarından. Sorcha’nın artık dönüşü olmayan noktada olduğunu anladı. Cesare de hızla yaklaşan zaferinin bu ilk işaretleriyle, acele etmeye başladı. Yavaşça ondan sıyrıldı ve gidip kapıyı kilitledi. Tekrar döndüğünde bluzunun düğmelerini çözmeye başladı.

ÇİFTE İNTİKAM

“Oh, sevgilim,” diye inledi, bluzunu çıkarıp dantel sutyenin içindeki dolgun göğüslerini ortaya çıkarırken. Tıpkı bir bakire gibi diye düşündü ve sutyenin üstünden öpmeye başladı. Ardından elini onun ıslak ve sıcak kadınlığına doğru kaydırды. Parmakları donunun içine sızdığında, onun tadına bakmak istedi. Yumuşak dudak darbeleri ve diliyle minik dokunuşlarla, ayak bileklerinden başlayarak, yukarı doğru ilerledi. Dantel iç çamaşırına geldiğinde başını kaldırıp ona baktı. Sorcha, gözleri kapalı, kendinden geçmişti. Yavaşça donunu aşağı doğru çekti ve sonunda bileklerinden kurtardı. Artık önünde hiçbir engel yoktu. Dudakları oraya vardığında, Sorcha’dan derin, soluksuz bir inilti yükseldi. Tecrübeli dilini devreye soktuğundaysa, sarsılmaya ve titremeye başladı. Çevresinde ufak daireler çiziyordu ve arada tam merkeze yapıştırıyordu dudaklarını. Sorcha bacaklarını sımsıkı onun boynuna dolamıştı ve parmaklarını saçlarına geçirip, başını daha da bastırıyordu.

Cesare tatlı bir ıslaklığın diline doğru boşaldığını hissettiğinde, onun zirvede olduğunu anladı. Sorcha’nın kalçaları deli gibi sarsıldı ve son bir çabayla Cesare’nin başını neredeyse onu boğacak gibi bastırdı bacaklarının arasına. Başını çekip, Sorcha’yı kollarına aldı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Bunlar, gerçek gözyaşlarıydı. Yanaklarından süzülen damlaları öpücükleriyle tek tek topladı. Kendine gelmeye çalışan Sorcha’nın, birkaç kez boğuk boğuk öksürdüğünü işitti.

Cesare biraz uzaklaşıp, onun yüzüne dikkatle baktı. O kadınların gözyaşlarına hiç inanmamıştı. İnsanları etkilemek için istedikleri gibi ağlayıp, gülebilirdi onlar. En büyük silahları da, bu yapmacık duygu gösterileriydi. Cesare, ona karşı hâlâ devam eden cinsel açlığını kontrol etmeye çalıştı.

“Ağlıyorsun? Seni memnun edemedim mi?”

Bu saçma sapan bir soruydu, çünkü memnun ettiğini biliyor olmalıydı. Sorcha kendini çaresiz ve savunmasız hissetti. Sanki Cesare derisini soymuş, onu çıırılçılak bırakmıştı.

Cesare, Sorcha’nın saçlarını terli yüzünden çekti ve kaşlarını çattı. “Ne oldu?”

“Bu...Bu...”

Utangaç bir hali vardı. Utanıyordu.

“Ne?”

“Yani sadece... Oh... Dilinle... Şey, daha önce hiç...”

Kollarından tuttu onu. “Hiç mi?”

Sorcha başını sallayarak onayladı onu.

Cesare bir an kalakaldı. Sonra yüzünü saçlarına gömdü ve gözlerini yumdu. Tatlı bir müzik gibiydi bu, ama inanmakta güçlük çekiyordu. Bunca yıl onu bu kadar arzuladığı için, başka hiçbir erkekle olmamış mıydı yani?

Ellerini beline doladı ve saçlarını okşayarak, “Bana bakire olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?” dedi.

Sorcha yalan söylemek istedi. Ama yalan söyleyemezdi. Cesare’ye söyleyemezdi. Özellikle de bu kadar önemli bir konuda. Onun saflığa ne kadar değer verdiğini biliyordu. Evlenme teklif etmesinin asıl nedeni de bu değil miydi?

“Hayır, bakire değilim,” dedi sessizce.

Cesare, bir an böyle bir umut beslediği için kendisini suçladı.

“Sevgililerin pekiyi değildiler herhalde?”

“İğrençsin.”

“Bir dakika önce böyle söylemiyordun.”

Sorcha aceleyle eteğini ve bluzunu üstüne geçirdi. Ne sanıyordu ki onu?

Herşeyi o başlatmıştı. O sert, cezalandırıcı/öpüşüyle başlamıştı her şey. Ama Sorcha da ona izin vermişti. Onu tahrik etmişti. Neredeyse ahlaksızca kışkırtmıştı. Kendine hakim olamadığını söylemek bir bahane olabilir miydi?

“Bu asla olmamalıydı,” dedi Sorcha.

“Öyle mi?”

“Hele ofiste.”

Mekân, Cesare için olayı (daha da çekici kılıyordu. Ama Sorcha’nın öpücüklerine aniden teslim olmasının ve sonrasında olanların, hayatında yaşadığı en erotik deneyim olduğunu itiraf etmenin yeri ve zamanı değildi. Çünkü bu, Sorcha’yı daha güçlü bir konuma getirirdi. Hâlbuki Cesare, bütün kozları elinde tutmak istiyordu.

ÇİFTE İNTİKAM

Bunca zaman sonra bile, Sorcha'nın onun üstünde inanılmaz bir büyüğü vardı. Bu nasıl oluyordu? Neydi onu büyüğü kılan? Bunun sebebi, ona karşı olan arzularının, yıllarca içini kemirmesi miydi? Yoksa Sorcha'nın hiç beklenmedik teslimiyeti miydi? Artık içini kemiren bir şey daha vardı. Kıskançlık. Bu duygu, planıyla ters düşüyordu. Onu istemiş ve ele geçirmişti. Ama bu hiç hesapta yoktu. Hiçbir şey hissetmediği bir kadını neden kıskanıyordu?

“Peki ya sen?” diye sordu Sorcha fısıltıyla. “Sen... Yani sen beni...?”

“Sorcha, bu kadar endişeli gözlerle bakma. Aramızdaki kimyanın inanılmaz olduğunu kabul edelim. Elbette seni istiyorum. Ama bu ilk seferimizin vakit darlığı yüzünden bozulmasını istemiyorum. Telefon mu çalacak, yoksa sekreterin biri kapıyı mı açacak diye endişelenmek istemiyorum. Tamam mı?” Onu masanın üstünden kaldırıp yere indirdi ve parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. “Tamam mı?” diye tekrarladı.

Söyledikleri, ne kadar aptalca davrandığını daha da güçlü bir şekilde hissettirdi Sorcha'ya. Bunun kariyerine etkisini düşünmek bile istemiyordu. Kariyeri için çok fedakârlık etmişti. Seksi Cesare di Arcangelo ona dokundu diye, kariyerini ve kendine saygısını bir kenara atabilir miydi?

Sorcha, Cesare'nin kolunu iterken, “Delilik bu,” diye söylendi.

“Delilik mi? Bence bu harikaydı tatlım. Ve yine harika olacak. Hem de bu gece ve benim otel odamda olacak. Olacağını biliyorsun.”

Sorcha'nın itirazını, parmağıyla yumuşak dudaklarını örterek engelledi. Sorcha, kendi taze, nemli ve müstehcen kokusunu onun parmağında alabiliyordu. Teslimiyetle gözlerini kapadı.

Cesare parmağını çektiğindeyse, itiraz edecek gücü kalmamıştı artık.

ALTINCI BÖLÜM

Sorcha'nın cep telefonu çalmaya başladı. Gözlerini kısarak hiç tanımadığı numaraya baktı. Her şeyine bahse girerdi ki arayan Cesare'ydi

Cesare, Rupert'le buluşmaya gittikten sonra, Sorcha yönetim kurulu odasında olanları düşünmeye başlamıştı. Cesare'nin niyeti bu muydu? Cinsel sihirbazlığını göstermek ve ona çok istediği fakat mahrum kaldığı bir şeyi hokus pokusla vermek midir? Belki de amacı, onu ellerinde titreyen bir yapraktan farksız hale getirmekti? Acaba Sorcha'ya, artık iyi çalışmadığını, bu yüzden de şirketin onu istemediğini söylemeyi de düşünüyor muydu? Belki de, onu Whittaker reklâm kampanyasının vitrini yapma fikri blöften başka bir şey değildi?

Hayır, Cesare kurnaz ve hilekâr olabilirdi. Ama bu kadar alçakça hareket edebileceğini sanmıyordu.

Yine de kendini toparlamalı ve kontrolünü tekrar sağlamalıydı. Ona, elinde oyuncak haline gelmeyeceğini, istediğini yaptırabileceği yumuşak başlı bir kadın olmadığını göstermeliydi. Üstünde çalıştığı şirket dosyalarını çıkardı. Böylece en azından, Cesare ona günlerini

ÇİFTE İNTİKAM

boş mu geçirdiğini sorduğunda, elinde doğru dürüst birkaç silahı olurdu.

Boğazını temizledi ve cep telefonunu açtı. “Sorcha Whittaker.”

“Merhaba, Sorcha Whittaker,” dedi İtalyan aksanlı ve neşeli bir ses. “Ne yapıyorsun?”

Acaba onu düşündüğünü tahmin etmiş miydi? Yutkunarak, onun çarpıcı yüzünü, ateşli dudaklarını ve teninde gezinen ellerini kafasından atmaya çalıştı. Başına ilk kez geliyordu böyle bir şey. Bir adamla sevişiyordu ve aniden artık onu düşünmeden duramamaya başlıyordu.

“Çalışıyorum,” dedi.

“Ne büyük hayal kırıklığı. Ben de, birkaç saat önce yaptıklarımızı düşündüğünü sanmıştım.”

“Cesare... Yapma.”

Cesare arkasına yaslandı. Tüm çalışanlar paydos edip evlerine gitmişlerdi ve fabrikada yalnızdı. “Ama şirketle ilgili çalışmalarını dinlemek ilginç olabilir. Seni yedide alırım. Bu akşam yemeğe çıkacaktık, unuttun mu?”

Yemekle ilgili hiçbir şey söylememişti. Sadece kendi dairesinde sevişmeyi ima etmişti. Yüz yüze olmamaları, hayır demeyi kolaylaştırıyordu. “Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

“Hiç değişmedin, değil mi Sorcha? Hâlâ erkekleri, akıllarını yitirene dek oynatmaktan hoşlanıyorsun. Vaat ediyorsun, ama vermiyorsun.”

Bu suçlama, Sorcha’nın kanına zehir gibi işledi. Söylediklerinin çoğu doğrudu. Cesare’den istediği şeyi alamamış ve sonra incinmekten korktuğu için geri çekilmişti. Hırslı ve şımarık bir çocuk gibiydi. Ama eğer incinmek istemiyorsa, kendini korumak zorundaydı. Ondan şefkat, ilgi ve sevgi bekleyen yanını hiçe saymak zorundaydı. Böylece, tuzla buz olmaya mahkûm aptalca umutlar besleyemeyecekti.

“Seni oynatmak falan gibi bir niyetim yok. Doğruyu söylüyorum. Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ama bu, gelmeyeceğim anlamına gelmiyor.”

Sorcha'nın geri çekilmiyor oluşu, Cesare'yi biraz rahatlattı. Ama incecik bir buz tabakasının üstünde durduğunun da farkındaydı. Sorcha önceden kestirilemiyordu. Ama eğer biraz pişmanlık gösterisiyle onu yumuşatacağını ve tüm olanları unutturacağını düşünüyorsa, onu çok hafife alıyordu. Sorcha ona borçluydu. Hem de birçok açıdan.

"Seni yedide alırım."

"Şunu yedi buçuk yapalım," dedi ve telefonu kapadı.

Cesare, kendini elindeki telefona boş gözlerle bakarken buldu. Telefonun bu şekilde yüzüne kapatılmasına hiç alışık değildi. Yakın olduğu kadınlarla telefondaki vedalaşmaları her zaman uzadıkça uzardı ve son sözü söyleyen hep Cesare olurdu. 'Kapatmam lazım.' 'Diğer telefondan biri arıyor. Ve ardından nefes nefese bir sesle sızlanmalar gelirdi. 'Oh Cesare, hep çok meşgulsün.'

Ama o sadece işine geldiğinde meşgul olurdu. Artık büyük bir güce ve yetkiye sahipti. Gerçi bir ara, bu yetkilerini güvendiği birkaç adamı arasında bölüştürerek yükünü hafifletmeye çalışmıştı, ama son zamanlarda işleri tekrar ele almıştı. Ve yine, onu zirveye taşıyan aynı merhametsizlikle davranmaya başlamıştı.

Aşırı hırslarını ve bunları kariyeri doğrultusunda kullanma becerisini anne ve babasından almıştı. Zaten servetinin büyük bir kısmını da, onların mirasına borçluydu.

Pencereye gelip, dışarıdaki boş otoparka ve arkasındaki ağaçlığa bakarak, İtalya'daki meyve bahçesini düşündü. Evini özlemişti.

Gökyüzüne kaldırdı başını. Dünyayı gezip dururken, aslında tüm mevsimleri kaçırdığını, doğanın kendine has ve umursamaz düzeninin yanından geçip gittiğini fark etti. Durup, doğru dürüst hiç etrafına bakmamıştı.

Ağustos'ta villasının bahçelerinde meyve vermeye başlayan mürdüm eriği ağaçlarını düşündü. Nasıl da olgunlaşıp, etli etli olurlardı ve altlarındaki çimenlere doğru sarkarlardı.

Ne kadar zamandır dişlerini onlara geçirip, tatlı sularının dudaklarından akışını hissetmemişti? En son ne zaman hasada katılmıştı?

ÇİFTE İNTİKAM

Ve neden bu yer, aniden ona evini düşündürmüştü? Çocukluğun yalnızlığını gömdüğü Roma'daki görkemli, ama soğuk konağa panzehir olarak aldığı kırsal inzivasını, o köy sığınağını düşündü.

Sekse ihtiyacım var, diye düşündü kravatını çözüp arabasına doğru ilerlerken. Sadece sekse.

Ve bu gece bu olacak, diye düşündü tatminkâr bir gülümsemeye. Ardından spor arabasına binip, motoru çalıştırdı.

Sorcha camdan, verandada duran bir tavus kuşunu seyrediyordu. Parlak, turkuaz renkli tüylerini açmış, gagasıyla temizliyordu.

Elini boynuna götürdü ve boynundaki pırlantayla oynadı. Kalp atışlarını hissedebiliyordu. Sanki yaşadığından emin olmak için, bir yerlerine dokunması gerekiyordu. Yabancılaşmış hissediyordu kendini. O akşam olanlar başka birinin, Sorcha Whittaker'in bedenini bir süreliğine ele geçiren birinin başına geliyor gibiydi. Onu umursamayan bir erkeğin, yönetim kurulu masasında yaşattığı soluksuz orgazmları gerçek Sorcha yaşamış olamazdı. Gerçek Sorcha, bir akşam yemeği için dört kez elbise değiştirmezdi.

Ve hâlâ üstündekilerden emin değildi. Ama artık başka şansı da yoktu, çünkü Cesare'nin arabası görünmüştü.

Kapı zili çaldı ve Sorcha aşağı inip kapıyı açtı. Cesare kravatını çıkarmıştı. Ama onun haricinde, tıpkı işteki gibi görünüyordu.

"Hoş geldin," dedi Sorcha. Aniden kafası karıştı. Bu, bir erkekle çıkmak gibi değildi. Çünkü içinde sadece cinsellik vardı. Eski bir hesabı kapatmak gibiydi daha çok. Yine de ilk randevusundaki bir kadın gibi utangaç hissediyordu. O gün olanlardan sonra böyle hissetmek deliceydi.

Yoksa gerçekten delirmeye mi başlıyordu?

Cesare'nin gözleri üzerinde dolaştı. Bol ve kısa bir elbise giymişti. Saçlarını serbest bırakmıştı. Ayağındaki sandaletler ise, çıplak bacaklarına apayrı bir hava katıyordu. "Güzel elbise," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim."

"Hazır mısın?" Birlikte arabaya giderlerken, Sorcha'nın gergin halini fark etti. Kapı önünde üstüne atlamamanın uygunsuz kaçacağını düşündü. Hem, annesi veya erkek kardeşi etrafta olabilirdi.

Cesare, Sorcha'nın elinden tutup, arabaya binmesine yardım etti. Direksiyona geçtikten sonra, "Müzik?" diye sordu.

"Sen bilirsin."

Bir CD koydu ve kontağı çevirdi. Ama Sorcha motorun sesini duyamayacak derecede müziğe odaklanmıştı. İçinden, karmakarışık duygular uyandıran bu müziği kapatmasını diledi.

Bir adam İtalyanca bir şarkı söylüyordu. Tek kelimesini bile anlamıyordu. Belki gerekmiyordu da. Tek bildiği şey, duyduğu en güzel ve hüznü şarkı olduğuydu. Ona aşkı ve ayrılığı çağırıyordu. Acıyı, mutluluğu ve yanındaki adamı... Gözlerini yumdu.

Kendine gelmeliydi. Yüzüne bir tokat gibi çarpılacak, ruhunun asla erişemeyeceği şeyler hissetmenin hiçbir yararı yoktu.

Cesare, Sorcha'nın kucağında birleştirdiği ellerine baktı. Göz ucuyla, müziğin iyice şiddetlendiği ve yoğunlaştığı zaman ellerini nasıl sımsıkı kenetlendiğini izledi. Cesare içindeki gerilimi ve huzursuzluğu bastırmak için, dişlerini sıktı. Çünkü eğer elini Sorcha'nın bacaklarının arasına kaydırıldığını hayal etmeyi kesmezse, bu çok uzun ve zor bir yolculuk olacaktı.

Araba, köydeki tek otelin önünde durdu. Urlin Arms adındaki bu oteli eski bir amiral işletiyordu. Orası, bu adamın ailesinin eviydi ve sonradan otele dönüştürülmüştü.

"Burayı biliyor musun?" diye sordu Cesare, Sorcha'nın kapısını açarken.

Arabadan indi ve Cesare'nin yanında durdu. "Evet, elbette."

"Sever misin?"

"Bayılırım. Burası..."

"Burayı seçmem ne ilginç, değil mi?"

"Biraz."

"Londra'da çok lüks bir süit kiralamış olduğumu sandın, öyle değil mi?"

"Cesare... Aklımı mı okuyorsun?"

"Hayır, sadece beden dilini okumakta iyiyimdir. Özellikle seninkini."

İçeri girdiklerinde, amiral her zamanki gibi cin tınısını içerek, bir arkadaşıyla modern donanmanın sorunlarından konuşuyordu.

ÇİFTE İNTİKAM

“İyi akşamlar amiral,” dedi Sorch. Onun anlayışlı ve zeki biri olduğunu ve Cesare’yle burada kaldığını, annesine veya kardeşine bahsetmeyeceğini varsaymaktan başka çaresi yoktu.

Neden?

Yanlış olduğu için mi?

Patronu olduğu için mi?

Yukarı çıktılar. Cesare en iyi odayı tutmuştu. Güzel bir şömine ve üstünde antika bir duvar saati vardı. Yerdeki el yapımı kilimlerle ahşap mobilyalar odaya sıcak bir hava katıyordu.

“İçki?” diye sordu Cesare.

“İçki mi?” diye tekrarladı anlamsızca.

“Şarap? Yoksa içeri girer girmez üstüne atlayacağımı mı düşünü-
dün?”

“Nereden bileyim ben? Daha önce hiç böyle bir durumla karşı-
laşmamıştım.”

“Ben de öyle.”

Sorch. biraz rahatladı. “Şarap lütfen.” Odada dolandı. Gergin görünmemeye çalışıyordu.

Cesare yanına gelip şarabı uzattı.

“Sağ ol.” Bir yudum aldı şarabından. “Tanrım, çok güzel. Ami-
ralin ağız tadı sandığımdan daha iyiymiş.”

“Aslında, bu benim şarabım. Benim bağımda yetişen üzümler-
den yapıldı.”

Sorch. bir an için onunla evlenmiş ve üzüm bağlarının patroni-
çesi olmuş gibi hissetti kendini. Sanki birlikte o yılın mahsulünün
tadına bakıyorlardı. Ama yalnızca bir otel odasında duruyor ve asıl
konuyu es geçerek çene çalışıyorlardı.

Kadehi masaya bıraktı. Ama ellerinin titremesinden de korku-
yordu. Cesare gibi zeki birine açık vermek istemiyordu. Eğer Cesare
bunun yalnızca, daha önce keşfetmedikleri güçlü bir cinsel cazibey-
le ilgili olduğunu düşünürse, Sorch. daha güvende olmaz mıydı?
Belki de olurdu. Çünkü eğer birbirlerinin isteklerini tatmin ederler-
se, o zaman belki geriye hiçbir şey kalmadığını da anlıyorlardı.

Sorch. hafifçe gülümseyerek baktı ona. Kasten ayartıcı bir gül-
lümseme idi bu. Daha önce hiç bu şekilde gülümsediğini hatırlamı-

yordu. Nereden öğrenmişti bunu? Seyrettiği filmlerden mi? İçgüdüsel bir şey miydi yoksa?

Cesare de kadehini onunkinin yanına koydu. "Gel buraya, sevgilim," dedi kollarını açarak. "Gel buraya."

Sorcha dediğini yaptı ve Cesare'nin kollarının sımsıkı sardığını hissetti.

"Cesare," diye soludu, ama devamını getiremedi.

Çünkü Cesare onu öpmeye başlamıştı. Sorcha kollarını boynuna daha sıkı doladı ve ona daha çok sokuldu. Cesare elbisesini yukarı doğru sıyırdı ve dolgun, yumuşak baldırları ortaya çıktı.

Sorcha bu sefer pasif rolü oynayamayacağını fark etti. Bu tek gecelik bir kuvvet gösterisiydi. Bunu unutma, dedi kendi kendine. Sakın yumuşak öpücükler ve dokunuşlarla ayartılıp, gerçekçi olmayan hayallere düşme ve kendini kandırma.

Elini Cesare'nin bacaklarının arasına kaydırды. Avucu tam yerini bulduğunda, derin ve boğuk bir inleme yükseldi ondan. Daha şiddetli öpmeye başladı Sorcha'yı.

"Bunu burada mı yapacağımı sanıyorsun?" diye sordu Cesare. "İstedğin bu mu? Sen de, yatak olmasın da neresi olursa olsun diyen kadınlardan mısın yoksa?"

O kadınlardan biri olmak...

Sorcha başını iki yana salladı. "Hayır."

Cesare hiçbir şey söylemeden onu tutup, yatak odasına taşıdı ve yatağa yatırdı. Ardından her yanını öpmeye, tenini tüy gibi öpücüklerle kutsamaya ve İtalyanca aşk sözcükleri mırıldanmaya başladı.

Sorcha'nın arzusu yavaş ama kararlı ve engel tanımayan bir şekilde artıyordu. Aniden, Cesare'nin gömleğini yırtarak çıkardığını fark etti. İşte o zaman kendinden geçmiş olduğunu anladı.

Cesare bir kahkaha attı ve gömleği tamamen çıkarmasına yardım etti. Üstü çıplak kaldığında, Sorcha büyük bir şehvetle avuçladı kaslı göğüslerini.

"Çok açsın? Tıpkı bir kaplan gibi?"

Ama kahkahası, yerini tedirginliğe bıraktı. Çünkü Sorcha, onun pantolonunun düğmelerini çözdü ve dizlerine kadar indirdi. Ardından parmaklarını donunun üstünde gezdirmeye başladı. Bu

ÇİFTE İNTİKAM

Cesare'nin, ondan hiç beklemediği bir şeydi. O masum, saf kız gitmiş, azgın, arsız, sınır tanımayan bir kadın gelmişti sanki.

Şaşkınlıkla açtı gözlerini. "Yapma," diye uyardı.

"Yoksa ne?"

"Yoksa işte bu," dedi. Kontrolü tekrar almanın vakti gelmişti. Aksi halde, bu eşsiz fırsatı kaçırarak ve hiç istemediği bir duruma düşecekti. Yılların tecrübesiyle, SORCHA'nın elbisesini tek bir hamlede çıkarıp odanın bir köşesine attı. Sonra sutyenini çözdü ve onu da bir kenara fırlattı. Son olarak da, kalan son parça çamaşırı iki yanından tutarak yırtıverdi.

SORCHA'nın dudakları kurumuştu. "Cesare..."

"Kaç kere bunun fantezisini kurduğumu biliyor musun?" SORCHA'yı yatağa doğru bastırdı ve kendisi de tamamen soyunarak "Ve bunun?" diye fısıldadı, kasıklarını ona bastırırken.

Bir an için durup, daha önceden hazırladığı prezervatife uzandı. SORCHA inanılmaz bir panik yaşamaya başlamıştı, çünkü böyle olmasını beklemiyordu. Ne olacağını çok iyi biliyordu ve bedeni bunu delicesine istiyordu, ama bu öylesine şeydi ki... Mekanikti ki...

Bu anla ilgili bütün rüyaları, bir anda uçup gitmişti. Ama belki de en iyisi buydu. Onlar gerçek olmayacak kadar mükemmel rüyalarıydı. Gerçekse, insanın ayağını yere bastıran ve bu ilişkiyi özetleyen çok daha güvenilir bir canavardı.

Cesare onun gerginliğini hissetti ve yumuşak öpücüklerle bunu gidermeye çalıştı. "Seni istiyorum," diye mırıldandı. "Seni delicesine istiyorum ve alacağım da."

Ve Cesare kaygan, pürüzsüz ve daracık bir yolda kayboldu. Sanki bir denizin ortasındaydı ve sis bastığı için hiçbir şey göremiyor, sadece hissedebiliyordu. Onu hissedebiliyordu. Her bir hamlesinde SORCHA'nın daha da derinlerini keşfediyordu.

Acaba iyi yapıyor muyum, diye düşündü SORCHA. Böyle, sanki bir bulutun üstünde uçmak normal miydi? Çünkü daha önce hiç böyle hissetmemişti. Hiç, hiç, ama hiç...

Yıllar sonra tekrar ata binen biri gibi, SORCHA da en çok zevk veren hareketleri hatırlamaya çalıştı ve ayak bileklerini Cesare'nin sırtında birleştirip, kalçalarını hareket ettirmeye başladı.

Cesare aniden durdu. Ona baktı. Gözleri kapkaraydı, neredeyse... Düşmancaydı...

“Ne? Ne oldu, Cesare?”

“Oh, ama sen çok... Çok iyisin, sevgilim. Harikasın. Tam düşündüğüm gibi.”

Peki bu neden bir hakaret gibi gelmişti? Ve neden o andan itibaren bir şeyler değişmişti? Cesare'nin hareketlerinin şiddeti ve hızı değişti. Sanki tüm yaşamı boyunca cinsel açlık çeken biri gibi sevişmeye başladı. Sorcha her ne kadar engellemeye çalışsa da, hayatının en uzun ve en güçlü orgazmıyla sarsıldı.

Cesare son bir hamleyle Sorcha'nın derinlerine indiğinde, o yüzünü omzuna yaslamış zevk gözyaşları döküyordu.

Cesare'nin kendini toparlaması epey zaman aldı. Kendine geldiğinde sırt üstü uzandı ve tavana dikti gözlerini. Olanlar onu tuhaf bir şekilde sarsmıştı. Çok beklediğim için, diye düşündü. Artık bekleme sona erdiğine göre, açlık ve arzu sona erecekti.

Dönüp Sorcha'ya baktı. Saçları yastığa dağılmıştı. Yanakları pembeleşmişti ve gözleri kapalıydı.

“Uyuyor musun?”

Gözlerini açmadan önce kendisini toparlamaya çalıştı. Bir şey olmamış gibi davran, dedi kendi kendine.

“Hayır.”

Sorcha'nın yüzünü inceledi, ama hiçbir ifade yoktu. Sanki hiçbir şey hissetmiyordu. Bu nasıl olabilirdi? Ona karşı herhangi bir şey hissetmiyor olsa da, Cesare yaşattığı orgazmın eşsiz olduğunu bilecek kadar tecrübeliydi. Sevgilileri ona bu yüzden taparlardı. En büyük övgülere layık görülürdü. Ama görünüşe göre, Sorcha'da durum farklıydı. Parmağını omzunda gezdirdi ve Sorcha ürperdi.

“Hoşuna gitti mi?”

Gerçekçi ol, dedi kendine. Kendini koru. Cesare ne kadar iyi olduğunu biliyor. “Şey... İyiydi.”

Cesare'nin yüzü asıldı. “Ne yani, numara mı yapıyordun?”

Sorcha kahkahayla güldü. “O kadar iyi oyuncu değilim.”

Rahatladı. “Ah, anlıyorum. Benimle dalga geçiyorsun?”

“Demek, dalga geçilmesine alışık değilsin?”

ÇİFTE İNTİKAM

Onu kendine doğru çekti. “Böyle anlarda değilim.” Kadınlar onu idolleştirmişti. Ama o kendini böyle bir megalomaniye kaptırmamıştı. Hatta kendini can sıkıcı bir baş belası gibi gördüğü zamanlar bile oluyordu. Sorcha’nın parlak saçlarına baktı. Acaba o nasıl görüyordu?

“Bir sürü sevgilin oldu, değil mi?”

“Bunu her kadına soruyor musun?”

“Tabii ki hayır. Ama seninle farklı.”

“Neden?”

Çünkü keşke ilk olsaydı. Çünkü biraz önce yaptıkları şeyi başka erkeklerle yapmış olmasına dayanamıyordu. “Sadece meraktan.”

“Ama bu seni hiç ilgilendirmez, öyle değil mi? Ben sana kaç kadınla birlikte olduğunu sormadım.”

Cesare yaş tahtaya bastığını hissetti. “O farklı.”

“Yine farklı olan bir şey daha? Oh Cesare, kadınlar oy hakkı aldıklarında sen neredeydin?”

Cesare hem öfke, hem hayal kırıklığı yaşıyordu. Çünkü Sorcha sorusunu hâlâ cevaplamamıştı. “Haklısın. Biz asla evlenemezdik. Çünkü senin gibi dik kafalı, asi ve bağımsız ruhlu birine tahammül edemezdim.”

“Bu durumda her şey en iyi şekilde sonuçlanmış oldu, öyle değil mi? Tabii, eğer evlenseydik, fikirlerim farklı olurdu. Çünkü onların şekillenmesine yardımcı olurdu.”

“Peki, sence bu o kadar da kötü bir şey mi?” diye sordu Cesare. Ama içten içe, onun özgür ve cesur fikirlerine hayran olmuştu.

Bir süre sessizlik oldu. Sorcha cevabın çok basit olduğunu biliyordu. Ama ne anlamı vardı? Aralarında olan her heyse, sonsuza kadar sürmeyecekti. Dolayısıyla, en azından dürüst olabilirdi. “Şey... Evet, bence kötü bir şey. Çünkü o zaman ben senin bir uzantın olurum. Kendime dair hiçbir özgünlüğüm olmazdı.”

Bu, Cesare’nin şirketle ilgili olarak en heyecan verici bulduğu şeylerden biriydi. Sorcha’nın geliştirdiği bu asi ruh. Ama bu, şirketin itibarının azalmasına da neden oluyordu. Ve tabii, Sorcha’nın da aleyhine işliyordu. “İşte bu yüzden asla bir koca bulamayacaksın.”

Sorcha ona baktı ve kahkahalarla güldü. “Bu kadar bilge birinden, bu kadar sığ ve aptalca bir yorum gelmesi çok komik.”

“Yatak odasında, bir erkek sadece erkektir tatlım ve tepkileri oldukça ilkindir. Bu iki ucu keskin bir bıçaktır. Çünkü seni tahrik eden tipteki erkek, aynı zamanda tam da senin bağımsızlık ve özgürlük ihtiyaçlarını hoş görmeyecek tipteki erkektir.”

“Cesare...” Yapma, demek istedi, ama diyemedi, çünkü onu bir kez daha istiyordu. Ve belki de haklıydı. Belki de asla sahip olamayacağı bir şeyi istemeye mahkûmdu. Onu asla olduğu gibi kabul edemeyecek, mükemmel bir erkeği.

“Söyleyecek bir şeyin yok mu?” Kulağına doğru eğildi. “O zaman ben senin yerine söyleyeyim. Sonuç olarak, mantıklı isteklerinin ve taleplerinin hepsi boş. Çünkü bedeninin isteklerine direnemezsin. Ve ruh istese bile, ten çok zayıftır. Eğer sana objektif olarak, kendini benim yatağında bulmak ister miydin diye sorsaydım, kesinlikle hayır derdin, ama yine de buradasın. Cinsel dürtülerinin bu kadar güçlü olması, seni bazen rahatsız ediyor olmalı.”

“Bütün erkeklere böyle davrandığımı mı sanıyorsun? Önüme gelenin, akşamüstü ofiste yaptığın şeyi yapmasına izin verdiğimi mi düşünüyorsun?”

“Yani, sadece ben miyim?”

Sorcha tuzağa düştüğünü ve Cesare’nin, ondan istediği cevabı aldığını düşündü. Canını yakmak istiyordu.

“Beni kafandaki şablonlardan birine sokmak istiyorsun, değil mi? Bir zamanlar senin paha biçilmez bakirendim, şimdiyse hafif-meşrep kadının. Ama ne kadar hafif? İşte soru bu. Acaba kaç erkekle yattığıma karar verdin Cesare? On... Yirmi... Yüz?”

“Kes artık Sorcha!”

“O zaman, beni ilkel standartlarınla yargılamayı bırak. Kaç tane olduğunu bilmek istiyor musun?”

“Hayır.”

“İstemiyor musun?”

“Sadece benim kadar iyi olanı var mıydı, onu bilmek istiyorum.”

“Sen inanılmaz birisin.”

ÇİFTE İNTİKAM

“Biliyorum ve bunu hayır olarak kabul ediyorum,” diyerek Sorch’a’yı öptü ve başını kaldırıp, onun yorgun, dağılmış ve pembemsi güzelliğine baktı. “Seni gülümserken görmek istiyorum. Ah, bu daha iyi.” Elini beline doğru kaydırdı ve Sorch’a’nın ürperdiğini hissetti. “Şimdi sana kur yapacağım ve sonra...”

Sorch’a zorlukla yutkundu. Cesare’nin dili çenesinde dolaşıyordu. Onu zorluyordu, ona işkence ediyordu, yine de durmasını istemiyordu. Çünkü her anlamdaki tatlı diliyle çok ikna ediciydi. “Ve sonra...”

Cesare dilinin ucuyla kulağına dokundu. “Bence kampanyayı konuşmalıyız.”

Sorch’a boş gözlerle ona baktı.

“Senin için eski bir arkadaşımдан randevu aldım. Londra’da bir sergisi açılacak. Dünyanın en büyük fotoğrafçılarından biriydi. Ama işi bıraktı. Fakat bu işi hatırım için kabul etti. Bu büyük bir onur bizim için.”

“Neden bahsettiğini anlamadım?”

“Whittakerların yeni vizyonu. Sen...”

Sorch’a yatakta doğruldu. Saçları çıplak göğüslerine düştü. “Affedersin, ama bunu kabul ettiğimi hatırlamıyorum.”

“Sahi mi?” Elini Sorch’a’nın bacaklarının arasına soktu. “Biraz önce kabul ettiğini sanmıştım.”

Cesare’nin elini tuttu ve daha fazla ilerlemesini önledi. “Şunu açıklığa kavuşturalım Cesare. Seks ayrı bir şey. Şu anda seninleyim, çünkü öyle istiyorum. Yoksa baştan çıkıp, fotoğrafımın çekilmesine razı olduğum için değil.”

“Bu işi yapmayı reddettiğini mi söylüyorsun?”

Sorch’a bu durumdan keyif almaya başlamıştı. Etrafa emirler yağdırmaya hakkı olduğunu ve bunlara derhal itaat edileceğini düşünen birine meydan okumanın, ne kadar eğlenceli olduğunu düşündü.

“Ben böyle bir şey söylemiyorum Cesare. Bu işi yapacağım, çünkü bana mantıklı geliyor. Eğer işe yararsa, seni tebrik eden ilk ben olacağım. Çünkü senin asıl beklediğin şey bu. Ama bu kararımın, senin yataktaki maharetlerinle hiçbir ilgisi olmadığını da bil-

melisin.” Cesare’nin gözlerindeki düş kırıklığını ve öfkeyi okudu. Zafer sarhoşluğuyla gülümsememek için kendini zor tuttu, “Ve şimdi, eğer sakıncası yoksa, beni evime bırakmanı rica edeceğim,” dedi ve yumuşak bir hareketle yataktan kalktı. Cesare de çaresiz bir şekilde onu takip etti. En sevdiği yemeğin daha ilk lokmalarını yerken tabak önünden alınmıştı sanki.

“Eve mi?” diye sordu inanamayarak.

“Lütfen.”

“Sakıncası yoksa sebebini söyler misin?”

Sorcha zırhını giymek zorunda olduğunu hissetti. Çünkü Cesare gibi birine karşı koymak çok zordu. Dönüp tekrar ona bakmak bile, cinsel cazibesine kapılmak için yeterdi. Kendini, göz açıp kapayıncaya dek tekrar onun kollarında bulması içten bile değildi ve bu bir felaket olurdu. Onun yanındayken hâlâ çok savunmasız olduğunu biliyordu. “Dikkatli olmalıyız.”

“Dikkatli mi?”

“Bunun gizli kalmasını istiyorum. Kimsenin öğrenmesini istemiyorum. Sanırım sen de istemezsin.”

“Oh, öyle mi?”

Bunun Cesare’yi memnun edeceğini sanmıştı, ama yüzündeki ifade hiç de öyle olmadığını söylüyordu. “Benimle aynı fikirde değil misin? Öncelikle, aynı şirkette çalışan iki meslektaşın bu kadar yakın olması hiç profesyonelce değil.”

Cesare söylediklerini kafasında tarttı. “Bunu gizli tutmak istemenin asıl sebebi bu değil, öyle değil mi, Sorcha?” Ama Cesare içten içe yalpalıyordu. Çünkü bir ilişkide çoğunlukla şartları o koyardı. Daha önce hiçbir kadın ona kural koymamıştı. Cesare bundan hiç hoşlanmamıştı

“Hayır.”

Cesare kaşlarını kaldırdı. “O zaman beni aydınlatır mısın, sevgilim?”

Sorcha korkularını açıkça söylemenin büyük bir cesaret gerektirdiğini anladı. Gerçek ne kadar acı olursa olsun, onunla yüzleşmeliydi.

“Sen burada geçicisin. Dolayısıyla, bir ilişkimiz olsa bile bu uzun sürmeyecektir. Yani sadece kısa süreli bir zevk. İnsanların bunu farklı algılamalarını ve boş beklentilere girmelerini istemeyiz. Çünkü sonra düş kırıklığına uğrarlar.”

“Sen tüm bunları kafanda planladın, öyle mi?”

“Sayılır.” Başka şansı var mıydı? Kalbinin kırılmasına karşı kendisini başka nasıl koruyabilirdi?

Sorcha eğilip sutyenini aldı ve Cesare acı içinde gözlerini yumdu. Sorcha kasıtlı olarak mı işkence ediyordu ona? Sutyenini neredeyse erotik bir striptiz gösterisi gibi göğüslerine geçirirken ve eteğini yerden almak için eğildiğinde muhteşem kalçalarını özellikle gözlerinin önünde sergilerken...

“Aslında, senin bu stratejin, gururunu korumak için, değil mi?”

Sorcha başını salladı ve Cesare’nin baştan çıkarıcı bedeninden kaçırdı bakışlarını. “Bunu anlayabileceğine eminim Cesare.”

Gurur... Oh, evet. Bunu anlayabiliyordu. Acısını da tatmıştı, huzurunu da. Üniversitede gurur üstüne bir ders olsaydı, Cesare bu konuda rahatlıkla öğretmenlik yapabilirdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

"Sorcha, tam orada durur musun, lütfen."

Sorcha, yüzüne fotometre tutulmuş vaziyette, asistanın gösterdiği yerde duruyordu. Henüz yarım saattir oradaydı, ama çoktan bunalmıştı. Profesyonel modellerin buna nasıl katlandıklarını merak ediyordu. Yataktan bile saçları ve makyajları yapılı halde kalkan, o sıfır beden fasulye sırtığı kadın türüne, giderek daha çok sempatiyle bakmaya başlamıştı.

Asistana bakıp gülümsedi. Cesare'yi düşünmeyecekti ve onun herkesi ayartıp istediği her şeyi yaptırabileceği gerçeğine takılmayacaktı. Yoksa bu işi sürdüremezdi.

Ama en azından ona, bağımsız düşünebilen, kendi düşünceleri olan biri olduğunu göstermişti. Her seviştiklerinde, Sorcha kendi evine gidip yatağında uyumak için ısrar etmişti ve Cesare'nin kalması için giriştiği tüm çabaları boşa çıkarmıştı.

ÇİFTE İNTİKAM

Hafif bir ürperti geldi ve gözlerini kapadı. Onun dudaklarını hatırlamak, niçin boynundan aşağı bir elektriklenme yaratıyordu? Onun nihai zaferi ve kendi teslimiyetiyle zirveye ulaştıkları o anın hatırası, neden bu kadar kalıcıydı?

Fotoğrafının çekilmesi için olabildiğince güçlü görünmesi gerekirken, aksi gibi bu düşünceler doluşuyordu zihnine. Onun karanlık, karşı konulmaz yüzü...

İşte bu yüzden ondan ayrı uyumak, bu kadar önemli ve gerekiyordu. Çok uzun süre kalbinin bir parçasını işgal etmiş bir adam yanında yatarken, şafaktan önceki o belirsiz saatlerde neler olacağını kim bilebilirdi ki?

Eğer Cesare o gece ona sahip olmasaydı, önüne çıkan diğer bütün fırsatları değerlendirecek miydi? Sorcha'nın tüm itirazlarına karşın, onu ofiste tekrar tekrar baştan çıkarması, Cesare için sadece cinsel zevkten öte bir şey miydi?

"Bunda itiraz edilecek ne var ki? Yanlış bir şey yapmıyoruz sevgilim," diye mırıldanmıştı onu kapıya yaslayıp eteğini sıyrırken. Ve ardından fermuarını çözüp, ayakta sevişmeye başlamışlardı. Cesare onu yeni bir çıldırtıcı orgazma taşıırken, Sorcha başını omzuna koyup, sessizce gözyaşı dökmüştü. Kendi suçu olduğunu biliyordu. Bunun gizli kalmasını o istemişti.

O sabah Sorcha'yı evinden almış ve fotoğraf çekimine getirmişti. Evde onu beklerken, sanki ilk kez biriyle çıkıyormuş gibi giyinmiş, süslenmiş ve kendini saatlerce aynada incelemişti.

Ama Cesare geldiğinde onu öpmemişti bile ve yol boyunca sessiz bir gerginlik olmuştu. Sonunda Sorcha dayanamamıştı.

"Bir sorun mu var?"

"Sorun mu? Seni o kadar çok istiyorum ki, arabayı doğru dürüst kullanamıyorum bile. Başka ne sorun olabilir ki?"

"Ben de dün çok yorulduğumu sanmıştım."

"Evet, yoruldum."

"O zaman niye arabayı durdurup beni öpmüyorsun?"

"Çünkü trafikte sıkıştık ve sen büyük bir dahinin çekimine gidiyorsun ve vakit nakittir."

"Onu tutan sensin."

“Lütfen hatırlatma.”

Sorcha önlerindeki sıkışık trafiğe bakıp iç çekti. “Neden bana o fotoğrafçıyı nereden tanıdığını söylemiyorsun?”

“Konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?”

“Sence?”

Bir sessizlik oldu.

“Ee?” diyerek ısrar etti Sorcha.

“Maceo’yla ben çocukluk arkadaşınız.”

“Okul arkadaşları falan mı?”

“Pek sayılmaz.”

“Ne peki? Komşu mu?”

“Hayır. Judo kursunda tanıştık.”

“O zamandan beri arkadaş mısınız?”

“Erkeklerle kadınların arkadaşlık kavramları farklıdır. Ama evet, biz arkadaşız. Bak, geldik işte,” dedi ve daha fazla açıklama yapmak zorunda kalmadığı için rahatladı. “Sen içeri gir. Ben de birazdan gelirim.”

Sorcha dönüp ona baktı. “Çok şanslıyım,” dedi. Cesare de gözlerini kırparak karşılık verdi. “Dün akşam da aynısını söylemiştin. Hem de iki kez.”

“Sadece iki kez mi?”

Asistanın sesi Sorcha’yı erotik düşüncelerinden uyandırdı. “Dudağını ısırtma Sorcha. Cici kız ol.”

“Üzgünüm.” Cici kız mı? Mankenler nasıl dayanıyordu buna?

Stüdyo, Londra’nın merkezinde, çok büyük bir bodrum katındaydı. İçeride bir sürü insan vardı. Asistanın yanı sıra, reklâm ajanlarından iki temsilci, bir stilist ve onun asistanı vardı.

Sorcha haricinde herkes kot pantolon ve tişört giyiyordu. Sorcha’nın üstündeyse pötikareli bir önlük vardı.

“Biri şu domatesi kameranın önünden çekebilir mi? Sorcha, başını azıcık yukarı kaldırır mısın? Hayır, biraz sola.”

Sorcha gülümsemeyi hiç kesmedi, çünkü en iyisini yapmaya kararlıydı. Gerçi oradaki herkese, bu işe zorlandığını ve aslında bir kurban olduğunu söyleyebilirdi. O zaman tüm kampanyanın tekrar

ÇİFTE İNTİKAM

planlanması gerekirdi. Ve tabii, oradaki insanların serzenişlerine katlanmak da cabasıydı.

Gerçi, Cesare'den intikam almak için zekice bir hareket olurdu bu. Ama ne için intikam almak? Diktatör gibi davrandığı için mi? Ama o böyleydi ve Sorcha'yı cezbeden ve aynı zamanda ikisini uyumsuz kılan özelliği buydu. Onu bir eşya gibi hissettirdiği için, Cesare'yi suçlayamazdı. Ruhsal durumundan bir başkasını sorumlu tutamazsın, çünkü sonuçta bu tamamen senin elindedir.

Bir telaş ve koşuşturma yaşandı. Sorcha neler olduğuna baktı ve simsiyah giyinmiş bir adamın, Cesare'nin önünde stüdyoya girdiğini gördü.

"Fotoğrafçı bu mu?" diye fısıldadı.

"Tanımıyor musun?" diye sordu asistan ve Sorcha'ya sanki başka bir gezegenden geliyormuş gibi baktı. "O, Maceo di Ciccio. Yanındaki de Cesare di Arcangelo. Oh, ama sen onu tanıyorsun, değil mi? Seni buraya o getirmede mi?"

"Evet, o getirdi."

Cesare ona soğuk gözlerle baktı. Sorcha da eşit derecede soğuk bir bakışla cevap verdi. Ama bu, Cesare'nin gözlerini kısarak alaycı bir ifadeye bürünmesine neden oldu. Sorcha ateşle oynadığının farkındaydı. Ona karşı yıllar önce beslediği duygular yok olmamıştı. Cesare onu hâlâ heyecanlandırıyordu. Hâlâ onu harekete geçiren ve sadece fiziksel olmayan bir şey vardı. Tehlike de buradaydı.

Erkekler ilişkileri sadece cinsellikle sınırlamakta çok iyidirler, ama kadınlar bu konuda kötü nam salmışlardır. Daha da beteri, seks kadınlarda duygusal bir tepki ortaya çıkarır ve bu onları bir kedi yavrusu kadar zayıf kılar.

Ama ben öyle olmayacağım, diye düşündü Sorcha.

Sorcha, fotoğrafçının herkes tarafından yerlere eğilerek selamlanmasını izledi ve Maceo di Ciccio'nun, kameranın yanlış tarafında olduğunu düşündü.

Adam siyah kot ve kaşmir süveter giyiyordu. Sert hatlara sahip bir yüzü vardı. Dudaklarının kıvrımında zalimce bir ifade vardı. Bir korsanı andırıyordu. Sanki istediklerini almak için gittiği bir sefer-

den yeni dönmüştü. Ama bunları ele geçirmek için, pek fazla emek harcamadığı gibi bir fikre kapıldı Sorcha.

Asistan Sorcha'nın çenesine fotometreyi tutarken, Cesare onları izliyordu. Beklediği o zafer duygusunun nereye kaybolduğunu merak etti. İstedikini elde etmişti. Her ne kadar isteksiz de görünse, Sorcha oradaydı. Ayrıca onunla, kimsenin kimseye bir şey taahhüt etmediği muhteşem bir cinsellik yaşıyordu. Hem intikamını alıyordu, hem herkesin övgüsünü kazanıyordu, hem de hiçbir bağlayıcılığı olmayan bir ilişkinin kaymağını yiyordu.

O zaman, yataktan kalktığından beri içindeki bu sıkıntı ve kasvet neyin nesiydi? Sorcha gecenin bir saatinde kendini ısrarla eve bıraktırdıktan sonra, yalnız uyanmıştı. Her zamanki gibi...

Komik olan da buydu. Çünkü asıl yalnız uyumayı seven Cesare'ydi. İstedikini saatte uyanmak isterdi. Bir kadının altından süzülüp kalkmasından, yataktan kalktığındaki makyajsız ve akşamdan kalma görüntüsünü maskelemek için aceleyle banyoya koştu-rup, onu rahatsız etmesinden hoşlanmazdı.

Gündüzün acımasız aydınlığında konuşmak, bazen kolay olmazdı. Ama gecenin karanlığı ve şarabın etkisi, rahatsız edici sessizlikleri örterdi.

Sorcha onu serseme çevirmişti ve Cesare bundan nefret ediyordu.

"Kız çok güzel," diye mırıldandı Maceo, yanındaki Italyana. "Bana cadı gibi olduğunu söylemiştin."

Cesare, Sorcha'ya baktı. "Cadılar çok güzel olabilir," dedi ve bir duvara yaslanıp, Maceo'nun, Sorcha'ya doğru yürüyüşünü izledi.

"Çav bella," dedi Maceo. Sorcha kendini, aniden bir dâhinin önündeymiş gibi hissetti. Üstündeki süveteri çıkarıp, yanındaki asistana verdi. Altında siyah bir tişört vardı. Gözlerini kısarak, Sorcha'ya baktı. "Demek Sorcha şensin..."

"Evet, o benim." Sorcha gergin bir şekilde gülümsedi. "Ha... Benim profesyonel bir model olmadığımı biliyorsunuz, öyle değil mi? Aslına bakarsanız, hayatım boyunca aile fotoğrafı dışında hiç fotoğraf çektirmedim."

ÇİFTE İNTİKAM

“Belli oluyor, ama bence bu mükemmel. Tıpkı senin gibi. Ben profesyonel birini aramıyorum. Yok, efendim neymiş, yüzünü şöyle tutarmış, başını şöyle arkaya atmış...”

Maceo başını yana doğru abartılı bir edayla savurarak, anlatmak istediği pozu mükemmel bir şekilde karikatürize etti. Sorcha onun bu haline güldü.

“Bu çok iyi. Senin gülmeni istiyorum, çünkü gülmelisin. Çıldırıcı sosunuz için... Evet...”

Bu kelime oyununa salondaki herkes kahkahalarla güldü. Ama stüdyonun diğer ucundaki Cesare, buz kesmişti. Maceo ne zamandan beridir İtalyan yönünü kullanmaya başlamıştı. Ve neden? Maceo’nun İngilizcesi, kendisinininki kadar iyiydi. Ama Sorcha’nın ona sanki Tanrının kadınlara bir armağanıymış gibi karşılık verdiğini görünce, bu sorusunun cevabını buldu. Sorcha tüm bu yapmacık tavırların farkına varamıyor muydu?

Görünüşe göre, hayır. Çünkü fotoğrafçının ona söylediği her şeyi neredeyse ağzının suları akarak dinliyordu. Maceo ile birbirlerini her zaman takdir ederlerdi ve aralarında güçlü bir güven bağı vardı. Fakat Cesare, bu durumun sona ermek üzere olduğunu hissetti.

Maceo’yla beş yaşındayken judo kursunda tanışmışlardı. Yaşları aynıydı, ama apayrı dünyalara aittiler. Maceo judo okulu için bir burs kazanmıştı. Cesare ise, sadece onu evden uzak tutacak bir aktivite yapmak için geliyordu.

Maceo kenar mahalleden gelmişti ve hayat merdivenine ilk basamaktan başlamak zorunda kalmıştı. Büyük ihtimalle, insanların sergiledikleri maskelerin altındakini görebilme becerisi de biraz bundan kaynaklanıyordu. Modellerin, kraliçelerin, prenseslerin ve azılı suçluların fotoğraflarını çekmişti. Ama sonra, bunlardan gidecek sıkılmıştı.

Kazandığı parayla, can çekişen bir moda dergisini satın almış ve medya dünyasına yeni bir soluk getirebilecek yetenekte olduğunu keşfetmişti. Son zamanlarda bir televizyon kanalı, birkaç dergi ve İtalya’nın en çok satan gazetelerinden birini satın almıştı. Artık nadiren fotoğraf çekiyordu. Sadece çok hoşuna giden işlerde... Cesare’ye bu iyiliği yapmak, onu çok heyecanlandırmış ve memnu-

niyetle kabul etmişti. Ama şimdi Cesare, daha geleneksel bir yol izleyip, reklâm ajansının önerdiği birini tutmadığı için, pişman olmaya başlamıştı.

İyi de, Sorch'a'yla sadece, onu hayatından tamamen çıkarmak için yatıyorsa, Maceo'yu neden kıskanıyordu?

Maceo, Sorch'a'ya gülümsedi. "Hazır mısın, *bellezza*?"

Sorch'a başıyla onayladı. Fakat bu karizmatik fotoğrafçının önünde dururken kalbi, mezbahaya giden bir koyununki gibi çarpıyordu. "Hiç olamayacağım kadar hazırım," diyerek yutkundu.

"O zaman, gel buraya. Tam buraya, gördün mü? Stilisti boş ver. Daha parlak göstermek için, domatese yağ sürüyor o. Rahatla, Sorch'a. Rahat ol. *Si*, şimdi daha iyi. Şimdi, parmağını dudaklarına koy. Evet. Mükemmel. Ah, *si*! Mükemmelsin. *Bellezza*!"

Cesare'nin sinirleri iyice gerildi. Fotoğrafların en iyi şekilde çekilebilmesi için, Sorch'a'nın rahatlaması gerektiğini biliyordu. Ama Maceo'nun ona güzel olduğunu söylemesi, ağırlına gitmişti. Oysa sadece bir gerçeği dile getirmişti.

Bu bir kâbus olmalı, diye düşündü Sorch'a. Kalbi fırlayacak gibiydi. Üstüne üstlük, Cesare de orada, karanlık silüetiyle ve tehditkâr bakışlarıyla orada dikilmiş duruyordu. Yaptığı şeyi kesinlikle onaylamadığını, etrafına yaydığı elektrikten anlayabiliyordu. Ama bu kampanyayı o planlamıştı.

Küstah bir edayla Cesare'ye dudak büktü.

"Şimdi bana, sevgiline bakıyormuş gibi bak," dedi Maceo.

Bu daha zordu ve Sorch'a kızardı. Sevgilisinin odanın diğer ucunda, öfkeyle ona bakması mıydı buna neden olan? Aniden kapının çarpıldığını işitti ve o yöne baktığında Cesare'nin gitmiş olduğunu gördü.

"Hayır, *cara*," diye yalvardı Maceo, Sorch'a'nın bakışlarını izlerken. "O bakış değil. Utangaç aşık bakışı değil. Olgun ve seksi bir gülümseme olmalı gözlerinde. Kendine güvenen bir kadının bakışı. Bedenine güvenen, zevk almanın ve vermenin ne olduğunu bilen birinin bakışı."

Bir bakıma Cesare'nin gitmesi daha iyi olmuştu. En azından, Sorch'a biraz daha rahat davranabilirdi. Ayrıca o, hiç de utangaç bir

aşık bakışı değildi. Kesinlikle değildi. Çünkü kimseye aşık falan değildi.

Parmağını dudaklarına koydu, gözlerini iyice açarak kameraya baktı ve Cesare'yi çıplak olarak hayal etti.

“*Perfetto!*” diyerek alkışladı Maceo.

Sorcha başını kaldırdı. Gözleri ışıltı ışıltıydı. Sanki hayatında aldığı en büyük övgüydü bu.

“Harika!”

Sorcha sahiden ısınmaya başlamıştı. Başını dişi bir kısırak gibi salladı.

“Şimdi modellerin başlarını neden salladıklarını anladın mı?”

Maceo bir sürü fotoğraf çekti. Bitirdiğinde, Sorcha yorgunluktan bitmişti. Çantasıyla ceketini aldı. Belki de modellik, görüldüğü kadar kolay değildi.

“Ah, işte Cesare,” diye mırıldandı Maceo, yüzünde aydınlık bir gülümsemeyle.

Cesare kafese kapatılmış bir kaplan gibi yürüyordu. Sorcha'ya bakmadı bile. Onun yerine Maceo'yla ilgilendi.

“Neydi tüm o saçma sapan şeyler?” diye sordu İtalyanca.

“Biraz daha açık olabilir misin?” diye karşılık verdi Maceo aynı dille.

“Senden fotoğraflarını çekmeni istedim, kur yapmanı değil.”

“Eğer ona kur yapmış olsaydım, şu anda buradan benimle çıkıyor olurdu. Eğer kadının elinde tutamıyorsan, acısını benden çıkarma, Cesare di Arcangelo.”

İki adam birbirlerine baktılar bir süre. Sorcha onları orada bıraktı ve Cesare'yle dönmek yerine, trenle dönmeyi tercih etti.

İstasyona doğru yürürken, birinin ona seslendiğini işitti. Arkasına döndüğünde, Cesare'nin öfkesini zorla bastırmış karanlık yüzüyle karşılaştı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun sen?”

“İstasyona. Maceo'yla İtalyanca konuşma pratiği yaparken, seni bekleyecek değildim. Zaten yorucu bir sabah geçirdim.”

“Evet, bunu görebiliyorum.”

Sesindeki suçlayıcı ton fark edilmeyecek gibi değildi. “Ne demek oluyor şimdi bu?”

“Kör müyüm ben? Maceo’yla aranızda geçenleri gördüm.”

“Neler olduğunu mu? Flört etmekten bahsediyorsan eğer, bence o farkında bile olmadan, fotoğrafını çektiği her kadınla bir çeşit yakınlaşma yaşıyor. Bu çok doğal.”

“Ben onun ne tür bir adam olduğunu ve kadınlarla ilgili ününü biliyorum. Bizim aramızda bir şey olduğundan haberi yoktu, dolayısıyla sana neden pas vermesin ki?”

“Bizim aramızda bir şey yok ki zaten.” dedi ateşli bir şekilde. Ama bir yanı, Cesare’nin bunu reddetmesini istiyordu.

Fakat Cesare ilişkilerini tanımlamakla pek ilgilenmiyor gibiydi. “Yani onu çekici bulmadığını mı söylüyorsun?”

Sorcha iç çekti. Bu zor bir soruydu. Ama incinme riskini azaltmak için duygularını kontrol etmesi ve ne hissettiğiyle ilgili fazla dürüst olmaması gerekiyordu.

“Farklı koşullarda, sanırım onu çekici bulabilirdim,” dedi, kelimeleri dikkatle seçerek.

Gözlerini kıstı Cesare. “Ne tür koşullarda?”

“Oh, bazen çok kalın kafalı oluyorsun. Bakire olmayabilirim, ama bu, önüme gelenle yattığım anlamına gelmez. Bunu dolaylı da olsa anlattığımı sanıyordum. Ben, aynı anda birden çok partnerle başa çıkamam.” Ona baktı. “Ya sen?”

“Hayır.” Uzun bir sessizlik oldu. Cesare’nin gerginliği biraz azalmıştı, ama tamamen geçmemişti. “Aklımı mı kaçırıyorum ben?”

“Bilmiyorum, sence?”

“Sanırım,” dedi ve onu kollarına aldı. Ona, böyle olmaması gerektiğini söylemek istedi. Düz bir çizgide ilerleyeceğini sanıyordu. Ama yol boyunca virajlarla ve tümseklerle karşılaşılıyordu.

“Kendimi aniden, kalabalık bir caddenin ortasında, yeşil gözlü cadı bir kadını öpmek isterken buluyorum. Buna ne dersin?”

“Cesare... Yapamazsın.”

“Öyle mi?”

“İtibarımı düşün.”

“Peki ya seninki?”

ÇİFTE İNTİKAM

Kısa, şiddetli ve yoğun bir öpüşmeydi. Sorch a soluk soluğa kalmıştı.

“Ee, şimdi?” diye sordu Sorch a.

“Hadi bir otel bulalım,” dedi Cesare sabırsızca.

CLIQUE

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Güneş ışığı içeri dolmuştu ve Sorch'a uykulu gözlerini açıp, esnedi. Sık sık, ne tür insanların günlerini otel odalarında, yatakta tembellik ederek geçirdiklerini merak ederdi. Cevabını bulmuştu işte.

Yatakta yanında yatan adama baktı. Cesare uyuyordu. Muhteşem bir Yunan tanrısı gibi serilmişti. Kaslı ve sert bedenine karşın, yüzünde tuhaf bir yumuşaklık vardı. Kalın siyah kirpikleri gözlerinin üzerinde gölgeli bir kemer oluşturuyordu ve lezzetli ağzı çekici bir somurtkanlıkla büzülmüştü.

Acaba kaç yatakta böyle yatmıştı? Dünyanın dört bir yanındaki lüks otellerde böyle akşamüstleri geçirmiş miydi? Çünkü Urlin Arms oralardan çok farklıydı. Solmuş kilimleriyle, yetersiz personele ve eskimeye yüz tutuş binasıyla, Cesare'nin standartlarını karşılamıyordu.

Kaç kadın? Hepsi de istekle ve şehvetle vermişler miydi kendilerini? Acaba bir yıl sonra, onunla nerede kaldığını hatırlamakta güçlük çekecek miydi?

ÇİFTE İNTİKAM

Cesare gözlerini hafifçe araladı ve bir elini Sorcha'nın bacağına koydu. Seks, gerçek yakınlığı nasıl da iyi taklit edebiliyor, diye düşündü Sorcha.

"Düşüncelere dalmış gibisin," diye mırıldandı Cesare.

"Evet."

"Benimle paylaşacak mısın?"

Ne kadar duygulandırıcı bir kelimeydi, paylaşmak... Acaba o bunu biliyor muydu? Bu kelime, sadece bedenlerin birleşmesinden daha fazlasını ima ettiği için, kadınlar aç köpek yavruları gibi atlıyorlar mıydı üstüne acaba?

"Duymak istemezsin."

"Bir dene."

"Senin bunu alışkanlık haline getirip getirmediğini merak ediyordum."

"Neyi?"

İşte yine yapıyordu, zaman kazanıyordu. "Otel odalarında kadınlarla sevişmeyi..."

"Ne sanıyorsun beni? Bir şehre varır varmaz, hemen güzel bir kadın bulup, yatağa attığımı mı?"

"Öyle mi yapıyorsun?"

Kahkaha attı. "Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, tam olarak bunu yaptığım bir dönem yaşadım." Bu, Sorcha'dan ayrıldığı ve acı çektiği zamandı.

İstekli kadınlar hep olmuştu. Ve o zamanlar, sanki onlardan sonsuz sayıda vardı. Azıcık aldırmaçlık, kibir ve soğukluk onları sinek gibi çekiyordu. Çünkü o buz katmanının altındaki sıcak erkeği bulmak için yanıp tutuşuyorlardı. Bu onlar için bir meydan okumaydı. Ama asla başaramamışlardı elbette. Cesare kendini, bütün gününü şekerleme dükkânında geçirip, tika basa doymuş bir çocuk gibi hissetmişti o dönem.

"Kulağa her erkeğin cenneti gibi geliyor," dedi Sorcha.

"Hiç öyle değildi. Her şeyi tahmin edebilmek çok sıkıcıdır. Bir şeyi ele geçirmek çok kolay olduğunda, artık aynı değere sahip olmaz."

“Beni yatağa atmak için çok fazla çaba sarf etmek zorunda kalmadın.”

“Öyle mi düşünüyorsun? Bu çaba aslında yedi yıl önce başladı. Böyle düşünüldüğünde, en zorlusunun sen olduğunu söyleyebilirim.” Bakışları sertleşti. “Peki ya sen Sorcha, madem itiraflara başladık?”

“Ne bilmek istiyorsun? Fethettiğim gönülleri teker teker saymamı mı?”

Saymak mı? Yüzünü buruşturdu. Aniden midesine saplanan kıskançlık sancısı Cesare’yi çok kızdırdı.

“Hayır,” dedi ve yataktan kalktı. “Hadi, birer içki içelim.”

Biraz uzaklaşmak için mi önermişti bunu? Çünkü bu sohbet daha çok bir itiraf ve günah çıkama seansına benzemişti. Cesare’nin buzdolabına gidip bir şişe şampanya çıkarmasını izledi. Gösterişe kaçmadan şampanyayı açtı ve bardakları doldurduktan sonra, birini Sorcha’ya uzattı.

Sorcha yatakta doğruldu. Cesare de yanına oturdu. Sorcha’nın bu anın tadını çıkardığından emindi. Harika bir manzara, harika bir seks, harika bir erkek, harika bir şampanya...

“Pek uzun sürmezdi,” dedi Sorcha.

“Ne sürmezdi?”

“Sevgililerimi saymak.”

“Onlar hakkında bir şey duymak istemiyorum.”

“Onlar...”

Gözlerini kısarak baktı. “Ne?”

“Onlar değil, o. Çoğul değil, tekil. O da senden önce.” Kendini neden savunmak zorunda hissettiğini anlamıyordu. Onun fikri neden bu kadar önemliydi ki? Onunla çok sıra dışı bir şey yaşadığını belirtmek için mi? Ve tabii, biraz acınası bir durumda görünme riskini göze almıyor muydu? Sanki büyük maharetini göstermek için şöyle der gibiydi; ‘Bak, neredeyse hiç el değmemiş biriyim.’

“Bir tane mi?” diye tekrarladı hayretle.

“Bu seni şaşırttı mı?”

“Tabii ki şaşırttı. Senin yaşındaki bir kadın için pek fazla sayılmaz.”

ÇİFTE İNTİKAM

“Ulusal ortalamanın çok altında kaldığımı fark etmemiştim.”

“Peki, neden söyledin bana?”

“Sence neden?” Şampanyayı dökmek için bardağı iki eliyle tuttu. “Başka bir şey düşünmene... Yani benim bir sürü erkekle olduğumu düşünmene katlanamazdım.”

Cesare duraladı. Sorcha'nın dürüstlüğüne karşılık, o da dürüst olmalıydı. “Öyle bir şey düşünmedim Sorcha. Ben sadece düşündüm ki...” Omuz silkti. “Böylesine bir cinsel uyum çok nadirdir, inan bana.”

Önce kendi bardağını, sonra da Sorcha'nın bardağını alıp komodine koydu ve onu kucaklayıp yatağa yatırdı.

Cesare'nin dudakları şampanya tadındaydı ve bedeni sımsıcaktı. Sorcha ani ve karşı konulmaz bir arzu duydu. Bu arzunun önüne geçmesi çok zordu. Cesare'nin dudaklarına dişlerini geçirdi. Ardından onun altından sıyrıldı ve yanında dizlerinin üstüne çökerek, dilini göğüs uçlarında gezdirmeye başladı.

“Sorcha,” diye inledi. “Ne yapıyorsun sen?”

Sorcha dilini göğsünden aşağıya doğru kaydırды ve kasıklarına doğru inen ince bir tüy çizgisini takip etti. Çizginin hemen bitimindeki sertliği hissetti ve dudakları oraya yöneldi. Cesare bu sefer daha şiddetli inledi.

Sorcha bu sertliği ağzının derinlerinde hissederken, Cesare de onun saçlarına geçirmişti parmaklarını. Sorcha'nın başı aşağı yukarı inip çıkarken, Cesare kendini hiç bu kadar çaresiz ve savunmasız hissetmemişti. Ölenemez bir şekilde kabardığını ve gelmek üzere olduğunu anladı. Bir an için onu durdurmak, kontrolü eline almak ve onu en derinlerine kadar doldurmak istedi.

Ama çok geçti...

Sorcha, o güçlü bedenin sarsılmaya başladığını hissetti. Cesare'nin dudaklarından uğultuya benzer bir yakarış döküldü ve Sorcha ılık bir sıvının bir volkan gibi ağzında patlamasını bekledi. Cesare'nin sarsılması kesildiğinde, Sorcha'nın başını tutup kaldırdı ve onu yukarı çekti. İşte bu samimi bir yakınlıktı.

Ama Sorcha bunu yapmamalıydı. Yaptığı yanlış bu muydu? Bunu, aslında olduğundan daha fazla bir şeymiş gibi düşünmek...

Sanki çok keyifli bir orgazm, Cesare'de ani bir kişilik değişimine yol açacaktı ve kalbini ona açmaya karar verecekti. Ama denemek onun doğasında vardı. Cesare'den, sadece bedeninden daha fazlasını paylaşmasını istiyordu.

Cesare'nin omuzlarından tutup, gözlerinin içine baktı. Bunun yanlış olduğunu biliyordu, ama kendine engel olamıyordu. Sanki Cesare'nin bundan daha derin ve anlamlı bir şey istemediği gerçeğinin, neon ışıklı kocaman harflerle yazılması gerekiyordu.

"Cesare..."

Derin bir nefes aldı. Sesinin tonundan ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordu. "Efendim..."

"Neden geri döndün buraya? Oh, Rupert'le arkadaş olduğunuzu ve ona bir iyilik yapmak istediğini biliyorum. Ayrıca büyük ihtimalle çok para kazanacaksın. Ama beni baştan çıkarmak, senin için neden bu kadar önemliydi?"

Bir süre sessizlik yaşandı.

"Çünkü hayatımın en muhteşem seksini seninle yaşadım." Gü-lümsedi, ama bu soğuk ve düşünceli bir gülümseme-ydi. "Yıllarca ne kaçırdığım düşüncesi beni bir hastalık gibi yiyip bitirdi. O yüzden bunu yapmak istedim. Hayır, yapmam gerekiyordu. O zamandan beri ruhuma dadanan hayaleti avlamak için."

"Anlıyorum." Gözlerini kapadı, çünkü içindeki acıyı görmesini istemiyordu. Kapalı göz kapaklarında yaşlar dolmaya başladı. "Ve şimdi avladın beni."

Ama sorun da buydu. Cesare başını öne eğdi.

Gerçek bu değildi.

"Giyinsek iyi olur," dedi sinirli bir şekilde. "Uçağa yetişmem lazım."

"Uçak mı?"

"Rupert'le buluşacağım ve birlikte kuzeye uçacağız. Yeni fabrika üretime geçmek üzere, unuttun mu?"

"Ah, evet, tabii." Tam bir aptal gibi görünmüştü. Haftalardır başka bir şeyden bahsetmemişlerdi. Yine de işten, ruhen hiç bu kadar uzak olmamıştı. Çünkü kafası sadece onunla doluydu. Düşünceleri hep Cesare'yle ilgili olmuştu. Artık kendine gelmeliydi. Yakın

ÇİFTE İNTİKAM

bir zamanda Cesare gidecekti, ama onun buradaki kariyeri devam edecekti. Bunun mahvolmasına izin veremezdi.

Sorcha gözlerini tavana dikti. “Kumara benziyor,” dedi. “Yeni kampanyanın başarılı olup olmayacağını bilmeden, üretime başlamak... Ya fazladan şişelerce sos üretirsek ve kimse satın almazsa?”

“Hayat bir kumardır Sorcha. Bazen hiçbir dayanağın olmadan riske girmek zorunda kalırsın.” Yanağını okşadı. “Bir kaç günlüğüne gidiyorum. Beni özleyecek misin?”

Sorcha cevap vermeden giyinmeye başladı. Ne bekliyordu ki? Hayranlık dolu iltifatlar, ya da aşk ilanı falan mı? Ne kadar bencilce bir soruydu bu? Hele, onun hakkında hissettiklerini, ya da hissetmediklerini bu kadar acımasız bir dürüstlikle açıkladıktan sonra.

Dudağını ısırdı.

Hayatının en muhteşem seksiymiş...

DOKUZUNCU BÖLÜM

*D*ışarıda bir gazeteci var,” dedi Rupert. “Sorcha’yla konuşmak istediğini söyleyip duruyor.”

Masadaki tüm gözler, Sorcha’da toplandı. Yönetim kurulu odası muhasebecilerle, operasyon müdürleriyle ve satış temsilcileriyle doluydu. Ama Sorcha’nın farkında olduğu tek şey, bir çift siyah gözün, onu çıırılçıplak soyduğuydu. Yoksa bu sadece bir hüsnükuruntu muydu? Oh, ama onu özlemişti.

Cesare haftalardır uzaktaydı. Yeni fabrikanın açılışından sonra Amerika’ya uçmuş ve sonra Arcangelo alışveriş merkezlerinden birinin yüzüncü yıldönümü kutlaması için, İtalya’ya dönmüştü. Sürekli iletişim halindeydi, ama telefonlar ve elektronik postalar Sorcha için hiç tatmin edici değildi.)

Sonunda geri döndüğünde, basının tüm ilgisinin ürün yerine, yeni modelin üstünde olduğunu görmüştü. Bu da her pazarlamacının kâbusuydu. Ancak tavan yapan satış rakamlarını gördüğünde, biraz sakinleşebilmişti.

ÇİFTE İNTİKAM

Öfkeli bakışları, masanın diğer ucunda oturan Sorcha'nın yeşil gözleriyle kesişti. Cesare gibi son derece kendinden emin biri bile, orijinal fikrinin böylesi yan etkilerine karşı hazırlıklı olamazdı.

Kimse, Cesare'nin modernize edilmiş reklâm kampanyasının bu kadar başarılı olacağını tahmin edemezdi. Rupert'in dediği gibi, ürünler raflardan teker teker değil, koliler halinde uçup gidiyordu.

"Şu gazeteciyle konuşacak mısın Sorcha?" diye sordu Cesare. "Yoksa tüm bu röportaj talepleriyle ilgilenmesi için, senin için özel bir halkla ilişkiler elemanı mı tutmalıyız?"

"Bu kampanya tamamen senin fikrindi. Eğer şimdi bunu eleştirmeye başlarsan, bu senin kampanyayı hiç de olumlu yönde etkilemez, öyle değil mi?"

Masanın iki ucundan birbirlerine baktılar. Yokluğunun, Sorcha'ya olan arzusuna karşı bağışıklık kazandıracağını mı sanmıştı? Onu istediğini fark etti. Onu istiyordu. Deli gibi özlemişti. "Ee, onunla konuşacak mısın?"

Sorcha masadakilere baktı. "Bu konuda tavsiyelerinizi bekliyorum."

Rupert omuz silkti. "Şey, ne derler bilirsin, reklâmın iyisi kötüsü olmaz."

"Bu, Maceo için de çok iyi oldu," dedi sekreterlerden biri.

Kampanya, Maceo'nun açılacak olan sergisi için büyük bir reklâm olmuştu. Çektiği fotoğraflar muhteşemdi ve gazetelerde, onun profesyonel fotoğrafçılığı neden bıraktığına dair yorumlar çıkmıştı.

"Bu gereksiz telaşın nedenini anlamıyorum," dedi Sorcha.

"Kurnazlık mı taslıyorsun? Hiç samimi değilsin," dedi Cesare, duvardaki Sorcha'nın parmağını emdiği reklâm afişine bakarak. "Soft porno gibi bir şey bu."

"Sağ ol. Bunu söylediğine inanamıyorum. Orijinal konsepti onaylamıştın, unuttun mu?"

"Bunu beklemiyordum. Yani böyle görüneceğini... Şey gibi..." Ama nasıl görüneceğini gayet iyi biliyordu. Sadece yaratacağı ilgiyi hesap edememişti. Ayrıca, düş kırıklığı ve kıskançlık yaşama ihtimalini hesaba katmamıştı ve yanılmıştı. Sonuç istediği gibi olmamıştı.

Cesare'nin planı, Sorcha'yı çoktan saf dışı bırakmaktı. Ama onun yerine, daha büyük bir arzuyla ve açlıkla geri dönmüştü. Onu arzulamaktan nefret ediyordu artık. Öfkesini yönlendireceği bir şey ararken, gözü tekrar afişe ilişti. "Maceo ne düşünüyor?"

"Satışları muhtemelen," dedi Sorcha alaylı bir edayla.

Birbirlerine baktılar.

"Gazeteci seni bekliyor Sorcha," dedi Rupert.

Bir yanı, sırf Cesare'yi kızdırmak için gazeteciyle konuşmayı istiyordu. Ama bunun olgun bir davranış olmadığına farkındaydı. Başını iki yana salladı. "Kimseyle konuşmak istemiyorum. Rupert, onları halkla ilişkiler bölümüne yönlendirebilir misin? Benim reklâm kampanyasına katkımın bir defaya mahsus olduğunu ve artık başka çekim yaptırmayacağımı söyle."

"Emin misin kardeşim? Bundan senin de çıkarın olabilirdi."

"Çıkar sağlanacak bir şey yok ortada." Cesare'nin gözlerindeki alaycı bakışı yakaladı ve tereddüt etti. Üniversiteye gitmek için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğini söylemek istedi. Ama bu kadar insanın önünde bu ifşat aşırıya kaçardı. Özellikle onun önünde. Yine de, eğitimin o zaman onun için hem önemli, hem de gerekli olduğunu söylemenin başka yolları vardı.

"Ben üniversitede, tüm kariyerimin bir sos şişesinin üstündeki suratla zirveye ulaşması için canımı dişime takarak okudum."

"Doğru," dedi Rupert. "Ayrıca diğer fotoğrafı elli yıl boyunca kullandık. Dolayısıyla başka çekime ihtiyacımız yok."

"Rupert, o yüzden böyle söylemedim. Yaptığım jesti yüzüme vurma lütfen," diye itiraz etti Sorcha.

Ama birden herkes alkışlamaya başladı. Cesare bile gülümsüyordu. Bu, satışları arttırmış olmaktan çok daha büyük bir başarı gibi gelmişti Sorcha'ya.

Çünkü onu deli gibi özlemişti. Hem de oteldeki o akşamüstü ona söylediklerine rağmen. Geceleri, onu düşünmekten uyuyamıyordu.

O sabah, kimselerin olmadığı bir anda gelip onu öpeceğini sanmıştı. Kulağına eğilip, ofiste yalnız oldukları için çok memnun olduğunu fısıldayacaktı.

ÇİFTE İNTİKAM

Ama daha fazla yanılamazdı herhalde.

Onu arzuladığına dair en ufak bir işaret vermemiştir. Hiçbir şey. Uzaktayken, bu ilişkinin bitmesinin daha iyi olacağına mı karar vermişti Cesare?

“Sanırım hepsi bu kadar,” dedi Cesare. “Berlin’in tadını çıkar, Rupert.” Sorcha’nın ayağa kalktığını gördü. “Sen biraz kalabilir misin Sorcha?”

Sorcha’nın kalp atışları hızlanıyordu ve başı döndü. “Tabii ki.” Herkesin odadan çıkmasını bekledi ve ardından Cesare’ye baktı. İlişkiye dair korkusunu gizlemeye çalışıyordu. “Konu nedir?”

“Sence?”

Tam, ‘Şu anda hiç bilmece çözecek durumda değilim,’ diyecekti ki, Cesare’nin gözlerindeki bir şey onu durdurdu. “Bu... Garip bir durum, değil mi? Her şeyden sonra geri dönüyorsun ve...”

“Beni hâlâ istiyorsun,” diyerek kesti sözünü.

Bu bir soru değildi.

“Evet.”

“Ama yine de inisiyatif almıyorsun?” Pencereye gitti ve sırtını cama verdi. “Bana hiç telefon etmedin. Hep ben aradım. Hatta bu sabah benim geleceğimi bilmene rağmen, işe erken gelmedin. Sorun nedir Sorcha? Tüm o eşitlik ve bağımsızlık tutkularına rağmen, yoksa sen de baştan çıkarılmayı bekleyen o küçük kızlardan mısın? Belki de suçluluk ve vicdan azabı hissetmemek için. Bir erkek onları öpmeye, ya da onlara dokunmaya başlayınca, biraz direnç gösterir gibi yaparlar. Ve artık direnemeyecekleri noktada teslim olurlar. Sonra da suçlanacak kişi sadece erkek olur.”

“Suçlamak mı? Ben kimseyi suçlamıyorum.”

“Peki, arzuyla yanıp tutuşurken, daha ne kadar böyle, ortada hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya devam edeceğiz? Beni istiyorsun Sorcha. O zaman, vakit tükenmeden neden buraya gelip benimle sevişmiyorsun?”

“Vakit tükenmeden mi? Ne demek istiyorsun?”

Cesare bir kahkaha attı. “Delirdin mi sen? Benim yapacak bir sürü işim varken, o otelde kalacağımı ve senin minik şirketine göz kulak olmaya devam edeceğimi mi sanıyorsun? Sonsuza kadar bu-

rada mı kalacaktım? Senin geçici hevesinin oyuncağı mı olayım? Canının istediği zaman elinin altında olan bir sevgili?”

Sorcha yüzünü ekşitti. İnsan aklının ona oynadığı oyunlar komikti gerçekten. Gideceğini başından beri biliyordu, ama yine de, aklının bir köşesinde, bir şeyleri açıklığa kavuşturana dek onun burada kalacağını hayal etmişti. Ama onlar sadece, birbirlerini çok arzulayan, iki farklı dünyanın insanlarıydılar.

Cesare için, hayatında yaşadığı en iyi seksti.

Ama Sorcha için farklıydı. Çünkü bu ilişkiyi sadece seksten daha fazla bir şey olarak görüyordu. Onun için her zaman daha derin bir anlama sahip olmuştu Cesare. On sekiz yaşında hissettiği aşk yeteri kadar gerçektir, ama çok kırılgan ve hassastır. Cesare'nin duygusuzluğu ürkütmüştü onu. O yüzden de teklifini reddetmişti. Doğru olanı yaptığını biliyordu, ama o şekilde bittiği için hep pişmanlık duymamış mıydı?

Cesare'nin gururunu yaraladığını biliyordu. Belki de bu yüzden onu hiç affetmeyecekti. Yine de ona yakınlaşmak istiyordu ve bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordu. Zamanı geri alamayacaklarının farkındaydı. Peki ama aralarındaki güçlü ve devasa çekimin üstüne bir şeyler inşa edilemez miydi? Erkekler seviştikleri zaman savunma kalkanlarını indirmezler miydi? Cesare kadar zorlu biri bile...

Ama o, vaktinin sınırlı olduğunu söylüyordu. Yine bir seçim yapması gerekiyordu. Ya anı yaşayıp sayılı günlerin keyfini çıkaracaktı, ya da kendi gururunu tercih edip, fırsatı varken çekilecekti.

Sorcha sırtını dönünce, Cesare çok bozuldu. Ama üstesinden gelecekti. Kesinlikle yalvarmayacaktı.

Fakat kapıya doğru ilerleyen Sorcha, çıkmak yerine kapıyı kilitledi ve dönüp bluzunu düğmelerini çözerek, Cesare'ye doğru yürüdü.

Cesare soru dolu gözlerle bakarken, Zorlukla yutkundu.

“Ne?” Son düğme de çözüldü ve bluzunu çıkarıp bir iskemlenin arkasına astı. “Bu akşamüstü toplantım var. Buruşmasını istemem.”

“Sorcha...”

Cesare hareketlendi, ama Sorchu onu olduğu yerde durdurdu. Eteğinin düğmesini açtı ve aşağı indirdi. Onu da yerden alıp düzgünce katladı ve bluzunun yanına astı. Cesare'nin karşısında, iki parça dantel çamaşırı, ipek çorapları, jartiyeri ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla kaldı. Cesare tekrar yutkundu. Oh, şu yüksek topuklar... Gözlerini kapadı.

"Beni özledin mi?" diye sordu Sorchu.

"Evet."

"O zaman buraya gel ve ne kadar özlediğini göster bana."

Cesare, bir an için hareket edemeyeceğini sandı, ama sonra kravatını çözdü ve ona doğru yürüdü. Bakışları Sorchu'yı kaygılandırmıştı.

"Cesare..."

"Sorun nedir Sorchu? Yutabileceğinden daha büyük bir lokma mı aldın ağzına?" Sorchu'nun elini tutup, pantolonunun önüne koydu ve oradaki sertliği hissetmesini sağladı.

"Arka cebime bak," diye mırıldandı.

Sorchu elini arkaya götürdü ve bir prezervatif çıkardı. "Her zaman böyle hazırlıklı mı olursun?"

"Her zaman değil," dedi. Yönetim kurulu odasındaki, biraz tek taraflı sevişmelerini hatırladı.

"O zaman bugün kesinlikle gelmeni sağlayacağım," diye fısıldadı Sorchu.

"Oh Sorchu."

Adını söyleyiş biçimi dizlerinin çözülmesine yetmişti. Onu öpmek istedi. Onun ipeğimsi teninin her bir santimini öpücüklere boğmak istedi. Ama öpüşmek, sahneye koydukları bu erotik oyunun bir parçası değildi. Ayrıca öpüşmek onu zayıflatırdı, ama baştan çıkartmak güçlendirirdi.

Önce kemerini çözdü ve sonra fermuarını açıp onu avucuna aldı. Cesare inledi.

"Şşşit... ne yaptığımızı kimsenin bilmesini istemiyorum."

Ona sessiz olmasını söylemesi, Cesare'ye inanılmaz erotik geldi.

“Bu nasıl?” diye sordu Sorcha, yavaş yavaş üstüne oturup, tüm sertliğini içinde hissederek.

Cesare konuşamıyordu, hareket edemiyordu, hiçbir şey yapamıyordu. Sadece çaresizce yerde yatıp, Sorcha’nın üstünde inip kalkmasını izliyordu.

Tatlı bir ürpermeyle boşaldı Cesare ve Sorcha üstüne doğru eğilip, onu dudağından öptü. Onu öperken, kalçalarını hareket ettirmeye devam ediyordu. Cesare’nin sarsıntıları giderek azalırken, onun kiler yükseldi ve bedenini bir yay gibi gererek, doruğa ulaştı.

Cesare onu kalçalarından yakaladı ve son bir darbeye doruktan aşağı uçurdu.

İkisi de bir süre hiç kımıldamadan durup, inanamayarak baktılar birbirlerine.

Cesare elini Sorcha’nın belinde gezdirdi. Sonra aniden kolunu kaldırıp saatine baktı. “Kalksak iyi olur bebeğim. Telefon etmem gereken yerler var.”

“Elbette.” Söyledikleri yüzünden, kendini kullanılıp atılan bir fahişe gibi hissetse de, yüzündeki keyifli ifadeyi bozmadı.

Eğer her şeyi olduğu gibi kabul edemeyecekse, koşulsuz bir ofis ilişkisine hiç girmemek gerekirdi.

ONUNCU BÖLÜM

*K*ahveye ne dersin?”

Cesare incelediği evraklardan başını kaldırdı ve gözlerini kısarak Sorch'a'ya baktı.

“Ne?”

“Kahve diyorum,” dedi Sorch'a. Her şeyin, Cesare'nin yeni fabrikaya, İtalya'ya ve Amerika'ya gitmeden önceki gibi olmasını dilerdi. Ama imkânsız istiyordu.

Döndüğünden bu yana, Sorch'a'dan bilinçli bir şekilde uzaklaşıyor gibiydi. Ateşli cinsel yaşantıları bile buna engel olamıyordu. Acaba bu, temelli gidişine bir hazırlık mıydı? Yoksa sadece kendi paranoyası mıydı?

Cesare esnedi. Herkes gittikten sonra sabaha kadar çalışmıştı. Henüz yeni geldiği için de, bir sürü evrak işiyle uğraşması gerekmişti. Sorch'a'yla birlikte dosyaların arasında kaybolmuşlardı adeta. Bir ara Sorch'a ortadan kayboldu ve tuvalete gitti. Döndüğünde, çoraplarından ve ayakkabılarından kurtulmuştu. Cesare onun ışılda-

yan yeşil gözlerinden, arzulu bakışlarından ve yürüyüş tarzından, iç çamaşırlarını da çıkarmış olduğunu tahmin etti.

Ona sadece kahve teklif etmiyordu, orası kesindi.

“Evet, iyi olur, sağ ol.”

Sorcha kaşlarını çattı. “Ne, kahve mi?”

Cesare arkasına yaslandı ve onu inceledi. “Az önce bunu teklif ediyordun tatlım. Tabii eğer yanlış işitmediysem.”

Sorcha yarım yamalak gülümseyerek ayakkabılarını yere bıraktı ve kahve makinesine ilerledi. İki bardak kahve doldurduktan sonra masaya döndü.

“İşte kahven.”

“Sağ ol.”

Cesare’nin kahvesinden bir yudum almasını izledi. Geceleyin çalışıp işini bitirdikten sonra aramasını beklemişti Sorcha. Ama boşuna...

O sabah ofise özellikle erken gelmişti. Ama Cesare, Rupert’den sonra teşrif etmişti ve gün boyunca toplantılar olmuştu. Sorcha’nın tüm yapabildiği, bir tür çaresiz arzuyla ve giderek büyüyen hayal kırıklığıyla ona bakmak olmuştu.

Cesare gittikten sonra dünyası tepetaklak olsa da, hep serinkanlı görünmeye çalışmıştı. Ama bir yere kadardı, Derin bir nefes aldı. “Pekâlâ, sorunun ne olduğunu anlatacak mısın?”

“Sorun mu?” Bardağını masaya koydu. “Nereden çıkardın bunu?”

“Düşündüm ki...” Cesare’nin gözlerinde tanımlayamadığı bir şey görünce, söyleyeceği yarım kaldı.

Cesare ayağa kalkıp ona yaklaştı.

“Ne? İlk kez, minik parmaklarını şaklattığın an, üstüne atlayıp elbiselerini yırtarak çıkarmadığını için, bir sorun olduğunu mu düşündün?”

“Ama bundan hoşlandığını sanıyordum. Daha önce hiç şikâyet etmedin.”

“Elbette, etmedim. Bir kadın sürekli olarak, rüyaları süsleyen, fantezide sınır tanımayan, iki tarafı da bağlamayan ve üstüne üstlük

ÇİFTE İNTİKAM

gizli kalmasını talep ettiği bir ilişki isterken, hangi aklı başında erkek bundan şikâyet eder ki?”

“Galiba kendince nedenlerin var,” dedi Sorcha.

Cesare hüzünlü gözlerle baktı ona. Bu, çoğu erkeğin fantezisiydi ve o bunun her bir tatlı ve arzu dolu anının tadını çıkarıyordu.

Geçen hafta Roma’da, Maceo’ya bunu anlatmaya çalışmıştı. O da, eğer bundan şikâyet ediyorsa, bir psikiyatra gitmesi gerektiğini, çünkü ancak bu tür koşulsuz, vaatsiz ilişkilerin sağlıklı bir şekilde devam ettiğini söylemişti. Ayrıca, Sorcha modellğe devam etmek ister mi diye sormuştu. Cesare de ona cehenneme gitmesini söylemişti.

Uzun uzun Sorcha’ya baktı. “Asla bütün bir geceyi birlikte geçirmedik. Hiç birlikte uyumadık.”

“Bu biraz sırrımızı ifşa anlamına gelmez mi? Annem veya erkek kardeşim ikiye ikiye toplayıp, dördü bulacak kadar akıllıdırlar.”

Sorcha’nın cevabını duymazlıktan geldi. “Ve hiç birlikte yemek yemedik.”

“Bu doğru değil. Öğle yemeklerini çoğunlukla birlikte yiyoruz.”

Buna hiç şüphe yoktu. Öğle molasında, yakındaki sandviççide ayaküstü birer tost.

“Ayrıca, Pazar günü ailemle birlikte akşam yemeği de yedik.”

“Evet, biliyorum. Ve hepsi birbirine benzeyen yüzlerce kahrolası düğün fotoğraflarına bakmak zorunda kalmadığımız zamanlarda, sen benle göz göze gelmemek için ne cambazlıklar yaptın. Bence, bu cambazlıkların yüzünden de şüphelerini çekmiş oldun.”

“İnsan davranışı konusunda ne zamandan beridir uzman kesildin?”

“Şöyle söyleyeyim, en yakın cinsel organdan daha ötesini düşünmeyen bir kadınla birlikte olmaya başladığımdan beri.”

Sorcha yumruk yaptığı eliyle ona doğru atıldı. Tam göğsüne vurmak üzereyken, Cesare onu bileğinden tuttu ve kendine doğru çekti.

Sorcha’nın gözlerinin büyüdüğünü ve yeşil renginin, arzunun dağınık bulutlarıyla bulanıklaştığını fark etti. Onun sıcak nefesini

yüzünde hissedebiliyordu. Dudakları, neredeyse tadını alabileceği kadar yakındı.

“Oh, evet. Beni istiyorsun, değil mi? Beni hemen burada istiyorsun.”

“Seni her zaman istediğimi biliyorsun. Peki, bu tartışmayı bile-rek mi çıkardın?” Ama Cesare’nin gözlerindeki tatmin olmuşluk duygusundan, bu şüphesinde yanıldığını anladı.

“İlişkimize bilerek hayali bir çatışma heyecanı mı sokmaya çalıştığımı düşünüyorsun?” Sorcha’nın elini bıraktı. “Oh Tanrım...”

Onun tatlı cazibesinden ve tehlikeli büyüünden uzaklaştı ve camdan dışarı bakmaya başladı. Yaz bulutları gökyüzünü yamalı bohçaya çevirmişti.

“Benim vahşi, küçük Sorcham, her zaman cinsel bir maceraya hazırsın. Her durumda, her yerde ve her şekilde... Tanrıya şükür ki, diğer birçok çift gibi, günün bitiminde yatmak için eve gitmek zorunda değiliz.”

“İstedğin bu mu?”

“Bunun için çok geç Sorcha, anlamıyor musun?”

Başını iki yana salladı. “Hayır, anlamıyorum.”

“Biz ilişkimizin çerçevesini çizdik. Çalıştık ve seviştik. Şimdi iş sona yaklaştığına göre, diğeri de doğal olarak bitecek.”

Sessizlik oldu.

“Hepsi bu muydu? Seks miydi sadece?”

“Sen nasıl tanımlardın peki?”

Aniden Cesare’nin ne yaptığını anladı. “Neden soruma soruyla cevap veriyorsun?” Duygusal olarak Cesare’nin onu uzaklaştırdığını ve cinselliği kullanarak intikam aldığını anlayabiliyordu. Her şeyi baştan planlamış ve stratejisini usta bir satranççı gibi çizmişti. Bu oyunda kazanamazdı. Daha doğrusu, Cesare onun kazanmasını istemiyordu. Bu senaryoda tek bir kazanan vardı ve o her tedbiri almıştı.

“Senin kadar duygulardan nasibini almamış birini daha tanımamıştım hayatımda. Benim böyle davranmamın sebebi sensin. Çünkü senaryonda bana biçtiğin rol zaten bu, ben de onu oynuyorum. So-

run nedir Cesare. planına razı olduğum ve sana teslim olduğum için mi kızgınsın bu kadar?”

“Bu kadar yeter.”

“Hayır, yetmez. İçimizde neler olduğundan hiç bahsetmedik. Mesela, bana evlenme teklif ettiğin zaman...”

“Bu konuyu konuşmak istemiyorum.” diyerek kesti sözünü.

“Sanki ben çok istiyorum. Kendimi açıklamaya çalıştığım zaman beni dinlememiştin. Senin bir eşte arzu ettiğin uygun nitelikleri sıralayarak, beni korkuttuğundan bahsederken, beni dinlemedin bile. O zaman daha on sekiz yaşındaydım Cesare ve seni gerçekten çok sevmiştim. Tek istediğim sevmek ve karşılığında biraz sevilmekti. Ama sen, bunu bana veremedin.”

Sorcha bekledi... Bir tepki, belki inkâr, belki kendini haklı çıkarma çabası... Ama hiçbirini olmadı. Yüzü buz gibiydi ve ifadesi donmuştu. Sanki onca yıl boyunca tuttuğu nefesini bıraktı. Değişen hiçbir şey olmamıştı. O zaman da dinlemiyordu, şimdi de dinlemiyordu.

“Üzgünüm,” dedi Sorcha. Çünkü geçmişin çürük temelleri üstüne bir şeyler kurabileceklerini düşünerek, boşa vakit harcıyordu.

“Üzgün mü?” Cesare öfkeliydi. Bunu ona nasıl yapabilirdi? Kendini onun yumuşacık bedenine bırakmak bu kadar kolayken, niye bu duygusal acının hedefine koyuyordu ki ruhunu? İngiltere’den uzaklaştığında, başka bir kadın bulacaktı. Sorcha gibi şeytani duygularla ona işkence etmeyecek bir kadın.

Verdiği kararın rahatlığıyla Sorcha’ya baktı.

“Kapıyı kilitle.”

Sorcha gidip kapıyı kilitledi, ama bir şeyler farklıydı, ya da farklı olan Cesare’ydi. Tüm perdeleri örttü ve sanki sadece ikisine özel bir dünya yarattı. Tüm kontrolü Cesare almıştı.

Parmakları ustaca teninde gezinirken, dudakları da boynuna minik öpücükler konduruyordu. Sorcha’yı kaldırıp, deri divanın üstüne yatırdı. Yüzünü örtmüş olan saçlarını kenara çekti ve aniden Sorcha’nın gözleri ardına dek açıldı. Çünkü bir şey değişmişti, ama Sorcha ne olduğunu bulamıyordu.

“Cesare?” diye fısıldadı tekrar.

“Şşışt...”

Burnunun ucunu, göz kapaklarını ve dudaklarını öptü. Becerikli dokunuşları ve usta dudakları, Sorch’a’nın endişelerini dindirmeye yetmişti. Kulağına aşk sözcükleri mırıldanırken, nazik ama ısrarlı bir kalça hareketiyle Sorch’a’nın içine sokuluverdi. İşte o an Sorch’a gözlerini açtı ve Cesare duraladı.

“Ne oldu?”

Sorch’a yutkundu. “Bir şey yok,” diye mırıldandı ve parmaklarını Cesare’nin saçlarına geçirdi. Onun kıvrak kalçaları içindeki arzu-yu giderek artırırken, kafasındaki düşünceler de birer birer uçup gitti.

Seviştikten sonra bir süre divanda yattılar ve Sorch’a tekrar düşüncelerini toplamaya çalıştı. Ama neyin gerçek, neyin fantezi olduğunu artık ayırt edemiyordu.

“Onu sevmiyorsun,” diye tekrarladı içinden.

Cesare giysilerini giymeye başladı. “Bu akşam Roma’ya uçuyorum.”

“Ama daha birkaç gün önce döndün.”

“Gitmeden önce bazı şirket hesaplarını son bir kez daha incelemem lazım. Durum iyiye gidiyor. Yeni fabrika üretime geçti. Aslına bakarsan, tahminimin çok üstünde bir başarı elde ettik.”

Cesare, sanki hastasının durumundan bahseden bir doktor edasıyla konuşuyordu. Sorch’a onun geniş ve güçlü kollarına tutunup, “Şirket umurumda bile değil, biz ne olacağız?” diye bağırarak istiyordu. Ama bir şey onu durdurdu. Bir uyarı, “Eğer bu ilişkiyi bitireceklerse, bunu uygun bir şekilde yapmalıydılar. Ve bunun için eski bir dostun yardımına ihtiyaçları vardı. Gururun...”

“Gidiyorsun değil mi Cesare?”

“Er ya da geç gitmem gerektiğini biliyordun.”

Elbette biliyordu. “Peki, ne yapacaksın?”

“Panicale’ye, evime döneceğim. Bu yılki hasadı kaçırmak istemiyorum.”

“Bir yere yerleşmek için yanıp tutuşan biri gibi konuşuyorsun.”

“Tabii ki bunu istiyorum Sorch’a. Kim istemez ki? Bir gün, bir ailenin parçası olmak isteyeceğim. Tıpkı senin isteyeceğin gibi.”

ÇİFTE İNTİKAM

Cesare'nin geleceğini ve bu gelecekte ona yer olmadığını gördü. Bu gerçekten de bir sondu.

“Uçak kaçta?”

Sorcha'nın bu kadar soğukkanlı olması, onu şaşırtmıştı. Normalde ayrıldığı tüm kadınlar ayaklarına kapanıp yalvarırken, o gayet olgun davranıyordu. İlk kez bir dengiyle karşılaşmıştı. Ama bu onları bir yandan benzer kılarken, bir yandan da yollarını da ayıran şeydi.

“Sekizde.” Saatine baktı. “Daha fabrikadaki çalışanlara veda edeceğim.”

“Tamam. Peki, seninle gelip, arkandan el ya da mendil sallamamı falan ister misin? İstersen su da dökerim.” Eğer Sorcha, böyle temelli olarak ayrılırlarken bile bu kadar küstahça ve durumu hafife alan bir yorum yapabiliyorsa, gerçekten de tam bir intikam tanrıçası olmalıydı. O güzel ağzının soğuk ve duygusuz bir gülümsemeyle kıvrılmasına yol açacak kadar az bir anlamı mı olmuştu onun için? Lanet olsun ona...

Aslında hiç niyeti yoktu, ama son bir kez yapmak zorunda olduğunu hissetti. Ona uzandı, kolunu beline doladı ve kendine doğru çekti. Birbirlerinin sıcaklığını hissettiler. Sorcha onun tekrar sertleştiğini fark etti ve Cesare onun göz bebeklerinin zevkle büyüdüğünü gördü.

“Gelmene gerek yok,” dedi Cesare ve fermuarını açıp prezervatifi geçirdi. “Çünkü seni hatırladığım zaman, aynen böyle hatırlamak istiyorum. İşte böyle.”

Sorcha bu güçlü darbenin verdiği acıdan ve içinde ileri geri hareket etmesinden müthiş bir haz aldı. Öyle ki, boğuk, hüznü dolu gözyaşları, zevk pınarına karışmıştı.

Belki de böylesi daha iyiydi.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

*B*ir sorun mu var, tatlım?”

Sorcha mektubu kahvaltı masasına koydu ve annesine gülümseyerek baktı. “Hayır, tabii ki yok. Niye olsun ki?”

Virginia Whittaker bardaklara çay doldurdu ve birer dilim limon ekledi. “Biraz keyifsiz gibisin de?”

Bir şeyin üstesinden gelmenin en emin yolu, o konuda konuşmamaktı. O yüzden çayından bir yudum alıp gülümsedi.

“Oh, muhtemelen kısa süreli modellik kariyerimin heyecanındandır.”

“Cesare di Arcangelo’nun ülkesine dönmüş olmasıyla bir ilgisi yok yani, öyle mi?”

Adının geçmesi bile, tüm olumlu ve olumsuz duygu ve düşüncelerin bir anda beynine üşüşmesine yetmişti. Hele, iki yanağa birer öpücük ve soğuk bir bakışla noktalanmış o ayrılış sahnesi.

“Cesare çalışanlar arasında çok popüler oldu,” diyerek söze girdi Rupert.

İnsanlar sürekli ondan bahsederken, onu nasıl unutacaktı ki? Ayrıca herkes Cesare'yi, 'Bay Mükemmel' gibi gördüğüne göre, acaba sorun kendisinde miydi? Bir şeyleri atlamıştı, oyunu yanlış oynamıştı sanki.

Ayrıca, bu fabrika birden fazla patron için fazla küçüktü. O patron da Rupert'ti. Zaten fabrika Cesare'nin anılarıyla o kadar doluydu ki, oranın bir parçası olmak istemiyordu. O evde ailesiyle kalmaya devam edemezdi, ama dairesi de bir yıl daha kiradaydı. Ona fabrikada bir iş teklif etmişlerdi, ama oturduğu yerden uzaklaşmak ve kimseyi tanımadığı bir yerde yaşamak istemiyordu. Bu yalnızlık hissini daha da arttırırdı.

Annesinin sesi düşüncelerini dağıttı. "Muhtemelen, onunla olan ilişkini özlüyor olmalısın?"

Sorcha elindeki bardağı az kalsın düşürüyordu.

"Ne... Sen... Sen biliyor muydun? Cesare'yle bir ilişkim olduğumu biliyor muydun?"

Virginia iç çekti. "Oh Sorcha, elbette biliyordum. Herkes biliyordu. Bu gün gibi açıktı. Ve gizlemeye çalışman boşunaydı."

Demek ki, tüm çabası boşunaydı. Onunla bir gece geçirme fırsatını da boşu boşuna tepmişti bu durumda.

"Belki de düşündüğüm kadar iyi bir yalancı değilim."

"Ona aşık mısın?"

"Hayır."

"Sana katılıyorum Sorcha," dedi annesi alaycı bir şekilde. "Sahiden de kötü bir yalancısın."

"Anne, ona aşık falan değilim. Ben... Bu... Bu çok karmaşık. Bir geçmişimiz olmuştu ve evet, duygusal olarak çok yakındık. Ama o, her dediğini yapacak, yumuşak başlı, uysal bir kadın istiyor."

Peki o ne istiyordu? Bir zamanlar çok önemli gelen şeyler, artık önemini yitirmiş gibiydi.

"Ben bağımsız bir kadınam," diyerek bitirdi sözlerini. Kimseyi istemiyordu, kimseye de ihtiyacı yoktu. Yine de, duygularına karşılık vermeyen bir adamı hem istemiş, hem de ona ihtiyaç duymuştu.

"Arada arıyor mu?"

Sorcha başını iki yana salladı. “Rupert’i arayıp, bizim de aday olduğumuz bir işveren ödülünden bahsetmiş.”

“Bu çok iyi bir haber, öyle değil mi tatlım?”

“Sanırım öyle.”

Doğal olarak böyle bir ödüle aday olmak, harika bir reklâmdı ve Sorcha şirket adına sevinmişti. Rupert’in mutluluğu ise, sevincini daha da arttırmıştı.

“Cesare, kendime ve işe inanmam için bana güven verdi. Şimdi yaptığım da bu.”

Harika, diye düşündü, herkes tarafından ne güzel hatırlanıyordu.

Sorcha gündelik yaşamın koşuşturmalarına döndü. Eski rutinine devam etmekle birlikte, içindeki boşluk artık hiç doldurulamayacak gibi duruyordu. Her ne kadar dışarıdan belli etmese de, çektiği acıyı kelimelere dökmeye bile yeltenemiyordu.

Bir gün posta kutusuna bir davetiye atıldı. Maceo di Ciccio’nun, Thames’deki meşhur bir galeride açılacak olan sergisine davet ediliyordu.

“Gidecek misin,” diye sordu Emma. Hâlâ aşk sarhoşluğu içindeki kız kardeşi Sorcha, giderek daha da çekilmez biri olmuştu.

“Henüz karar vermedim.”

“Oh, gitmelisin. Belki senin de bir fotoğrafını dahil etmiştir. Şu pötikareli önlüğünle olanı.”

“Çok komik.”

“Her neyse, belki Cesare de oradadır,” diye ekledi kurnazca.

“Oh, kes sesini.”

Ama olabilirdi. Neden olmasın?

O yüzden üstüne başına o kadar özen göstermemiş miydi zaten? O bluzu ve eteği giyerken, Cesare’yi düşünmemiş miydi? Etek giyen kadınları çok beğendiğini biliyordu. Öyle söylemişti. Ve işte kendini, onun ideal kadın tipine uydurmuştu. Ne kadar küçük düşürücü bir durumdu bu...

Ama yine de üstünü değişmedi ve heyecanla sergiye gitti.

Galeri çok güzeldi. Geniş pencerelerden içeri dolan güneşle dekoratif şelaleler harika ışık oyunları yaratıyordu.

ÇİFTE İNTİKAM

Bu sergide, Maceo'nun fotoğrafçı geçmişinin her aşamasına ait fotoğraflar yer alıyordu. Bir kentin arka sokaklarının siyah beyaz çekimleri ve dünyanın en güzel kadınlarının sayısız fotoğrafları.

Savaş ve açlık, doğal ve insan eliyle yaratılan felaketler gibi daha zorlu temalara geldiğinde, Sorcha gerçekten de bir dâhiyle karşı karşıya olduğunu anladı.

Sonra aniden kendi fotoğrafıyla karşılaştı. Ama bu, Emma'nın bahsettiğı pötikare önlüklü, reklâm çekimi değildi. Farkında olmadığı bir anda, yakın plan çekilmiş bir fotoğraftı. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı ve gözleri kocaman açılmıştı. Bir yandan da gözlelerinde, sanki içinden bir şeyler eksilmiş gibi, hüznü okunuyordu. Ne zaman çekildiğini hatırladı aniden. Tam Cesare'nin, Maceo'yu kışkandığı için kapıyı çarpıp çıktığı andı bu.

Tekrar baktı fotoğrafa. Arzunun ve kuşkunun fotoğrafına. Tekrar âşık olmak üzere olan bir kadının fotoğrafına. Ama Cesare bunu görmemişti. O birkaç saniye öncesini yakalamıştı ancak. Yani, ürünü satmak için, çarpıcı bir ifade takındığı o pozunu. Ama bu karede hiçbir maske yoktu ve Maceo altta yatan saf duygulara ulaşmayı başarmıştı. Cesare haklıydı. Arkadaşının gerçekten orada olan şeyi görme konusunda büyük bir yeteneğı vardı.

“Beğendin mi?” diye sordu tam yanındaki bir ses. Sorcha o tarafta döndüğünde, Maceo'yla karşılaştı.

“Bu...”

“Ruhunu açığa vuruyor?”

“Evet.”

Maceo siyah takım elbisesiyle oldukça ciddi ve gergin görünüyordu. Stüdyodaki rahat tavırlarından epey uzaktı. Maceo'nun da ihtiyacı olduğunda taktığı bir maskesi olduğunu fark etti. Herkesin vardı. Acaba Cesare'nin maskesinin ardında ne vardı? Etrafına baktı. Acaba, oralarda olma ihtimali var mıydı?

Maceo kaşlarını kaldırdı. “Onu gördün mü?”

Başka biri olsa, ‘Kimi?’ diye sorardı Sorcha. Ama Maceo'nun sadece fotoğraf makinesi değil, gözleri de yüzeydeki görüntüleri delip geçiyordu.

“Yani, o burada mı?” diye sordu, kalbi acılı bir umutla hoplayarak.

“Hayır, burada değil. Ben fotoğrafını kastetmiştim.”

“Hayır. Hayır, görmedim.”

“Gel benimle.”

Maceo’yu takip etti. Bir odaya girdiler. Orada aile fotoğrafları vardı. Sorch, Maceo’nun büyüdüğü zor şartları ve ailesinin yoksulluğunu görünce içi burkuldu.

Ardından gözü bir grup gence takıldı. Kot pantolonlu gençler kollarını kavuşturmuş, kameraya bakıyorlardı. Cesare’yi hemen tanıdı. Aralarında en güçlüsü ve en yakışıklısı oydu. Ne kadar genç görünüyordu. Ama bir şey daha vardı...

“Burada kaç yaşında?”

“On sekiz.”

On sekiz. Sorch da, Cesare’nin evlerine geldiği o yaz on sekiz yaşındaydı. Duygularının karmakarışık olduğu, gelecekte ve seçimlerinin sonuçlarından ölesiye korktuğu o yaz...

Ama Cesare’nin yüzünde de benzer bir kuşku ve belirsizlik vardı. Bir uçurumun yamacında durmuş, geri çekilip kendini sağlama almakla, belirsiz kaderine atılmak arasında kararsız kalmış gibiydi.

Tanıştıklarında, Cesare yirmilerinin ortasında idi. Seksi, kendine güvenen ve karizmatik biriydi. Ama bu sadece dış görüntüsüydü.

Cesare’nin evlenme teklifini reddettiği zaman, gururunu incittiğini biliyordu. Peki ya kalbi? Bunun üstünde hiç durmamıştı, çünkü tek ilgilendiği kendi duygularıydı. Neden onun da duyguları olabileceğini düşünmemişti? Onun da acı, hüznü ve yalnızlık korkusu duyabileceğini...

Kalın bir duvar örüp, duygularını göstermemiş olması, bu duygulara sahip olmadığı anlamına gelmezdi. Bir an durup, niçin böyle davrandığını hiç düşünmemişti? O gücün ve karizmanın altında, bu tür şeylere yer olmayacağını mı sanmıştı? Mutlu olabilecekleri ihtimalini hesaba katmayı bile, kendine yasaklamıştı.

Tekrar o gencin fotoğrafına baktı ve reddedilme riskini göze alarak, duygularını açığa vurması gerektiğini düşündü. Cesare’nin daha önce bahsettiği riski, sadece iş için değil, ilişki için de göze

almalıydı. Bu hayatın bir parçasıydı. Ama bu sefer reddedilirse, son olurdu bu. Temiz bir son. Keskin, net ve korkunç bir son... Ama en azından pişmanlığın berbat acısını en sonunda yok edecek bir sondu bu.

Maceo'ya döndü. "Teşekkür ederim Maceo."

Omuz silkti. "Çav bela."

Cep telefonundan bir havayolu şirketini arayıp, akşamüstü Roma'ya bir uçak olduğunu öğrendi. Pasaportunu her zaman yanında taşırdı. Öyleyse ertelemenin ne anlamı vardı? Yer ayırttı.

Heatrow'a gitti ve arabasını park etti. Biraz zamanı olduğunu görünce, iç çamaşırı, tuvalet malzemeleri ve bir seyahat rehberi aldı. Her şeyi aceleye getirmişti, ama evde oyalanıp, sonradan pişman olmaktansa, bir şeyler yapmak daha iyiydi.

Ama onu Panicale'ye götürecek bir taksi bulduğu zaman, yaptığı şeyin ne kadar akıllıca olduğunu sorgulamaya başladı.

Delirmiş miydi?

İneklerin otladığı otlaklardan, sıra sıra alçak dağlardan ve ayçiçeği tarlalarından geçtiler. Karanlık bastırmaktaydı ve taksi şoförü son sürat gidiyordu.

Geleceğini bildirmek için telefon etmeyi düşündü, ama vazgeçti. Yüzünü görmeli, ilk tepkisini ölçmeliydi. Peki, bir anda ortaya çıkışını nasıl açıklayacaktı? Cesare'ye göre hareket etmeye karar verdi. Eğer onu kollarına alıp, bir an bile onu düşünmeden edemediğini söylerse...

Arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Oh, lütfen. Birbirlerine sıkı sıkı sarılsalardı ve Cesare'ye, kalbinin onun için deli gibi çarptığını, onu çok sevdiğini söyleseydi.

Peki ya o sevmiyorsa?

Bu riski göze almıştı. Zaten artık çok geçti. Araba taş bir kermerden geçti ve uzakta belli belirsiz ışıklar görüldü. Durduklarında, Sorcha'nın yüreği ağzına gelmişti.

Sorcha ücreti öğrendi.

Şoför oldukça yüksek bir rakam söyledi, ama yolculuk neredeyse iki saat sürmüştü. Sorcha yine seyahat rehberini kullanarak şoföre beklemesini söyledi. Beklemeliydi, çünkü Cesare orada olmayabi-

lirdi, ya da onu görmek istemeyebilirdi. Ya da, ya da başka bir kadınla birlikte olabilirdi.

Sorcha çimenlerin üstünden villaya doğru yürürken, elleri titriyordu.

Ne söyleyecekti?

Kapı açıldı ve Sorcha içeri girdi. İçeriden sesler, kahkahalar ve bir bebek ağlaması geliyordu. Bir an dehşete düştü. Ne yapmıştı? Cesare'nin ikili bir hayat sürdürdüğünü hayal etti. Bir yandan onunla ilişkisi vardı, diğer yandan burada karısı ve çocuğuyla oturuyordu.

Ama böyle bir şey yapmayacağını biliyordu. Cesare ilkeli ve dürist biriydi. Bu onun doğasına aykırıydı.

O zaman, içeride bir parti mi vardı?

Uzun bir koridordan geçti. Ve seslerin geldiği yere geldiğinde... O da ne?

Sesler dışarıdan, evin diğer tarafından geliyordu. Mutfaktan ve yemek salonundan geçtikten sonra, arka bahçedeki bir masanın üstündeki mumları gördü. Bir şef elindeki tavada alevler saçarak bir şeyler kızartıyordu. Bahçeye çıktı ve masanın çevresinde dört yetişkinle bir çocuğun oturduğunu gördü.

Herkes dönüp ona baktı ve sohbet bıçak gibi kesildi. Sadece çocuk birtakım sesler çıkarmaya devam ediyordu.

Sorcha diğerlerinin yüzlerini net seçemedi. Sadece bir erkekle, iki kadını fark etti.

Cesare tuhaf bir ifadeyle ona bakıyordu. Yüzünde gülümseme yoktu. Merhaba bile demedi. Siyah gözleriyle hayret içinde bakıyordu sadece.

CLONING

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cesare ona baktı ve kalbinin göğüs kafesini zorladığını hissetti. Sanki ölmüş de, kalp masajıyla tekrar hayata döndürülmüş gibiydi.

“Sorcha? Ne işin var burada?”

En kötü kâbusu gerçek oluyordu. Sakin olmasını telkin etti kendine. En kötüsüne hazırlıklı olduğunu unutmamalıydı.

“Dışarıda bir taksi beni bekliyor,” dedi sakince. “Ben... Ben hemen havaalanına döneceğim.”

“Saçmalama,” dedi Cesare, ama sesindeki soğukluk devam ediyordu. “Ben gidip onu yollayayım. Otursana, berbat görünüyorsun. Luca sana şarap koysun. Sizi tanıştırayım, bu Sorcha.”

İtalyanca bir şeyler söyledi ve diğer adam Sorcha’ya bir iskemle getirdi hemen.

Sorcha oturmak istemiyordu. Sihirli bir elin onu oradan alıp, götürmesini diliyordu sadece. Ama yalpaladığını fark etti. Ayrıca, geldiği gibi aniden gitmesinin de çok tuhaf kaçacağıının farkındaydı.

“Buyurun,” dedi Luca, bir bardak kırmızı şarap uzatarak. Sorcha bir yudum aldı. İnsanların yüzlerinde bir tebessüm sezinledi. Kibar-

lığı elden bırakmadan selamlıyordular onu. Böyle garip bir durumda, daha fazlasını beklemek de anlamsızdı zaten.

“Uzaktan mı geldiniz?” diye sordu kadınlardan biri.

“İngiltere’den.”

Herkes meraklı bir sessizlik içinde, Cesare’nin taksiciyi yollayıp dönmesini bekliyordu. Ama bu sanki yüzyıllar almıştı. Birazdan Cesare elinde, şampuan, saç kremi ve iç çamaşırı dolu plastik bir çantayla döndü. Sorcha kızardı.

“Sanırım bu senin,” diyerek çantayı iskemlesinin yanına koydu. Sonra İtalyanca bir şeyler söyledi ve atmosfer biraz olsun yumuşadı.

Sorcha’ya kaçamak bir bakış fırlattı. Cesare’yi çok şaşırttığı belliydi. Bu onun yabancı olduğu bir durumdu. Hele başkalarının önünde nasıl rol yapacağını bilemez bir hali vardı. Sorcha onun güvenli alanındaydı ve burada kurallar farklıydı. Cesare’nin masayı terk edip, hemen Sorcha’nın yanına koşmasını mı umuyordu? Neden buradaydı?

Cesare hafifçe gülümsedi. “Arkadaşlarım senin bir tür sapık olduğundan endişelendi. Kalbi kırık bir eski sevgili falan sandılar. Ama herhangi bir tehdit oluşturacak birine şarap ikram etmeyeceğimi söyleyerek, onları rahatlattım.”

Cesare’nin hiç alışılmadık bir durumu kurtarmaya çalıştığını biliyordu. Sorcha, oracıkta buharlaşıp yok olmayı diledi.

“İzin ver tanıştırayım,” dedi Cesare. “Luca’yla tanıştın. Bu onun karısı, Pia ve bu da vaftiz oğlum Gino.” Ağızdan gözleri, siyah, ipek bir elbise giymiş, kısacık siyah saçlarını küt kesim yapmış ve bordo ruj sürmüş çekici bir kadına yöneldi. “Ve Letizia...”

Parmağında söz veya evlilik yüzüğü olmayan kadının önce Cesare’ye, sonra Sorcha’ya nasıl baktığını fark etmemek için kör olmak lazımdı. Şüpheye yer bırakmayacak bir beden diliyle, ‘O çoktan kapıldı,’ der gibiydi.

“Merhaba,” dedi Sorcha.

“İtalyanca biliyor musun Sorcha,” diye sordu Letizia.

“Ne yazık ki hayır, bilmiyorum.”

ÇİFTE İNTİKAM

“Oh, bu durumda berbat İngilizcemizle idare etmek zorundayız,” dedi kıkırdayarak. “Pratik yapmamız için fırsat oldu, si Cesare?”

“Haklısın,” diye mırıldandı Cesare, Sorch’a’nın gözlerine odaklanarak. “Bu beklenmedik ziyaretinin sebebini çok merak ediyorum. Özellikle böyle özel bir zamanda,” Sanki bir savaşa hazırlanıyormuş gibi ellerini beline koymuş olan şefe baktı. “Ama bütün büyük şefler gibi, Stephan da biraz şımrılı ve kaprislidir. Başlangıçları servis etmek üzere olduğundan, biraz beklemek zorunda kalacak.”

Hiçbir inisiyatif almadan orada oturup, ilk hareketin kendisinden gelmesini beklemesindense, bir şeyler yapmasını ister gibi baktı Sorch’a’ya. “Tabii eğer bekleyemeyecek kadar acil bir şey değilse Sorch’a?”

Oh evet, hemen şimdi, her şeyi anlatacaktı ve ‘Sanırım, seni seviyorum Cesare. Ne kadar aptalca davrandığımı biliyorum. O yüzden, ilişkimizin bir geleceği olup olmadığını görmek için, hemen buraya geldim,’ diyecekti öyle mi?

“Hayır, önemli değil,” dedi Sorch’a.

Bu, katlanmak zorunda kaldığı en berbat yemektir. Bir süre sonra herkes İngilizce konuşmayı unutmuştu ve Sorch’a giderek kendini tamamen bir yabancı, davetsiz bir misafir gibi hissetmeye başlamıştı. Ama zorla da olsa gülümsemeye çalışıyordu. En azından karşısında sevimli Gino oturuyordu.

Cesare, arada Sorch’a’nın hareketlerini izliyordu. Başını iki yana salladı. Neden buradaydı? İtalya’nın bu bölgesinde bir iş görüşmesi mi vardı? Hayır, tabii ki yoktu. Çantasındaki üç çift dantelli çamaşır, diş fırçası da ne oluyordu? Kalmaya mı gelmişti?

Dişlerini sıktı. Yine geçici bir hevese kapılıp, iştahı mı kabarmıştı? O yüzden mi böyle bir anda ortaya çıkıvermişti? Onu burada tek başına bulmayı ve ona sanki bir yabancıymış gibi yaklaşıp, çılgınca bir cinsel fantezi mi yaşamayı ummuştu?

Sorch’a gözlerini tabağından pek ayıramıyordu. Özellikle Cesare’yle göz göze gelmemeye gayret ediyordu. Buraya bu şekilde gelmeye ve onu birkaç gün içinde inanılmaz bir değişim geçirdiğine inandırmaya nasıl cesaret edebiliyordu? Yere göğe koyamadığı

kariyerinden bir anda vazgeçip, onunla son derece domestik bir ev hayatı kurmak istediğine mi karar vermişti? Ya da, en azından bir orta yol bulacağını mı düşünüyordu?

Tüm bunlar Cesare'nin hiç umurunda değildi. Orada oturuyor, gülüyor ve arkadaşlarıyla şakalaşıyordu. Sanki farklı bir yönünü görüyordu onun. İngiltere'de, onun güçlü, karizmatik aşığıydı ve partilere ve keyfine göre hayatına girip çıkıyordu.

Ama burada her şey gerçek gibiydi. Sanki siyah beyaz bir fotoğraf, aniden renk kazanıyordu.

"Çok kalacak mısın Sorcha?" diye sordu Letizia.

"Ben..." Cesare'ye baktı. Yardım dileniyordu. Ama Cesare olabildiğince soğuk ve ifadesizdi. "Hayır," dedi.

Garip bir sessizlik çöktü masaya ve uzakta kopan bir gök gürültüsüyle bozuldu.

Letizia onu, Cesare gibi bir bekarı ağına düşürmek için çaresizce çırpınan, ama baştan kaybetmiş biri gibi hissettirmeyi başarmıştı. Zaten Sorcha, Cesare'nin geceyi Letizia'yla birlikte geçirmeyi planlamış olabileceğinden şüpheleniyordu.

Kapana kısıldığını fark ettiğinde, yüzü soldu. Taksinin gitmesine izin vermişti. Cesare'nin onu boş odalardan birine yerleştirip, Letizia'yı yanına alacak kadar duyarsız ve kaba olabileceğine ihtimal vermek istemiyordu.

Ama onu durduracak ne vardı ki? Aralarındaki ilişki bitmişti, ya da en azından Cesare öyle düşünüyordu. Aralarında hiçbir bağ ya da söz yoktu.

Gök gürültüleri onları endişelendirecek kadar şiddetliydi artık. Mum ışıkları çılgınca dans etmeye başladığında, Gino ağlamaya başladı.

"Caro, fırtına." dedi Pia, kocasına.

Ve kocaman bir yağmur damlası Sorcha'nın eline düştü.

Pia ayaklandı. "Gitmeliyiz."

"Kalın," dedi Cesare. "Bu havada araba kullanmayın."

"Hemen yola çıkarsak, fırtınaya yakalanmayız," dedi Luca. "Daha çok uzakta..."

"O kadar değil," diye uyardı Cesare, gökyüzüne bakarak.

ÇİFTE İNTİKAM

Birkaç damla daha düştü ve mumlardan biri söndü. Herkes masadan kalktı. O sırada Sorcha, Letizia'nın, Cesare'ye alçak sesle bir şey sorduğunu işitti.

"Hayır," dedi ona.

Sorcha müneccim değildi, ama Cesare'nin ondan gitmesini istediğine her şeyine bahse girebilirdi. Beklenmedik ve istenmeyen bir misafir çıkageldiği için miydi acaba?

Sorcha herkese iyi akşamlar dedikten sonra bahçede kalıp, Stephan'ın masayı toplamasına yardım etti. En azından bir işe yarıyordu ve Cesare'nin, Letizia'yı öpüp öpmediğini görmek zorunda kalmayacaktı. Yağmur tüm şiddetiyle masayı dövmeye başlamıştı. Peçeteler, ekmekler ve kalan yiyecekler sırlıslık oluvermişti. Sorcha bir kısım bulaşığı içeri götürüp, masaya geri dönerken, kapıda aniden karşısına uzun ve karanlık bir gölge çıkıverdi. Giysisinin kolu kristal bardağa takıldı ve bardak yere düşerek paramparça oldu. Sorcha toplamak üzere yere eğildi.

"Dokunma sakın."

Başını kaldırıp ona baktı. O güzel, sevgili yüzüne. Ama o anda granit kadar sert ve katıydı o yüz.

Cesare onu bileklerinden tuttu, ama dokunuşunda hiçbir yumuşaklık veya incelik yoktu.

"Bana hemen bir açıklama yapmaya başlasan iyi olur." diye kükredi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağarken Sorcha, Cesare'ye bakıyordu. Yüzleri sıırıslıklam olmuştu. Ama Cesare'nin umurunda değildi. Bileğini tutmasa, Sorcha'nın neredeyse düşeceğini de farkında değildi.

Sorcha'nın da tek görebildiği, Cesare'nin yüzünün beyazlığı ve yağmur damlalarının kirpiklerinde nokta nokta toplandığıydı. Yüzünde ne bir gülümseme, ne de memnuniyet vardı. Sadece suçlama ve meydan okuma izleri göze çarpıyordu.

"Ee..." diye sordu Cesare, Sorcha'dan bir cevap alamayınca.

Sorcha kesik kesik solumaya başladı. Onu boğan kıskançlık bulutları, yakalandıkları fırtınadan çok daha yoğundu. Buraya gelmeseydi gecenin nasıl ilerleyeceğini düşündü ve başı döndü.

"Onunla mı yatacaktın?"

Bileğini daha sert sıktı. "Kiminle?"

"Kiminle mi? Letizia tabii ki."

Cesare'nin gözleri kısıldı ve aniden onu yumruklamak geldi içinden. Aynı acıyı ona da yaşatmak istedi. Böylece öfkesini biraz olsun dindirebilirdi belki.

“Kim olduğunu sanıyorsun sen?” diye parladı. “Piyangodan çıkar gibi gelip bana bu soruları sorma hakkın olduğunu mu sanıyorsun?”

Hak mı? Hayır, hiç hakkı yoktu. Ama soru bir kez ağzından çıkmıştı ve geri dönüşü yoktu. Geri adım atmayacaktı. “Yatacak mıydın?”

“Letizia’yla benim aramda hiçbir şey olmadı. Ama ne dememi istiyorsun? Onunla yatma düşüncesinin aklımdan hiç geçmediğini mi? Yalan söylemiş olurum o zaman. Onun bunu istemediğini mi, ya da buna dünden hazır olmadığını mı? O zaman da yalan söylemiş olurum. Ya da, seninle ilişkimizi yürütemediğimiz için hayatımın geri kalanını bekar olarak geçireceğimi mi? Bu en büyük yalan olurdu Sorcha.”

“Belki de yalan söylemeni istiyorum.”

Bir kahkaha attı, ama bu acı ve mutsuz bir kahkahaydı. “İlişkimize hakkında birçok şey söylenebilir, ama kimse dürüst ve samimi olmadığını söyleyemez.” Bileğini tuttuğu parmaklarında Sorcha’nın hızla çarpan nabzını hissedebiliyordu. “Hâlâ neden burada olduğunu söylemedin.”

Sorcha kararını hatırladı. Geri adım atmamak konusundaki kararını... Bu adama gerçek hislerini anlatmazsa, hayatı boyunca kendini asla affedemeyeceğini çok iyi biliyordu.

“Buradayım, çünkü hayatım sensiz bomboş ve anlamsız. Sen dünyamda bir ışık yaktın ve şimdi o ışık söndü.” Titreyerek derin bir nefes aldı. En zor kısmına gelmişti. Kalbini açacaktı ona. Reddedilme olasılığına rağmen açacaktı kendini. “Buradayım, çünkü sanırım, seni seviyorum.”

Cesare donakaldı. Ormanda, gecenin kör bir vaktinde, çalılık-larda bilinmeyen bir şeyin ani hissettirisini duyan bir hayvan gibi dondu. Sevmek mi demişti.

Geçmişte ona aşklarını ilan eden kadınları düşündü. Ama hiçbiri o kelimeyi kullanmamıştı. Sevmek... Bu kelime onu daha az inandırıcı kılıyordu, ama bir şekilde tam tersi bir etki de yapıyordu. Çünkü bu, hem insan ruhunun kırılğanlığını, hem de korkusuzluğunu gösteriyordu.

Sorcha'ya baktı. Omuzlarına dökülen ıslak saçlarına, üstüne yapaşan elbisesine ve içinde kendini fütursuzca sergileyen muhteşem bedene baktı. Onu ilk gördüğü zamanki gibi bir su perisiydi yine. Ama ruhunun çevresine ördüğü duvar, birkaç sözcükle yıkılmayacak kadar kalındı.

“Belki de sadece sevişmemizi özlemişsindir. Tıpkı benim gibi.”

Sorcha, dudaklarındaki yağmur damlasını yaladı. Bu alaycı tavrın arkasında bir meydan okuma mı vardı? Yoksa ona açılmakla gerçekten de büyük bir hata mı yapmıştı? Maceo'nun fotoğrafındaki on sekiz yaşındaki Cesare'yi, onun genç yüzündeki tüm umutları ve korkuları hatırladı. Daha önce onu hep güçlü, yenilmez ve acı hissetmeyen biri olarak düşünmüştü. Belki de onu istemiyordu. Ya da belki, sadece cinsellikle sınırlı bir ilişki istiyordu. Ama bunu sonuna kadar götürmeden doğru cevapları asla bilemeyecekti.

Elini Cesare'den çekti ve ıslak yanağına götürdü. Göster ona, diye düşündü, ona ne kadar değer verdiğini göster.

“Sanırım seni seviyorum,” dedi tekrar ve kollarını boynuna doladı.

Cesare'nin kaskatı kesildiğini hissetti ve onu sımsıkı sararken içinden dua etti. Lütfen, bunun sadece cinsellikle ilgili olmadığını bil, diye dua etti. Seni sevdiğim ve mutlu etmek istediğimi bil. Kadınların erkeklerine her zaman yaptıkları gibi, seni rahat ettirmek ve korumak istediğimi bil. Ne kadar güçlü ya da gururlu ya da kibirli olursan ol...

Cesare bir süre hiç kıınıldamadan durdu ve sonra, sanki aniden can simidine tutunmuşçasına kollarını Sorcha'ya doladı. Ama sözcükleri, hareketleriyle çelişiyordu.

“Yanlış adamı seçtin,” dedi sertçe. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

Sorcha başını iki yana salladı. “Hayır, bilmiyorum.”

“Kurulanman lazım,” dedi ve onu kendinden uzaklaştırdı. “Benimle gel.”

Koridorda Cesare'nin ardından yürürken, ağlamak üzereydi. Ama o anda ona itaat etmekten başka ne yapabiliirdi ki? Cesare ona bir kez sevgiyle baksa, zatürree bile olmaya razıydı Sorcha.

Cesare büyük bir havlu ve tişörtlerinden birini verdi ona.

“Şunu giy. Ben gidip kahve yapayım.”

Ve banyodan çıktı. Sorcha üstündekileri çıkardı, havluyla iyice kurulandı ve baldırlarının ancak yarısına kadar gelen tişörtü geçirdi üstüne. Çıplak bedeniyle savunmasız hissediyordu kendini. Ama asıl savunmasız ve kırılgan yeri kalbiydi.

Cesare üstünü değiştirmiş bir halde, iki bardak kahveyle geldi.

“Bitkin görünüyorsun tatlım,” dedi yavaşça.

Bakışları kesişti. Gözlerindeki sessiz yalvarışı okuyabiliyor muydu acaba? Yoksa kolayca yok mu sayıyordu? Buraya kadar gelmişti, öyle değil mi? Gururu, kendini yere atıp, onu alması için yalvarmasına izin vermezdi. Eğer Cesare’nin verecek bir şeyi yoksa, ne için didiniyordu ki? “Evet, bitkinim,” dedi.

“O zaman, bir an önce yatalım.”

Gözleri, sesi ve beden dili acımasız bir soğukluk ve gerçekçilik yayıyordu. Eğer Sorcha’nın aradığı, yalvardığı şey duyguysa, büyük hayal kırıklığına uğrayacak demektir.

Onu yatak odasına kadar takip etti. Cesare onu yatağa yatırdı, kollarına aldı ve battaniyeyi üstlerine örttü.

Sorcha nefesini tutmuştu. Cesare onu sıcak göğsüne bastırmasına rağmen, Sorcha kendini dışarıdaki fırtınada kaybolmuş gibi hissediyordu.

Cesare onun hakkında ne hissettiğini söylememişti. Herhangi bir gelecekleri olup olmayacağına dair hiçbir şeyden bahsetmemişti. Ama Sorcha, duygularını itiraf etmesinin sebebinin bu olmadığını söyledi kendine. İtiraf etmişti, çünkü buna ihtiyacı vardı ve onun da bunları duyması gerekiyordu. Kaderlerinde birlikte olmamak varsa bile, eğer hislerini dile getirmeseydi, kendini asla affedemezdi. Rüzgâr deli gibi eserken, gök gürültüleri havayı yararken ve fırtına doğayı alt üst ederken, Sorcha’nın da yüreği sızlıyordu. Cesare, kollarına dolayıp omzuna yerleştirdiği başını okşuyordu. Odadaki gölgelere ve şimşeklerin ışık oyunlarına dalan Sorcha’nın göz kapakları yavaş yavaş kapandı ve kendini uykunun kollarına bıraktı.

Uyandığında nerede olduğunu anlaması birkaç saniyesini aldı. Sabahın sakinliği içinde bir tür şaşkınlık yaşıyordu. Sahiden, ta buraya kadar gelip, onu çok sevdiğini mi söylemişti?

Yanında yatan adama baktı ve kımıldandı. Cesare hâlâ uyuyordu. Kolundan sıyrıldı, ama yine uyanmadı. Ne kadar uzun zamandır onunla birlikte uyumak istiyordu ve işte, sonunda istediği olmuştu, ama ne ilginçti ki, gerçek hiç de rüyalarındaki gibi değildi. Şimdi onunla dalgasını geçen bir masumiyet içinde, aynı yatağı paylaşmışlardı.

Banyoya gitti. Ellerini ve yüzünü yıkadı. Kafası ve kalbi belirsizlik içinde dışarı çıktı.

Villa, fırtına sonrasının parlak güneşli sabahında, muhteşem görünüyordu. Dünkü haline hiç benzemiyordu. Sorcha, zeytin ağacı büyüklüğündeki gülleri ilk kez orada görüyordu. Birikmiş yağmur damlaları taç yapraklarından damlıyordu. Villanın diğer tarafında büyük bir üzüm bağı uzanıyordu. Yağmurun yıkadığı çayırlar ve dağlar yemyeşildi.

Sorcha yürümeye başladığında, boğazında bir yumru hissetti. Yeni bir günün olanca aydınlığında, bir gün önce olanlar sanki garip bir rüya gibi geliyordu. Sanki burada olmaması gerekiyordu. Sanki bu rüyadan uyandığında, kendini yine İngiltere’de bulacak, iş kıyafetlerini giyip, şirkete gidecekti.

Bu mükemmel manzarayı hayranlıkla izlerken, yumruklarını sıktı ve gözyaşlarının akmaması için dua etti.

Cesare tembelce kıpırdandı. Hayatının en çalgınca rüyasını görmüştü. Gerindi ve bir şeyler mırıldandı. Başını çevirip yatağın boş olduğunu görünce, anında kendine geldi.

Rüyasında mı görmüştü hepsini?

Doğrudu. Bir yapbozun parçaları gibi her şeyi teker teker hatırlamaya başladı. Sorcha bir akşam yemeği partisinin ortasında çıkıyor... Fırtına... Kırılan bardak... Sorcha ona diyor ki...

Gözlerini kıstı.

Sorcha ona diyor ki, ‘Seni seviyorum.’

Banyodaki sabun hâlâ ıslaktı ve çantası duruyordu. Ama Sorcha’dan hiçbir iz yoktu. Tüylerini ürperten bir kaygıya kapıldı. Ama bir yandan da mantığı ona, Sorcha’nın fazla uzağa gidemeyeceğini söylüyordu.

ÇİFTE İNTİKAM

Ama bütün hayatını üstüne kurduğu o mantık, bir anda yetersiz göründü ona. Çünkü Sorcha, güçlü ve becerikli bir kadındı. Ve gururlu. Birkaç kilometre yürüyüp, Panicale'den bir taksi çağırılmaz mıydı sanki? Ya yaptıysa? Ya yapmışsa?

Kalbinin acıyla burkulduğunu hissetti. Bir gece önce samimi duygularını bütün çıplaklığıyla ona açmıştı ve o, yeni bir iş stratejisinden bile daha az ilgi göstermişti ona.

Çünkü stratejiler güvenlidir. Onlarla nerede durduğunu bilirsin. Ama Sorcha'nın onda uyandırdığı his...

Ürkütücüydü...

Yine de, onun hislerine hiç değer vermemişti. Buraya kadar gelip aşkını ilan etmesinin onun için bedelini hiç sorgulamamıştı. Oysa o, gururundan ödün vermiş ve büyük bir tevazu göstererek ona ne kadar değer verdiğini anlatmıştı.

Peki, karşılığında ne almıştı?

Hiçbir şey.

Bahçede durup zeytin ağaçlarını seyrederken, uzakta parlak bir şeyin hareket ettiğini gördü ve kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Sorcha'ydı bu. Ona doğru geliyordu. Ayakları çıplaktı ve üstünde ona verdiği tişört vardı. Parlak saçları harika bir çağlayan gibi dökülüyordu omuzlarından.

İyice yaklaştığında, gözlerinin gür çimenlerden daha yeşil olduğunu fark etti. Ama endişeyle gölgelenmişlerdi.

"Gittiğini sandım," dedi, yanına geldiğinde.

"Ben..."

"Ayrıldığını sandım," diye mırıldandı ve uzanıp ellerini tuttu. Avuçlarına baktı ve ardından gözlerine daldı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum Sorcha."

"Neyi?"

"Ruhumda uyandırdığın duyguyu sana nasıl anlatacağımı." Hayatında hiç olmadığı kadar çaresiz hissediyordu kendini. Omuzlarını silkti. Sanki üstlerine binen yükü hafifletmeye çalışır gibiydi. "Nedenini bilmiyorum."

Sorcha ellerini hiç bırakmamak istercesine sıkı. "Bilmiyor musun Cesare? Gerçekten bilmiyor musun?"

Sorcha'nın ne yaptığını biliyordu. Onu şeytanlarıyla yüzleştirmeye çalışıyordu. Onların dışarı çıkmalarını, uçup gitmelerini ve ona bir daha asla işkence etmemelerini istiyordu. Ama bu kadar basit miydi sahiden de?

"Anlat bana," diye fısıldadı Sorcha. Durumun kırılganlığının farkındaydı. Tek bir yanlış hareket her şeyi mahvederdi.

"Eskiden insanlar Maceo'ya acır, beni kıskanırdı. Çünkü o kenar mahalleden gelmişti. Bense malikânelerde büyüdüm. Ama biliyorsun, Maceo'nun kimsenin merhametine ihtiyacı yoktu. Onun büyüdüğü ev gerçek bir evdi. Bir annenin ve eve gelen bir babanın olduğu bir evdi."

"Ve sen bunlara sahip değildin?"

Başını salladı. "Babam, herkesin rüyalarını süsleyecek derecede zengindi. Ama bu asla yeterli değildi onun için. Hep daha fazla kazanmak istiyordu. Sanki asla dolmayacak bir çukuru doldurmaya çalışıyordu."

Cesare de aynısını yapmıştı. Tarihin bir cilvesi olmalı bu, diye düşündü Sorcha. "Peki ya annen?"

"Oh, o çok güzeldi... Ve huzursuz, yerinde duramayan bir kadındı. Kocasını başarı peşinde tüm dünyayı dolaşırken, hayatının bir bebek tarafından kısıtlanmasını istemiyordu. Yüksek sosyete hayatından vazgeçemiyordu."

Sorcha derin bir nefes aldı. Cesare bir resmin taslağını çizmişti ve ondan içini doldurmasını istiyordu. Eğer bir çift olacaklarsa, her çift gibi birbirlerine yardım edeceklerdi, değil mi? Önemli olduklarını düşündükleri için duygularını ortaya döküyorlardı ve onları paylaşmaları gerekirdi.

"Annen yanında olmadı mı hiç?"

Başını iki yana salladı. Sorcha'nın bunu eleştirmek ya da kınamak için sormadığını biliyordu. Sadece gerçekleri ortaya koyuyordu ve onu bunlarla yüzleştiriyordu. Böylece, Cesare'nin yaşadıklarını daha az acı verici ve hayatını daha az baskı altında tutan gerçekler olarak görmesini sağlıyordu.

"Hayır, yanımda değildi. Benimle ilgilenen başka insanlar vardı, ama bu aynı şey değildi. Belki de bu yüzden benim için bu kadar

ÇİFTE İNTİKAM

zor... Sevgi göstermek yani.” Sorcha’ya karanlıkta kaybolmuş küçük bir oğlan çocuğu gibi baktı. “Çünkü bu konuda fazla deneyimim olmadı.”

“Cesare...?”

“Bu sabah uyandığımda gerçekten gittiğini düşündüm.”

Sorcha’nın bakışları endişeliydi.

“Gitmemi istiyor musun?”

“Gitmek mi?” Sorcha’nın elini dudaklarına götürdü ve parmaklarını teker teker öptü. Gözlerini, bir an bile gözlerinden ayırmadı. “Bir daha asla gitmeni istemiyorum sevgilim, çünkü sanırım, ben de seni seviyorum. Ve şimdi gerçekten seni öpmeliyim.”

Onu ilk defa kendi ülkesinde öpüyordu ve bu daha öncekilerden çok farklıydı. Çünkü bu bir ilandı, bir mühürdü, geçmişin yanlış anlamalarına bir vedaydı ve onları bekleyen her şeyin bir kutlamasıydı.

Öpüşmeleri bittiğinde, Sorcha gözyaşlarını sildi ve önlerindeki engelleri geçirdi aklından. “Ama nasıl yürüteceğiz bunu? Nasıl birlikte olacağız?”

“Burada yaşayabiliriz... Ya da İngiltere’de. Ayrı da yaşayabiliriz, ama ben bunu istemiyorum.”

“Ben de.”

Güçlü kollarıyla ona sarıldı ve Sorcha ilk kez, gerçek duygusal yakınlığın pırıltılarını hissetti.

“Artık seni asla bırakmayacağım. Gitmene asla izin vermeyeceğim,” diye fısıldadı Cesare. “Yer meselesi sadece bir ayrıntı. Önemli olan biziz.”

Biz... Biz... Biz

Kısacık, minicik bir sözcüktü bu, ama her dilde en önemli ve en değerli sözcüktü.

SONSÖZ

*G*ururlu bakışları siyah gözlerinde ışıldıyordu Cesare'nin. "Harika görünüyorsun."

"Ama beni doğru dürüst göremiyorsun ki," dedi Sorcha gülümseyerek. "Şşşş... Rahip geliyor."

Fildişi rengindeki tül Sorcha'nın güzel yüzünü örtmüştü ve elinde bir buket pembe gül taşıyordu.

Sorcha'nın arkasında, nedime olarak Emma yer alıyordu. Kız kardeşi yeni hamile kalmıştı. Onun hemen yanında, dört yaşındaki Gino yürüyordu. O da yaşına göre gayet olgun hareket ediyordu. Tabii, ara sıra başparmağını ağzına götürmesi dışında.

Sorcha ve Cesare, düğün için acele etmemişlerdi. Buna gerek de yoktu. Birlikte olmak için hayatlarında o kadar büyük değişiklikler yapmışlardı ki, düğünün tadını, huzurlu ve sakin bir halde çıkarmak istemişlerdi.

Sorcha İngiltere'den ayrılmış ve İtalya'ya yerleşmişti. Ama bu onun için büyük bir yıkım, ya da acı verici bir karar olmamıştı. San ki hep istediği bir yere... İleride çocuklarını büyültmeye karar verdiği bir yere gelmişti.

ÇİFTE İNTİKAM

Aile şirketindeki görevini de devretmişti. “Orada çalıştım, işimi yaptım ve çok parlak da değildim açıkçası,” demişti Maceo’ya. Zaten şirket toparlanmış ve yoluna gayet iyi devam ediyordu.

Onun yerine, bir İtalyan emlak şirketinde çalışmaya başlamıştı. Bunların yanı sıra, Arcangelo zeytinlerinin ve üzümlerinin hasatları hakkında çok şey öğrenmişti. İtalyanca dersler almıştı. Yakındaki bir köyde, çocuklara İngilizce dersler de vermeye başlamıştı.

Ve Cesare de iş yükünü iyice hafifletmişti. Artık sürekli dünyayı dolaşmak istemediğini fark etmiş, ihtiyacı olandan daha çok kazanmanın bir anlamı olmadığına karar vermişti. Hayatı Sorcha’yıydı. Sorcha ona, asla tanımadığı, bilmediği gerçek yuvayı kurmuştu. Ona nasıl sevileceğini göstermişti ve Cesare, daha birçok şeyle birlikte, bu konuda hiç de kötü olmadığını keşfetmişti.

Birazdan karısı olacak kadına dönüp, gülümsedi. Her şey mükemmeldi. Tek sorun kilisenin dışında bekleyen paparazzilerdi.

Whittaker malikânesi bir düğün resepsiyonu için daha hazırды ve muhteşem görünüyordu. Her şey olabileceği kadar mükemmeldi. Ve Cesare ilk defa, hayatının geri kalanını iple çekiyordu.

“Seni seviyorum Sorcha,” diye fısıldadı Cesare, rahip konuşmaya başlamadan hemen önce.

Ve Sorcha, bunun bir peri masalı olmamasından çok memnundu.

SON